

Ърл Стенли Гарднър
Очарователният призрак

ГЛАВА 1

Дела Стрийт, секретарката на Пери Мейсън, първа привлече вниманието на адвоката към случая с очарователния призрак.

— На какво се усмихваш? — понита я Мейсън, когато тя му подаваше вестника.

— Това ще те заинтересува ли?

— Какво е „това“?

— Призрак, който са видели миналата нощ в парка Сиера Виста.

Мейсън взе вестника и прегледа заглавията: „Полуголо привидение плаши двама влюбени“, „Момиче заплашва призрака с гаечен ключ“.

Произшествието беше описано лековато и дори с известна доза хумор: „Нощта била вълшебна. Леела се мека лунна светлина и леките пориви на вятъра нежно си играели с листата на дърветата и храстите. Джордж Балмонт, двадесет и осем годишен, и Диана Фоли седели в паркирания си автомобил и се любоввали на лунната нощ. Изведнъж от сянката на дърветата се появил прекрасен, почти гол призрак, чиято неземна плът била едва прикрита от трептяща прозрачна тъкан, и се насочил право към спрелия автомобил.“

По думите на Джордж привидението се движело в ритъма на класически танц. Диана, възмутена от голотата на съществото, описва видяното с много по-малка романтичност, причина за което е различието на гледните точки на влюбените.

— Ние седяхме в колата и разговаряхме — съобщила Диана на патрулния офицер Стенли, — когато се появи момиче, което нямаше почти нищо върху себе си. Тя беше полугола и без всякаква причина започна да се закача с моя приятел. Не е вярно, че е танцувала. Тя го канеше да тръгне с нея.

— Искаше да съблазни вашия приятел ли?

— Може и така да се каже, щом ви харесва — сърдито отговорила Диана. — Но, според мен, тя просто искаше да го накара да ме изостави, за да бъдат двамата заедно.

— А какво направи Джордж? — попитал офицерът.

— Той каза: „Погледни я“ и поиска да излезе от колата. Тогава аз се намесих.

— Как точно?

— Грабнах първото нещо, което ми попадна в ръцете, и се хвърлих към нея. Изкрещях, че ще я откажа бързо от желанието и да се шляе гола и да краде чуждите момчета.

Според изявленията на полицията, „първото нещо“, попаднало в ръцете на Диана, се оказало тежък гаечен ключ.

Тогава призрактът се опитал да се спаси с бягство. Диана Фоли, движенията на която били затруднени от дрехите, все пак дълго преследвала привидението, издавайки от време на време пронизителни викове, с което привлякла вниманието не само на разхождащите се из парка хора, но и няколко изсвирвания на полицейските патрули.

Съществото, наречено „привидение“, което, по думите на Джордж, имало „доста приятна земна фигура“, успяло да спечели състезанието по надбягване, а запъхтяната Диана се върнала в колата.

Усилията на полицаите и патрулите скоро се увенчали с успех — след като претърсили околността, те открили млада жена с тънко тясно наметало. Оказало се, че безоблачното небе и лунната светлина са създали илюзията, че дрехата е прозрачна.

Разпитана от полицията, жената не успяла да назове своето име и адрес. Тя каза, че нищо не си спомня.

В полицейския участък установили, че наметалото е практически единствената ѝ дреха, като се изключи част от тънка скъпа тъкан, приличаща на воал.

В полицията разбирали, че задържаната може да бъде арестувана, но нямало преки доказателства за нейната вина. Диана не могла със сигурност да разпознае в задържаната призрака, появил се около колата им, а на Джордж тя

забранила да се появява в полицията и да дава показания.

Поради вероятна загуба на памет „призракт“ в момента е настанен в болницата за спешна помощ, а полицията се опитва да идентифицира неговата самоличност...

— Така — замислено каза Пери Мейсън. — Въпросът с идентификацията навярно ще се усложни. А ако е извършила, не дай си Боже, и някакво престъпление, то тогава положението става сериозно.

— Не оплаквай предварително своя късмет, Пери — обърна се към адвоката Дела Стрийт. — Не ти показах тази информация само да те развлека. Доведената сестра на този „очарователен призрак“ те очаква в приемната.

— По дяволите! — възкликна Мейсън. — Какво иска?

— Очевидно роднините имат намерение да те помолят да се заемеш със защитата на „призрака“.

— И как се казва доведената сестра?

— Мисис Джордън. И в интерес на истината изглежда доста богата и респектираща.

Мейсън се намръщи.

— Оценката ти е доста ласкава, но независимо от всичко покани мисис Джордън.

Преди да влезе в кабинета на Мейсън, мисис Джордън за миг се спря на вратата и хвърли на адвоката бърз и изучаващ поглед. Дела Стрийт ги представи:

— Това е мистър Мейсън, мисис Джордън.

— Благодаря ви — рязко каза мисис Джордън и погледна към Дела.

— Моля заповядайте, седнете — покани я Мейсън и посочи на своята клиентка удобното кресло пред себе си. — А сега ми разкажете какво ви доведе при мен.

— Четохте ли днешните вестници? — попита мисис Джордън, след като седна в креслото и внимателно придърпа полата върху коленете си.

Мейсън кимна утвърдително.

— Чудесно — каза тя. — В такъв случай знаете за онзи призрак, за екхибиционистката от парка, която правела стриптийз на лунна светлина.

Мейсън отново кимна и обръщайки се към мисис Джордън каза:

— Доколкото разбирам, вие не вярвате в свръхестествени явления.

— Не, не вярвам, особено когато се касае за Елеонор.

— А коя е Елеонор?

— „Призракът“. Моята доведена сестра.

— Вие съобщихте ли за това на полицията?

— Не.

— Защо?

— Аз... бих желала първо да разбера дали си струва да правя това.

— Доколкото разбрах. — каза Мейсън, — на снимката, публикувана във вестника, в жената, която си е загубила паметта, вие сте разпознали своята...

— Паметта! Глупости! — мисис Джордън прекъсна Мейсън и го погледна право в очите. — Елеонор е загубила паметта си толкова, колкото и аз. Веднъж тя изпадна в подобно затруднение. И тогава, за да се измъкне, тя симулира загуба на памет. За да може да се завърне отново в обятията на семейството, Елеонор е прибегнала отново до този изпитан вече от нея трик.

— Ще ви помоля да ми разкажете всички обстоятелства около този случай — помоли я Мейсън.

— Преди около две седмици — започна мисис Джордън — Елеонор избяга с Дъглас Хепнер.

— А кой е Дъглас Хепнер?

— Скитник, пътешественик, търсач на удоволствия. Той е фалшив като тридоларова банкнота.*

[* Банкнота от 3 долара в паричната система на САЩ не съществува. Б.прев.]

— Тя е избягала с него, за да се омъжи?

— Това ни беше съобщено в последствие.

— Доколкото разбирам, вие не сте присъствала на бракосъчетанието.

— Разбира се, че не. Те просто избягаха. Моят съпруг, баща ми и аз бяхме заминали извън града през уикенда. Когато

се прибрахме у дома, намерихме телеграма, в която тя ни съобщаваше, че се е омъжила.

— Откъде беше изпратена телеграмата?

— От Юма, щата Аризона.

— Смятате ли, че те наистина са се оженили?

— Мистър Мейсън, не знам какво да мисля и как да постъпя с Елеонор. Отдавна престанах да я разбирам. А и тази фотография във вестника... много хора ще я познаят... Ето защо толкова бързо дойдох при вас. Разбира се — побърза да се оправдае тя, — Елеонор вече пет пъти е попадала в неприятни ситуации. И винаги някой от нас бързаше, за да ѝ помогне. Повече от всеки друг ѝ помагаше баща ни и... с една дума тя е неговата любимка. Но Елеонор тръгна по много лош път — смята, че е задължително да завърти главата на всеки мъж. Тя е много привлекателна и се възползва докрай от това.

— Мразите я, напи? — сухо попита Мейсън.

— Да, прав сте, не я обичам — избухна мисис Джордън. — Още от петгодишна създава грижи на баща ни.

— Вашата майка жива ли е? Тя поклати отрицателно глава.

— Казахте, че Елеонор е ваша доведена сестра.

— Ще ви обясня, мистър Мейсън. Аз съм се родила, когато баща ми е бил на тридесет години. Сега съм на двадесет и... поточно на тридесет. Баща ми е на шестдесет. Майка ми умря, когато съм била на пет години. След това, когато навърших осем, в живота на баща ми нахлу тази Сали Ливейн.

— Майката на Елеонор?

— Да. От момента, в който срещна баща ми, тя си постави съвършено ясна и конкретна цел — вкопчи се в него и успя да измъкне всичко, което можеше. Тя му пееше дитирамби и на всяка крачка го уверяваше, че обожава всеки косъм от главата му. Тя искаше да има семейство и Елеонор се появи като нормален резултат от този план — не защото Сали Ливейн беше привързана към семейството, а по простата причина, че тя разбра — докато баща ми има мен, не ще може да вземе връх. Беше нужно дете — нейно и на баща ми...

— Тя почина ли?

— Да. И при това съвсем неочаквано. Ще ви кажа съвсем

честно, мистър Мейсън, аз не съм лицемерна. Когато навърших единадесет години, аз можех да се оправям в живота толкова добре, колкото и сега. Бях радостна, че тя умря. И сега съм доволна и не съжалявам за това.

— След това вие сте израснала заедно с Елеонор?

— Да. Стараех се да бъда не само нейната по-голяма сестра, но понякога и майка. По това време аз все още обичах Елеонор. Разбирате ли, ненавиждах нейната майка, но нямах нищо против Елеонор.

— Омразата сигурно се появи по-късно — предположи Мейсън.

— Да, по-късно.

— Кога по-точно? — опита се да уточни той, като хвърли бърз поглед към Дела Стрийт.

— Не много по-късно — призна си мисис Джордън. — Да кажем, когато тя навърши пет години и на всички стана ясно, че тя е дъщеря на майка си. Имаше сини очи и светли коси, които създаваха впечатление за невинност. Оттогава тя започна съзнателно да придава на лицето си ангелско изражение: вижте какво бедно сираче съм! — и у хората неволно възникваше желание да ѝ помогнат. Тя се възползва от това и по-късно. Може би затова с мъжете не можеше да се спре... Ако баща ми знаеше всичко, което тя прави, сигурно би получил удар. Но ние не му позволяваме да научи подробностите. Заедно с Бил, моят съпруг, се стараем по всякакъв начин да ги скрием от него. Просто го лъжем в очите по тези въпроси, мистър Мейсън.

— Баща ви я обича, нали?

— Преди беше направо хипнотизиран от нея. Струва ми се, че вече не е така. Малко по малко той прозира истината.

— И така, предполагате, че Елеонор е призракът, който...

— Да, знам това със сигурност — прекъсна го тя. — Щях да бъда убедена, дори и да не бях видяла снимката. Тя избяга с Дъглас Хепнер. Бог знае какво се е случило след това. Но може да се очаква и най-лошото. Да допуснем, че тя се беше върнала отново при семейството. За да обясни случилото се, тя отново трябваше да лъже, да измисля оправдания, да прави мили очи

на баща ми, възползвайки се от неговата слабост.

Но тя постъпва по съвсем друг начин: избира лунна нощ, устройва спектакъл с танци и какво постига — попада в полицията, гледа полицаите със своите големи сини очи и заявява, че не си спомня своето име и минало. Изгубила е паметта си. Тогава полицията я изпраща в болница. Във вестниците се появява нейната снимка, а роднините са задължени да хукнат, за да я спасяват. Семейството отново ще я приюти под крилото си. Ще намерим психиатър, който ще успее да възвърне паметта си, а след това Елеонор ще пусне в действие своята очарователна безпомощност и ние всички ще ѝ простим.

Мейсън беше присвил очи и внимателно наблюдаваше своята клиентка.

— Дойдох при вас, мистър Мейсън — продължи тя, — защото вече се уморих от всичко това, а и искам да предпазя баща ми от новите лъжи. Боя се, много се боя, че този път Елеонор се е замесила в нещо по-сериозно.

— Защо смятате така?

— Струва ми се, че Елеонор... отиде твърде далече.

— И какво бихте искала да направя аз?

— Искам да дойдете заедно с мен в болницата. Искам да присъствате на разпознаването и да се заемете с този случай. Вие знаете много по-добре от мен какво е нужно да се направи, за да не се разгласи той. Вие умеете да се държите на ниво с репортерите, а лично аз желая да се срещнете с Елеонор и тя да ви разкаже от какво точно се страхува, какво я е накарало да бяга, какво се е случило и я е принудило да използва толкова нелеп начин, за да предизвика отново съчувствие към себе си, за да се върне в семейството.

— А после?

— После — продължи тя — ми се иска да поставите всичко на своето място. Вие трябва да се ориентирате в този хаос, да се погрижите вестниците да ни оставят на спокойствие, а баща ми да се вълнува колкото се може по-малко. Разбирате ме, нали?

— Баща ви здрав ли е?

— Физически той е все още здрав, но положението му е твърде деликатно. Той се занимава с търговия със скъпоценни камъни на едро. Специализирал се е в търговията с елмази. Хората му вярват. Думата му струва много повече от писмена гаранция. И ако нещо се случи, ако се раздуха този случай и стане голям семеен скандал — това ще бъде ужасен удар за него, просто ще го унищожи.

Мейсън се колебаеше.

— Разбирам ви, мистър Мейсън. Вие сте достатъчно зает и високоплатен адвокат. Затова приготвих чек за две хиляди и петстотин долара. — Мисис Джордън отвори чантата си и извади продълговат лист хартия. — Много ми се иска да ви заинтересувам.

Пери Мейсън повдигна вежди от учудване.

— Обикновено — каза той — клиентите, обръщайки се към адвокат, питат колко...

— Знам това — прекъсна го мисис Джордън. — Но този случай е по-особен. Ние сме в крайна необходимост.

— Вие искате — продължи Мейсън — да отидем заедно в болницата. А после?

— Аз ще потвърдя самоличността на Елеонор, а вие ще останете, за да поговорите насаме с нея.

— И смятате, че тя ще ми разкаже всичко? — усмихна се Мейсън.

— Не знам. Но вие трябва на всяка цена да поговорите с нея и да потърсите ключа към тази загадка. Ако ви са нужни детективи, то ние ще поемем и тези разходи.

— А как, предполагате, ще постъпи Елеонор при нашата поява? — попита Мейсън.

— Още отсега мога точно да ви кажа. Ще ни погледне и ще отмести безразлично поглед. Тя ще е отново бедното дете, незнаещо своето име и изгубило представа за своето минало. А след това аз ще я попитам: „Елеонор, нима не ме позна?“ Тя ще ме погледне със своите големи сини очи и неочаквано те ще започнат да се разтварят все по-широко, после ще засияят, Елеонор два-три пъти ще поеме трескаво въздух, а на лицето ѝ ще се появи лека усмивка. Паметта ѝ бавно и мъчително ще

започне да се възвръща, тя ще се хвърли към мен с вик: „Олга! Олга, скъпа моя!“ и ще ме прегърне с две ръце. Ще се притисне към мен като давещ се за дъска. След няколко мига ще ме попита за татко. При това въпросите ще се задават много пресметливо, за да могат околните да се убедят, че нейният мозък е престанал да работи точно преди две седмици. Тя ще бъде напълно потресена, когато ѝ кажа, че от паметта ѝ се губят две седмици.

— Смятате, че тя няма да се издаде и няма да си спомни какво е станало с нея. Дори и този спектакъл в парка?

— Естествено. Елеонор с огромно недоверие ще слуша моя разказ за това какво са писали вестникарите за нея.

— Но за да се изиграе подобна сцена, е нужно отлично владеене на превъплъщението — със съмнение каза Мейсън. — Смятате ли, че тя може да играе толкова убедително?

— Тя може да надхитри когото си поиска. Ще измами и вас — в гласа на мисис Джордън звучеше увереност. — Отначало ще ви лъже, а когато разбере за какво сте при нея, ще ви хипнотизира и вие ще заприличате на всички останали мъже. И тогава ще поискате да я защитите. Разберете ме правилно, мистър Мейсън, аз искам да направя същото, но само, за да запазя доброто име и здравето на своя баща.

ГЛАВА 2

— О, мисис Джордън! Добре, че дойдохте — възкликна старшата сестра, която посрещна посетителите. — Вече цял час полицията ви търси. Те предполагат, че вие ще можете да разпознаете нашата пациентка.

— По всичко изглежда, че това е сестра ми — отговори мисис Джордън. — Чувствам, че е тя.

— Очевидно, че е така. След като снимката беше публикувана във вестниците, ни позвъниха няколко души, които твърдяха, че това е Елеонор Корбин.

— Елеонор Хепнер — поправи я мисис Джордън. — Преди няколко седмици тя се омъжи.

— О, разбирам. Е, да вървим, мисис Джордън. Лекуващият лекар нареди да ви пуснем незабавно след вашето пристигане. Той разчита, че емоционалният шок от срещата с вас ще се отрази благотворно за възстановяването на паметта на пациентката.

— На срещата ще присъства и мистър Мейсън — предупреди Олга Джордън.

— Добре — съгласи се старшата сестра. — Но вие разбирате, мисис Джордън, че предстоящата среща не би могла да бъде продължителна. Дежурната сестра ще ви даде някои указания. Ето я и нея. Сестра, придружете дамата и господина.

Сестрата кимна, обърна се и кратко каза:

— Моля.

На леглото лежеше жена, облечена в болнични дрехи. Неподвижният ѝ поглед беше вперен в тавана.

Олга Джордън се приближи към нея.

Сините очи на пациентката се спряха върху посетителите, а после се върнаха в предишното положение.

После жената отново погледна Олга и известно време се вглежда в лицето ѝ. След това очите ѝ се разтвориха широко и тя с усилие повдигна глава.

— Елеонор — тихо произнесе името ѝ мисис Джордън.

За миг в очите на младата жена се появи съмнение, после клепачите ѝ затрептяха, сякаш се събуждаше от сън, и накрая Елеонор повдигна глава и седна в леглото.

— Олга! — възкликна тя. — Олга! Скъпа! О, скъпа, скъпа, Олга! Толкова се радвам, че те виждам.

Тя протегна ръце към сестра си. Олга я взе в обятията си.

— Бедничката! — каза тя. — Мое малко бедно момиче! — гласът ѝ трепереше от вълнение.

— О, Олга, струва ми се, че не съм те виждала цяла вечност, въпреки че се разделихме... разделихме се преди един-два часа. Олга, къде съм? Каква е тази стая? Обясни ми, моля те.

Елеонор учудено оглеждаше стаята. Внезапно тя забеляза Пери Мейсън.

— Кой е този човек? — попита тя.

— Това е Пери Мейсън. Адвокат, дошъл да ти помогне.
— Адвокат? А с какво може да ми помогне този адвокат?
— Решихме, че може би ще е необходима неговата помощ.
— Е, добре, където и да съм била и каквото и да означава това — каза Елеонор, — на мен ми трябва някакви дрехи, за да мога да изляза оттук.

С рязко движение тя отметна одеалото, откривайки своите стройни бедра. Елеонор бързо забеляза своята непредпазливост и загърна халата си, като придърпа полите му върху коленете си.

Олга нежно сложи ръка върху раменете ѝ.

— Елеонор, налага се да останеш за известно време тук.

— Къде е това тук и защо трябва да оставам?

— Това е болница, скъпи.

— Болница!? — възкликна Елеонор.

Олга кимна с глава.

— А защо съм, в болница? Но това е абсурд! Аз излязох преди малко от къщи. Аз... една секунда. О, да. Последното, което си спомням беше, че катастрофирахме. Кой ден сме днес?

— Вторник.

— Правилно — съгласи се Елеонор. — Вчера беше понеделник. Ние тръгнахме в понеделник вечерта, на втори.

— Къде е Дъглас? — попита Олга.

— Дъглас? Боже, къде е Дъг? Той караше колата. Какво е станало? Той пострадал ли е? Кажете ми, Олга. Не се страхувай да ми кажеш истината. Къде е той?

— Не знаем, скъпа — отговори Олга. — Днес е вторник, но вторник седемнадесети, а не трети. Ние получихме телеграма и няколко картички от Юма, в които ни съобщаваше, че си се омъжила.

— Това означава, че те са изпратени след катастрофата и с Дъг всичко е наред.

— За каква катастрофа говориш, скъпа?

— Това стана в понеделник вечерта. Огромни, ослепително ярки фарове изскочиха от нощта, а после... беше ужасно...

Тя се разплака и скри лице в дланите си. Олга леко я

потупа по рамото.

— Успокой се, успокой се, скъпа, не бива да се вълнуваш.

— Нищо, всичко е наред — повдигна след малко лицето си Елеонор, приглади с ръце разпилените си златисти кичури коса, обърна се към Пери Мейсън, погледна го с неприкрито преценяващ поглед и попита:

— Ще бъдете ли така добър да излезете от стаята или поне да се обърнете, докато се обличам?

— Една минута — прекъсна я Мейсън. — Налага се да полежите тук, не всичко е наред с паметта ви.

— Да, това сигурно е следствие на удара — съгласи се Елеонор и се засмя. — Но това няма значение. Подобни неща са се случвали с хиляди хора. А какво пишат за катастрофата? Кой е връхлетял върху нас?

— Не сме чули за подобна катастрофа, скъпа — отговори Олга.

— Странно. Все пак трябваше да има някакво съобщение. Но тогава как ти си се отзовала тук? Как ме намери, щом не си знаела за катастрофата?

— Видяхме във вестника твоята снимка.

— Моята снимка?

— Ние разчихме на това, вие да ни разкажете какво се е случило — намеси се Мейсън.

— Спомням си само, че двамата с Дъг пътувахме към Юма, за да се оженим. Изведнъж пред нас изскочиха две ярки светлини, почувствах страшен удар и... ето ме в болницата. Това, че съм попаднала в болница, научих от вас.

— Слушай, скъпа Елеонор — намеси се на свой ред Олга, — през изминалата нощ полицията те е арестувала в парка, когато си се разхождала там без дрехи, била си само с една наметка.

— Аз, в парка, без дрехи!? Каква глупост! — възкликна Елеонор.

— Разкажете ни всичко, което си спомняте за събитията през изтеклите две седмици — помоли я Мейсън.

— След автомобилната катастрофа не помня нищо.

— Значи автомобилната катастрофа е станала преди две

седмици? — в гласа на Мейсън прозвуча раздразнение.

— Да. Това е всичко, което си спомням. Около мен се въртяха някакви хора, чувствах ужасна празнота... погледнах нагоре и видях Олга... А после нещо стана в главата ми, усетих виене на свят и като че се събудих от някакъв много дълъг сън. Но сега се чувствам прекрасно. Помня само до момента, в който върху нас връхлетя автомобила.

— Тогава нека да не се отдаваме на спомени — каза Мейсън. — Просто лежете и си почивайте.

— Благодаря ви, защото наистина почувствах лека умора.

Вратата рязко се отвори и в стаята безшумно влезе мъж, доста крехък на вид, но с уверени движения.

Мейсън бързо пристъпи напред и застана между него и леглото на Елеонор.

— Кой сте вие? — рязко попита Мейсън. Мъжът с учудване погледна адвоката.

— А вие кой сте? Аз съм лекуващият лекар на тази пациентка.

— Извинете ме. Аз съм адвокатът, който се е заел с делото й — се представи Мейсън. — Реших, че сте от някой вестник.

— Те вече бяха тук заедно с полицията — каза лекарят и се обърна към Елеонор: — Изглежда, че нещата вървят към оправяне.

— Чувствам се отлично. Кога ще мога да се прибера у дома?

— Докторе, паметта на мисис Хепнер се върна — намеси се Мейсън. — Изглежда, че тя физически е здрава. Благодарни сме за това, което сте направили за нея, но ни се иска незабавно да я изведем оттук и най-важното — без излишен шум.

— Един момент, мистър Мейсън! Тази пациентка...

— Вие сигурно познавате доктор Ариел?

Лекарят кимна утвърдително с глава.

— Имам намерение да му позвъня и да предам мисис Хепнер под негово наблюдение.

Лекарят погледна недоволно към Елеонор, но после повдигна рамене и каза:

— Добре, щом настоявате — той се обърна и отвори вратата. — Сестра, трябва да поговоря с вас.

Сестрата го последва и затвори вратата след себе си.

Мейсън набра номера на доктор Клод Ариел, свой бивш клиент, и му изложи същността на случая. Адвокатът настоя изрично пациентката да се изолира за известно време от външния свят и то главно от посетители.

— Добре — каза накрая доктор Ариел. — Ще се обадя в клиниката и ще се договоря да настанят пациентката в самостоятелна стая. Имате ли възражения?

— Не. Смятаме, че вашата клиника е много подходяща. — потвърди Мейсън.

— В такъв случай се разбрахме. След половин час ще бъда в клиниката, а преди това ще направя всичко възможно да намеря болногледачка, на която можем да се доверим. Ще поръчам кола, с която да отведем пациентката и ще се погрижа за всичко необходимо.

Мейсън благодари и затвори телефона.

След десет минути на вратата силно се почука.

— Кой е? — попита Мейсън.

— Сестрата. Изпрати ме доктор Ариел. Той ме помоли никой да не безпокои пациентката.

Мейсън покани медицинската сестра в стаята. Тя влезе, бързо затвори вратата след себе си и се усмихна на Елеонор.

— Как се чувствате? — попита я тя.

— По-добре — предпазливо отговори Елеонор. — Чувствам се отлично освен в моментите, в които трябва да си спомня за някои минали събития.

— Тогава по-добре е да не си ги спомняте — посъветва я сестрата.

Елеонор погледна безпомощно към Пери Мейсън.

— Честна дума, мистър Мейсън, много бих желала да ви помогна.

— Прекрасно — отговори той. — С течение на времето ще си спомните всичко.

— Знаете ли, че в този момент в паметта ми изплуват някои спомени — каза Елеонор. — Спомням си как тръгнахме

към Юма, за да се венчаем и... да, и майката на Дъглас. Той позвъни и всичко ѝ разказа. Аз също разговарях с нея. Тя има много мил глас и...

— А не помните ли мястото, откъдето сте ѝ позвънили? — попита Мейсън.

— От някаква бензиностанция. Спряхме там, за да заредим.

— А къде живее майка му? — зададе следващия въпрос Мейсън.

— В Солт Лейк Сити, но не знам адреса. След това продължихме и тогава се появиха светлините... — тя закри очите си с ръка.

Мейсън кимна разбиращо с глава.

— Най-добре е да си починете, докато доктор Ариел пристигне и поговори с вас. След това той ще се погрижи за вашите документи и ще ви отведе от тук... И се успокойте, моля ви, успокойте се — сестрата ще остане с вас.

Вече в коридора Пери Мейсън попита Олга Джордън:

— Какво можете да ми кажете за този човек, за Хепнер?

— Не много. За първи път го срещнах по време на пътуването си в Европа и по-точно по време на обратния път към Америка. Той беше с нас на кораба.

— Имате ли негова снимка?

— Да, мисля, че имаме няколко. Разбира се, те са любителски.

— Нищо, ще свършат работа — успокои я Мейсън. — Веднага след като ги намерите, ги донесете в кантората ми. А сега ми опишете как изглежда Дъглас Хепнер.

— Висок е около шест фута. С тъмни коси е, с приветливо лице и привлекателна външност.

— Възраст?

— Около двадесет и седем — двадесет и осем години.

— Сигурно е покорил всички женски сърца по време на пътуването — предположи Мейсън.

— Познахте. Нали знаете как се пътува днес — мъжете седят вкъщи и работят, а жените пътуват. Затова и красивият мъж веднага се забелязва. По-голямата част от пътниците са

пенсионери с двадесетгодишен стаж.

— Доста тъжна констатация — отбеляза Мейсън.

— Аз вече ви казах, че баща ми е търговец на скъпоценности и доста често ни се налага да пътуваме до Европа.

— Момент — прекъсна я Мейсън. — Вие сте омъжена. Вашият баща взема вас, вашия съпруг и...

— Точно така. Баща ми ни използва като негови секретари: ние сме тези, които организираме деловите му срещи, регистрираме сделките му и вършим всякакви други неща.

— А през цялото това време Елеонор живее сама?

— Вече ви казах, че тя има свой живот, но, в интерес на истината, през последните десет години тя не е пропуснала нито едно пътуване до Европа. Стане ли въпрос за пътешествие, нашата Елеонор е винаги първа.

— А къде се запозна тя с Дъглас Хепнер?

— На кораба.

— Как смятате, с какво се занимава Хепнер?

— На кораба не се занимаваше с нищо. Водеше съвсем празен живот. На мен ми се стори доста загадъчна личност — никога не разказваше нищо за себе си, нито за това, е какво се занимава. Струва ми се, затова баща ми не го хареса.

— Но той, по всяка вероятност, притежава способност да предизвиква интерес у околните — отбеляза Мейсън.

— В него има нещо странно. Струва ми се, че той оказва хипнотично въздействие върху околните. Може и да не съм права... Почакате. Представете си, че играете с него на покер. Той се държи с вас вежливо, внимателно, настроен е приятелски, но изведнъж вие улавяте неговия поглед върху себе си. И този поглед ви пронизва; Елеонор си загуби ума по него. В началото сметнахме, че това е само малък любовен роман. Подобни романтични истории тя е имала не един и два пъти.

— Но се оказа нещо сериозно?

— Трудно ми е да кажа какво точно се е случило между тях. И едва ли някой можеше да потвърди сериозността на

чувствата им до момента, в който те избягаха в Юма.

— Как погледна на всичко това баща ви?

— Той никога не е харесвал Хепнер. Като че ли изпитваше инстинктивна, интуитивна ненавист към този човек. Баща ми трудно може да бъде излъган.

— Все пак Хепнер е успял да убеди Елеонор да тръгне с него към Юма и да се оженят.

— Така излиза. А сега ме изслушайте, мистър Мейсън. Ако става въпрос за това какво е направила или пък какво не е направила Елеонор, на нас ни е известно само това, че тя тръгна с Дъглас Хепнер преди две седмици в понеделник, втори. Рано сутринта ние получихме телеграма от Юма, щата Аризона, в която тя ни уведомяваше, че се е омъжила за Хепнер. В телеграмата тя молеше за извинение, обясняваше, че е луда от любов и че двамата са много щастливи. Освен това получихме и две картички — едната от Юма, а втората от Лас Вегас. След това настъпи мълчание.

— Запазихте ли ги?

— За съжаление не. В нас е само телеграмата.

— Добре — каза Мейсън. — В такъв случай ще ми изпратите всички снимки на Дъглас Хепнер, които можете да откриете, и всичко, което сметнете, че ще е от полза за нашето разследване. Аз ще наредя на детективите да проследят пътя на телеграмата.

ГЛАВА 3

От една телефонна кабина Мейсън позвъни на Пол Дрейк.

— Здравей, Пол — поздрави Мейсън детектива. — Имам нещо свръхсрочно за теб.

— Досега не съм чул някое твое дело да не е свръхсрочно — запротестира Дрейк. — Какво има този път.

— Чете ли вестниците?

— Аз редовно чета вестниците. Това влиза в моите задължения.

— Обърна ли внимание на съобщението за очарователния

призрак от парка? — попита Мейсън.

— Имаш предвид полуголото момиче, което се е разхождало по алеите?

— Същото.

— Пери, това ще бъде най-приятната задача, която си ми поставял до този момент. Ако имаш бинокъл за нощно виждане и ми наредиш да седя там в лунна нощ...

— Ще ти се наложи да се заемеш с това, Пол. Оказа се, че „призракът“ е Елеонор Хепнер, с моминско име Елеонор Корбин. На втори този месец тя е изчезнала от дома си. Предполага се, че заедно с някой си Хепнер се е отправила към Юма, щата Аризона и там двамата са сключили брак. Твоята задача е да разбереш къде и кога се е случило това. Вземи копие от брачното свидетелство.

По пътя те са претърпели автомобилна катастрофа. Опитай се да разбереш колкото е възможно повече за това. Необходимо ми е името на човека, връхлетял върху тях.

След сключването на брака те са се отправили към Лас Вегас. Провери всички хотели и мотели. Ще ми се да откриеш и Хепнер. След час ще ти изпратя негова снимка.

Вземи повече хора със себе си. Нека проследят къде е ходил, какво е правил, колко пари има, как ги е спечелил.

На втори вечерта Хепнер е звънял от телефонен апарат на бензиностанция, разположена по пътя за Юма — те, както вече ти казах, са пътували в тази посока. Разбери къде е точно тази бензиностанция. Ако предположим, че са тръгнали с пълен резервоар, бензиностанцията трябва да се намира някъде в Индио или не много далече от него. Провери всички, които са телефонирали оттам на втори вечерта в Солт Лейк Сити.

Намери майката на Хепнер. Изясни дали знае къде е в този момент синът ѝ. Потърси и самия Хепнер. Разбери защо той и Елеонор са се разделили. Опитай се да разбереш с какви сведения за Елеонор разполага полицията и какво възнамерява да предприеме.

— Само това ли е, Пери? — попита Дрейк. — За кога ти трябва нужната информация?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре:

ГЛАВА 4

Когато Олга Джордън заедно с баща си пристигна в кантората на Мейсън и постави върху масата обещаните снимки и телеграмата, Пери Мейсън не можа да не обърне внимание на бащата. Той приличаше на типичен полковник-южняк: слабоват, с изправена стойка, добре поддържана брада, гъсти вежди и стоманеносиви студени очи със зеници, които напомняха игли.

— Моята дъщеря — започна той с гордост в гласа — е много полезна компаньонка и компетентен секретар, но е доста лош фотограф. Все пак тези снимки дават представа за този Хепнер. Радвам се, че сте се заинтересувал от него, мистър Мейсън. Струва ми се, че ключът към изясняване на произшествието се крие именно в Дъглас Хепнер.

— Моля седнете — покани ги Мейсън, а след това се обърна към мистър Корбин: — Вие предполагате, че все пак нещо се е случило?

— Струва ми се — отговори той, — че само силен шок може да причини подобна амнезия.

— Имало е и физически шок — уточни Мейсън. — Доколкото разбирам, това е станало в резултат на катастрофа.

— Да, да, разбира се. Но Олга, която е много проницателна и наблюдателна жена, смята, че от съществено значение се е оказал и темпераментът на Елеонор и че именно емоционалният шок е бил причина за загубата на паметта. Елеонор ми е много скъпа и бих искал да я предпазя колкото е възможно повече от бъдещи страдания. Ще ми се да вярвам, че тя не се е омъжила за онзи женкар Хепнер, а ако това е станало, то амнезията може да помогне на следствието. По този начин ще се избегне съдебния процес. Очевидно тя е престанала да помни каквото и да било още след инцидента и следователно сватбената церемония се е извършила в състояние на амнезия.

— С изключение на това — подчерта Мейсън, — че

паметта ѝ е била съвсем на мястото си както след катастрофата, така и след брачната церемония. Та нали тя ви е изпратила телеграмата.

— Така е — неохотно се съгласи Корбин.

— А освен това и две картички — добави Мейсън. — Всъщност бяха ли те написани от нейната ръка, искам да кажа с нейния почерк?

Корбин замислено прокара ръка по брадичката си и погледна надолу.

— Да, мистър Мейсън, сблъскахме се с доста странна ситуация. Честно казано не съм обръщал внимание на почерка на Елеонор. Та нали щом картичката е от нея, то би трябвало и почеркът да е нейн. В този момент мога само да твърдя, че почеркът беше познат. Но не мога да кажа със сигурност: „Да, почеркът беше на Елеонор“. Що се отнася до телеграмата, то всеки би могъл да я изпрати. Лично аз искам да мисля, че онзи негодник Хепнер се е възползвал от състоянието на Елеонор и я е убедил да се омъжи за него, после е изпратил от нейно име телеграмата и я е принудил да напише онези картички. В края на краищата текстът беше много кратък, а... това не е в стила на Елеонор. В тях се чувстваше някаква сдържаност, която не е типична за Елеонор.

— Как смятате, каква цел би могъл да преследва Хепнер с женитбата си с вашата дъщеря? — попита Мейсън.

Корбин впи своите студени очи в Мейсън, после премести поглед върху Олга, а след това погледна отново Мейсън.

— Ако умра — най-накрая се реши да отговори той, — Елеонор ще наследи доста голяма сума.

— Чудесно — обобщи Мейсън. — Всъщност каква марка е неговият автомобил?

— „Олдсмобил“ — отговори Олга. — Един от моделите с най-големи размери. Той много се гордееше с него.

Неочаквано телефонът иззвъня. Дела Стрийт, която седеше близо до апарата, вдигна слушалката, слуша известно време, а след това я подаде на Мейсън.

— Пол Дрейк е. Очевидно има новости.

Мейсън взе слушалката.

— И така, Пери — започна Дрейк, — твоят нюх отново не ни подведе. Звънели са от Индио. Разговорът е бил на четири очи. Дъглас Хепнер се е обаждал на Седи Хепнер в Солт Лейк Сити.

— А провери ли и нейния телефон? — попита Мейсън.

— Още не съм успял — отговори Дрейк. — Реших веднага да ти съобщя за това, което научих. Имаш ли някакви идеи?

— Ще ти позвъня по-късно — каза Мейсън.

Той затвори телефона и се обърна към Корбин.

— Намерихме майката на Хепнер в Солт Лейк Сити. И така, ако сте нетърпеливи, мога да се обадя и да я попитам за местонахождението на сина ѝ. Ако смятате, че не е толкова спешно, ще изпратя в Солт Лейк Сити хора, които да научат някои подробности за тази жена.

— Струва ми се, че е по-добре да позвъните — каза Олга.

— Добре. Дела, поръчай, моля те, частен разговор — помоли Мейсън. — Искам да поговоря с мисис Седи Хепнер. Телефонът е деветстотин и осем, тридесет и две, двадесет и шест. Ще бъде добре, ако запишеш нашия разговор на магнитофон.

Докато Дела Стрийт съобщаваше номера на телефона и молеше телефонистката да я свърже възможно по-бързо, защото разговорът не търпял отлагане, в стаята цереше напрегната тишина. Най-накрая тя направи знак и Пери Мейсън взе слушалката.

— Мисис Хепнер? — попита той.

— Да, на телефона е мисис Хепнер — отговори гласът отсреща.

— Мисис Хепнер, името ми е Пери Мейсън. Спешно ми се налага да се свържа с вашия син Дъглас Хепнер. Бихте ли могла да ми кажете къде мога да го намеря?

— Защо не позвъните в Лас Вегас?

— А той там ли е? — поинтересува се Мейсън.

— Той позвъни от Барстоу преди два или три дни... момент, беше... сега ще ви кажа точно... беше на тринадесети вечерта.

— Той ви е звънял по пътя за Лас Вегас ли?

— Да, каза че иска да се срещне с мен, но все още не се е освободил.

— Не знаете ли къде обикновено отсяда в Лас Вегас или с какво се занимава там и... с кого е там?

— Не, на тези въпроси не бих могла да ви отговоря, мистър Мейсън. А на какво се дължи вашият интерес към сина ми?

— А не бихте ли ми казала — попита Мейсън, избягвайки отговора, — синът ви женен ли е или е ерген?

— Ерген е, защо?

— Чух, че той и Елеонор Корбин...

— О, да, разбира се, Елеонор Корбин, — отговори гласът. — Да, той ми се обади... Беше преди две седмици. Тогава той действително пътуваше заедно с Елеонор Корбин. Но когато ми се обади от Барстоу, той вече беше с друго момиче, което ми представи по телефона с името Сюзън. Все пак, мистър Мейсън, мога ли да зная каква е причината за този интерес към сина ми и защо звъните точно на мен?

— Просто той много ми трябва — отговори Мейсън. — Разберете ме правилно, нямам друг начин да го откроя.

— Ас какво се занимавате, Мистър Мейсън? Репортер ли сте?

— Не. Определено не съм. Аз съм адвокат.

— И представлявате моя син?

— Не, но той ме интересува във връзка с...

— В такъв случай, мистър Мейсън, смятам да поговоря със сина си преди да отговоря на вашите въпроси. Довиждане.

От другата страна на линията се чу изщракване.

— Дела — обърна се Мейсън към своята секретарка, — иди бързо в кантората на Дрейк и му предай да изпрати незабавно хора в Солт Лейк Сити на адреса на мисис Хепнер. Трябва да съберат всички възможни сведения за нея. Намерете някоя възрастна телефонистка с приятен глас, помолете я да позвъни на мисис Хепнер и да поговорят известно време.

— Мога ли да преразкажа разговора с мисис Хепнер?

Мейсън кимна в знак на съгласие.

— Ние също бихме искали да узнаем съдържанието на

разговора — помоли Олга Джордън, когато Дела затвори вратата след себе си.

Мейсън почти дословно предаде разговора си с мисис Хепнер. Когато спомена за Сюзън, Олга и баща ѝ многозначително се спогледаха.

— Може би — попита Мейсън — вие познавате жена на име Сюзън? Спомняте ли си дали е имало на кораба жена с това име?

В този миг Олга изведнъж щракна с пръсти.

— Спомнихте ли си? — попита Мейсън. Олга се обърна към баща си.

— Сюзън Гренджър! — възкликна тя.

— Коя е тя? — попита Мейсън.

— Воя се, че ни е известно само името. Тя обикновено се движеше в кръга от пътници, които след вечеря се отправяха много бързо към бара, а после... Струва ми се, че живее в нашия град.

— Бихте ли могли да научите нейния адрес? — отново попита Мейсън.

— Аз... почакайте за момент. Елеонор има бележник, в който съвестно си записва адресите и телефоните на почти всички хора, с които се е срещала. Но не знаем дали този път го е взела със себе си. Ако мъжът ми си е в къщи, то той ще може...

Олга посегна към телефона и Мейсън побърза да ѝ го подаде.

— Здравей, Бил! Аз съм, Олга. Бил, изслушай ме и те моля да не задаваш въпроси. Иди в стаята на Елеонор и погледни дали на масата е бележникът ѝ с адреси. Ако го намериш, потърси адреса на Сюзън Гренджър. Ако не намериш бележника, трябва да потърсиш списъка на пътниците от кораба. Възможно е да сме го запазили. Там имаше няколко автографа с адреси.

За известно време в стаята се възцари мълчание.

— Има телефон и адрес — най-накрая радостно възкликна Олга. — Сюзън Гренджър собственоръчно ги е записала в списъка на пътниците. Живее в „Белинда апартаментс“.

— Благодаря, Бил — каза Олга и затвори телефона.

— И така — обобщава тя — вече разполагаме с конкретна изходна точка. Разбира се, това е изключително деликатна работа, мистър Мейсън. Човек не може просто така да отиде и да попита едно младо момиче не е ли прекарало уикенда с мъжа на своята клиентка, която страда от амнезия.

— Олга, бъди сигурна, че мистър Мейсън знае как се постъпва в подобни случаи — намеси се баща ѝ. — Бих искал да добавя само една подробност, мистър Мейсън, която може би ще ви заинтересува. При своето бягство Елеонор е взела със себе си куфари, които правят впечатление на всеки, който ги види. Те са на бели и червени квадратчета.

— Благодаря ви — каза Мейсън. — Това е много ценен детайл.

ГЛАВА 5

Многоетажното здание „Белинда апартмънтс“ изглеждаше доста солидно и внушително, въпреки че по никакъв начин не можеше да се сравни с разположените около него луксозни къщи.

Портиерът, дежурен на входа, високомерно изгледа Пери Мейсън и Дела Стрийт.

— Бихме искали да се видим със Сюзън Гренджър — каза Мейсън.

— Моля, съобщете ми вашето име.

— Мейсън.

Портиерът с нищо не показва, че името му е познато.

— В момента мис Гренджър не е вкъщи.

— Кога ще се върне?

— Извинете, но не мога да ви кажа.

— А знаете ли дали е в града?

— Извинете ме, сър, но с нищо не мога да ви помогна.

— Предполагам, че мога да оставя една бележка в пощенската ѝ кутия.

— Разбира се.

Портиерът взе от масата лист хартия и плик и с ефектен, отработен жест ги подаде на Мейсън.

Пери Мейсън извади от вътрешния си джоб писалка, помисли малко и написа:

„Дела! Тук не всичко е чисто. Прекалено хладно, прекалено официално. Когато му казах своето име, лицето му се вкамени още повече. Застани така, че да можеш да наблюдаваш телефона. Следи го внимателно.“

Незабелязано от портиера Мейсън подаде бележката на Дела, а после се обърна към него:

— Момент, моля. Трябва да изложи подробно проблема. Бъдете така любезен и ми дайте още един лист хартия.

Портиерът мълчаливо му подаде още един лист.

Мейсън се запъти към масата и седна. Дела постоя малко при него, а след това, като че ли без определена цел, прекоси стаята и застана недалеч от телефонния комутатор.

В това време портиерът се прибра зад стъклената преграда.

Мейсън мълчаливо седеше и драскаше по листа, давайки си вид, че пише. Накрая постави точка и внимателно прочете написаното:

„Мис Гренджър, сигурен съм, че е във ваш интерес да се свържете с мен веднага след като се приберете у дома“.

После се подписа, постави бележката в плика, залепи го и написа върху него:

„За мис Гренджър“

В това време Дела Стрийт се приближи и му прошепна:

— Той позвъни в апартамент триста и шестдесет. Още говори...

Внезапно портиерът погледна към тях, затвори бързо телефона, излезе в приемната и протегна ръка, за да вземе бележката.

Мейсън все още държеше писалката над плика.

— Какъв е номерът на апартамента й? — попита той.

Портиерът се поколеба малко, неговите хладни, леко изпъкнали очи се насочиха към върха на писалката и той произнесе неохотно:

— Триста петдесет и осем... Но не е задължително да записвате номера на апартамента върху плика. Мис Гренджър ще получи вашето писмо.

Мейсън написа номера на апартамента и му подаде плика. После хвана Дела Стрийт под ръка и двамата преминаха тържествено през вестибюла, запътвайки се към изхода.

— Какъв е изводът? — попита Дела. — Сюзън Гренджър живее в триста петдесет и осем, а той позвъни в триста и шестдесет. Какво ли следва от това?

— Това — отговори Мейсън, — че ни предстои да изясним някои неща. Нека да завием зад ъгъла. Колата ще постои на паркинга, а ние в това време ще направим малко разузнаване. В края на краищата тази сграда трябва да има и служебен вход, през който да се внасят мебели и други неща... Аха, ето я пътеката. Хайде, Дела.

Те тръгнаха по пътеката и когато се озоваха откъм задната част на знанието, видяха широка врата с решетка. Дела и Мейсън преминаха през нея и прочетоха голямата табела с надпис „Товарни асансьори“. Двамата влязоха в един от тях и тежката кабина започна да се издига от приземните помещения. Когато спря пред табелката с номер триста и шестдесет, те излязоха в коридора и Мейсън натисна звънеца от дясната страна на вратата.

Отвори им жена на около тридесет години, облечена така, като че ли всеки момент щеше да излиза. Тя очевидно искаше нещо да попита, но когато видя Мейсън и Дела, отстъпи назад с отворена от учудване уста.

— Това сте вие!? — възкликна тя.

— Напълно сте права — отговори Мейсън, продължавайки да стои на вратата.

— Как, аз... аз... Какво търсите тук?

— Вероятно портиерът е объркал сигналите.

По лицето ѝ се появи изражение на ужас.

— Какво искате?

Мейсън отклони отговора.

— Съдейки по всичко, вие добре знаете кой съм — забеляза той.

— Познавам ви от снимките по вестниците. Вие сте Пери Мейсън, адвокатът, а това изглежда е Дела Стрийт — вашата секретарка.

— Отново сте права — каза Мейсън. — Може би все пак ще ни поканите вътре. Не е удобно да разговаряме на вратата.

На пода в стаята, в която ги въведе жената, Мейсън веднага забеляза няколко сутрешни вестника. Съобщенията за призрака бяха внимателно изрязани. През тези няколко секунди домакинята дойде на себе си.

— Мистър Мейсън, сигурен ли сте, че не сте сбъркали адреса и че съм ви необходима точно аз, а не някой друг? — попита тя. — Уверена съм, че никога не сте чували за мен. Казвам се Етел Билан.

Мейсън улови погледа на Дела Стрийт и ѝ направи предупредителен знак.

— Седнете, Дела — покани я той, сядайки на едно от креслата. — Не, не съм объркал нищо, мис Билан. Именно с вас бих искал да поговоря. Аз защитавам интересите на една млада жена, за която вие вече сте прочела във вестниците — каза Мейсън, посочвайки разхвърляните по пода вестници.

Етел Билан поиска да каже нещо, но размисли и замълча.

— Вие имате съквартирантка? — попита Мейсън, оглеждайки стаята.

— Да.

— Кой живее тук с вас?

Етел Билан се огледа наоколо, като че ли търсеше от някого подкрепа. Погледът ѝ се спря на телефона, а после се плъзна по-нататък — към прозореца. Накрая тя каза:

— В тази квартира живея отскоро. По-рано с мен живееше една млада жена, но тя се премести в източната част на града и аз... Все още не съм намерила съквартирантка.

Мейсън запали цигара и се облегна назад. Етел Билан му припомни, че е имала намерение да излиза.

Мейсън само кимна с глава и продължи да пуши мълчаливо.

— Мистър Мейсън, позволете все пак да разбера какво точно искате от мен?

Мейсън я погледна в очите.

— Вашата наметка ли беше облякла Елеонор през онази нощ?

Въпросът сякаш я замая.

— Аз... — започна тя и млъкна. — Аз... Това ли ви е довело при мен? Разбрали сте, че тя е облечена в моя дреха.

Мейсън с удоволствие дръпна от цигарата и изпусна дима на колелца.

— Мистър Мейсън, кажете ми, Елеонор ли ви насочи към мен или вие дойдохте тук, след като по някакъв начин сте разбрал, че тя е носила моя наметка?

Мейсън рязко се обърна към Етел Билан.

— Искаме да получим нейните вещи — каза кратко той.

— Откъде аз... откъде измислихте това, че нейните вещи са при мен?

Мейсън мълчаливо поклати глава.

— Доколкото разбрах, тя напълно е загубила паметта си и не помни къде е била и какво се е случило с нея през последните две седмици — колебливо каза Етел Билан.

Пери Мейсън отвърна на нейните думи с усмивката на египетски сфинкс.

— Е, добре — почти извика тя. — Нека бъде така, както вие искате! Елате с мен!

Тя влезе в една от стаите, отвори гардероба и каза:

— Всичко, което виси по закачалките, е на Елеонор. Този куфар, тази чанта и... този куфар.

— ...с нощното бельо, предполагам — прекъсна я Мейсън, показвайки куфара на беди и червени квадратчета.

— Да.

— Дела, моля те да опаковаш нещата колкото се може по-компактно.

— Аз... — развълнува се Етел Билан, — но аз имам уговорена среща, мистър Мейсън. Всеки момент чакам да дойде посетител. Може би е по-добре да помогна на мис Стрийт, за да завършим по-бързо.

Мейсън се съгласи.

Жените свалиха от закачалките роклите и ги сложиха в

куфарите. После събраха носните кърпи, чорапите и другите дребни вещи.

— Струва ми се, че това е всичко — каза накрая Етел.

— Вашата готовност за съдействие ще бъде взета предвид — многозначително отговори Мейсън.

Етел Билан като че ли не чу неговите думи, а каза нерешително:

— Знаете ли, мистър Мейсън, Елеонор не е платила наема за квартирата за тази седмица.

— Да, разбира се, — откликна с готовност Мейсън и извади от вътрешния си джоб портфейл. — Колко ви дължи?

— Осемдесет и пет долара.

Мейсън подаде парите на Етел Билан.

— От момента, в който официално представлявам интересите на своя клиент — започна той, — съм длъжен да представя сметка за направените разходи, затова не бихте ли се съгласила...

— С удоволствие — каза Етел.

Тя взе лист хартия и написа: „Получих от Пери Мейсън, адвокат на Елеонор Корбин, осемдесет и пет долара като наем за квартирата от 16 до 23 август“.

С мрачен вид Мейсън взе листа.

— Дела, аз ще взема двата куфара, а ти вземи чантата — каза той, сякаш правеше равносметка на визитата.

— Господи! И досега ми се вие свят — каза Дела, когато Мейсън най-накрая сложи куфарите в багажника на колата и седна зад кормилото. — Никога не бих се сетила, че Етел не е Сюзън Гренджър или... въобще ти разбираш какво имам предвид. Едва не се задавих от този блъф за наметката.

— Но това е толкова ясно — отговори Мейсън. — Сега е сухият сезон и когато Елеонор е събирала багажа си за път, тя естествено не е взела със себе си дъждобран, имам предвид този, в който полицията я е задържала. Ако в куфара си имаше дъждобран, той би бил от онези леки дъждобрани, които се събират в малък пакет.

— Но защо все пак Елеонор е трябвало да се съблече тук, в този апартамент, да сложи наметката, да отиде в парка и да

инсценира танц на лунна светлина и защо Етел Билан ѝ е дала своя дъждобран?

— Тук трябва да се отчете едно обстоятелство — каза Мейсън. — Може да се окаже, че Етел не ѝ е давала дъждобрана. Възможно е Елеонор сама да го е взела. Ние знаем със сигурност само това, че дъждобранът принадлежи на Етел Билан.

— Да, така е — съгласи се Дела Стрийт.

— Разбира се — подчерта Мейсън, — тя се държеше така, защото предполагаше, че всичко ни е известно. Забележи, че в разписката се споменава периода от 16 до 23. Днес е 17. Етел Билан много внимателно следи състоянието на финансите си. И тъй като тя взема наема ежеседмично, може да се предположи, че през този месец седмичните цикли са започвали на втори и на девети.

— Но Елеонор е излязла от къщи на втори вечерта.

— Точно така — потвърди Мейсън. — Тогава седмицата, за която е трябвало да се плати наема, е започвала от девети, от тук следва, че нейното пътуване от втори до девети е доста проблематично.

— Да... — замисли се Дела. — Всъщност къде ще отидем сега? — попита тя.

— Може би у вас? — предложи Мейсън. — Багажът доста се набива на очи, за да го държим в кантората. Ще го видят клиентите и в пресата със сигурност ще се появи неговото описание.

Дела се съгласи.

Те потеглиха и съвсем скоро се вляха в огромния поток от автомобили. На едно от кръстовищата Мейсън спря и повика момчето, което продаваше вестници. Дела бегло прегледа вечерното издание.

— Охо! — изведнъж възкликна тя. — Изглежда вестникарите искат да те обявят за „персона нон грата“.

— По какъв начин?

— Очевидно са почувствали, че искаш да избегнеш гласността и в момента ти гризат кокалите. Въобще това е доста любопитно съобщение. Богати родственици разпознават

наследницата на техния капитал. Високо платен адвокат се стреми да избегне публичността и независимо от всичко се заема със защитата на клиентката си. Шефе, не ти ли се струва, че това семейство се държи доста странно?

Мейсън кимна.

— Те се обърнаха за помощ към теб, въпреки че знаят много добре, че сте специалист по убийствата. А тази измислица за спасение от шумотевницата от вестниците? Ако се замисли човек, става съвършено ясно, че всичките им действия досега са десет пъти по-голяма реклама от тази по вестниците. Знаете ли какво ми хрумна? — каза Дела. — Все пак е доста странно да се обръщат към теб само, за да ги спасиш от вестникарите. Те заявяват, че искат да тушират колкото може повече тази история, а на практика излиза, че малкият разказ се превръща в цял роман.

Мейсън кимна с глава в знак на съгласие.

— Знам — каза Дела, — че твоите мисли изпреварват моите. Но позволи ми да те попитам, кога се досети за всичко това, което на мен едва след тази среща ми направи впечатление?

— В момента, в който ми връчиха чек за две хиляди и петстотин долара — отговори Мейсън.

— Значи — констатира Дела — аз отново съм закъсняла. Но все пак как стигна до този извод?

— Много просто. Всъщност Олга Джордън достатъчно ясно изрази тази мисъл: ако се съди по неприятностите, които Елеонор вече е имала — сегашното е просто една дреболия.

— И все пак — продължи да настоява Дела, — интересно би било да се поговори със Сюзън Гренджър и да се изясни каква е била нейната роля в тази история.

Дела Стрийт замълча, облегна се удобно на седалката и не каза нито дума повече, докато не стигнаха до дома ѝ.

— А сега какво да правя с тези вещи? — попита тя, когато се качиха в апартамента и Пери Мейсън остави куфарите на пода.

— Първо трябва да проверим какво е тяхното съдържание — предложи Мейсън.

Дела натисна ключалката на единия от тях и отвори капака.

— Ах! — възкликна тя — Каква красота!

Вътре в куфара в специално направени отделения бяха наредени цели дузини кутийки и тубички с кремове и лосиони. Към вътрешната част на капака на куфара беше закрепено огледало с необичайна форма и пълен комплект маникюрски принадлежности. В средата имаше няколко чифта чорапи, бельо и нощница.

Дела Стрийт взе една от кутийките, отви капачката и машинално пхна пръст в крема.

— Интересно — каза тя. — Такъв никога не съм виждала.

Дела явно беше възхитена от нещо, което Пери Мейсън така и не можеше да разбере, но той веднага реагира на нейното внезапно мълчание.

— Какво има? — с тревога попита той.

Дела гребна по-дълбоко в крема.

— Шефе, вътре кремът е твърд, като че ли има стъкло или...

Тя взе лист хартия, сложи върху него това, което беше загребала от кутийката и внимателно избърса крема около твърдото тяло.

— Гледай ти! — възкликна Мейсън.

Върху дланта на Дела Стрийт с всички цветове на дъгата блестеше голям брилянт.

— Може би има още?

Дела пхна отново пръст в крема и отново извади твърдо тяло. Под слоя крем се оказа тъмнозелен изумруд. След това тя претърси още една кутийка, и още една, и още една... След двадесет минути Дела Стрийт се наслаждаваше на колекция от искрящи скъпоценности.

— Боже мили, та това е цяло състояние! Какво ще правим с него шефе?

— Първо ще ги преброим — предложи Мейсън.

— А после? — отново попита Дела.

— После — отговори Мейсън — ще ги сложим в сейф.

— Много интересно къде е този сейф?

— Ти ми зададе един наистина неотложен въпрос — каза Мейсън, като размишляваше.

— Може би в кантората?

Мейсън поклати глава отрицателно.

— А ако ги дадем на съхранение в банката?

— Струва ми се, че това не е много удобно за нас.

— Защо мислите така?

— Първо — не знаем какви са тези скъпоценности.

Възможно е да са лична собственост на Елеонор. Възможно е да са откраднати. Може и да са контрабандна стока. Може да се окажат в един момент конкретна и съкрушителна улика.

— В такъв случай?

— В такъв случай ние се оказваме в твърде деликатно положение. Но така или иначе, аз съм задължен да защитавам интересите на Елеонор Корбин или Хепнер, това няма голямо значение в случая.

— А също така и доброто име на семейство Корбин — отбеляза Дела с неприкрита ирония в гласа. Мейсън кимна в знак на съгласие.

— И какво ще правим по-нататък?

— Имам намерение — каза Мейсън — да позвъня на Пол Дрейк. Той ще изпрати въоръжен детектив, за да те заведе до някой от луксозните хотели в града. Избери си най-уютния и най-скъпия. Представи си, че имаш неограничени финансови възможности.

Дела учудено повдигна глава.

— Там ще се регистрираш под собственото си име, за да не възникнат подозрения у никого. След като те регистрират и те отведат в апартамента, върни се при администратора и му кажи, че желаш да оставиш в сейфа скъпоценностите си. В големите хотели имат добри сейфове и огнеупорни каси. Навярно те ще ти предложат сейф. Сложи камъните там. Администраторът ще заключи сейфа и ще ти даде ключа, който ти веднага ще ми предадеш.

— Ясно, а после?

— После — каза Мейсън — ще започнеш двоен живот. През деня, както винаги ще идваш на работа, а вечер се

превръщаш в загадъчната и очарователната мис Стрийт, която се шляе из хотела, пръска пари, носи сексапилен бански костюм и кисне в басейна. Ще съблазняваш мъжете, но, разбира се, няма да им даваш никакви шансове. И естествено ще се намери някой красив и привлекателен юначага, някой вълк, хищник. Позволи му да те пои с коктейли и да те кани на обяд. А в това време хората на Пол Дрейк няма да те изпускат от очи.

Мейсън отиде до телефона, вдигна слушалката и набра номера на Пол Дрейк.

— Здравей, Пол. Нужен ми е телохранител. Такъв на който може да се разчита: надежден, наблюдателен, находчив.

— О'кей.

— Кога ще ми го изпратиш?

— След половин час, ако е спешно.

— Да, много е спешно.

— Къде да го изпратя?

— В апартамента на Дела Стрийт.

— О'кей. А кого трябва да охранява?

— Дела.

— По дяволите!

— Обърни внимание на това, че ни е нужен универсален човек, който да се чувства като риба във вода във всяка обстановка — уточни Мейсън. — Дела се мести в луксозен хотел. Искам да бъде под непрестанно наблюдение.

— Я, чакай, чакай! — изненада се Дрейк. — Ти каза „луксозен хотел“.

— Най-добрият.

— Няма да стане, ако не познавам щатния им детектив, а и...

— Какво значи това „няма да стане“? — прекъсна го Мейсън.

— Няма да стане и това е. Не може да се шляеш около хотела и да следиш една жена, особено привлекателна като Дела, която се намира вътре в него. Това веднага ще привлече...

— А не можеш ли да го регистрираш като служител в

хотела?

— Мога, но трябва много тичане. Освен това в добрите хотели това струва добри пари. Разбира се, мога да го регистрирам като гост, тогава ще мине безплатно.

— Добре — реши Мейсън. — Нека да бъде гост. Но тогава ще са необходими двама. Единият да бъде по-млад. В случай на нужда той ще съпровожда Дела. Другият — по-възрастен, с външност на бизнесмен, на когото няма да отвличат вниманието дамите в бански костюми и дългите крака, ще трябва да следи какви хора се въртят около Дела. С други думи, ако можеш и още — давай.

— Какво си намислил? — попита Пол Дрейк.

— Сега не мога да ти кажа. По-добре кажи докъде си стигнал с домашната си работа.

— До половината — каза Дрейк. — Слушай, Пери, да бъда проклет, ако мога да разбера, къде Елеонор се е венчала с Хепнер. Ние предположихме, че това е станало в Юма. Момчетата прехвърлиха регистрите — напразно. Допуснахме, че са се разписали с измислени имена — проверихме всички регистрирани бракове на втори и на трети август, дори намерихме всички младоженци. Също напразно. После проверихме всички пътни произшествия но пътя за Юма през нощта на втори — и нищо не намерихме.

— А майката в Солт Лейк Сити? — попита Мейсън.

— Тук наистина има нещо. Така наречената „мама“ при проверката се оказва очарователна брюнетка, на двадесет и седем години, която си има всичко, нали разбираш. Живее в нещо като куклена къщичка в случаите, когато е в града. Но тя доста пътува. Предпочита самолети и лети насам-нататм...

— А между пътуванията изпълнява ролята на майка на Дъглас Хепнер, така ли?

— Очевидно само по телефона. На вратата ѝ има табелка с надпис: „Мисис Седи Хепнер“.

— Боже мой! — възкликна Мейсън — Излиза, че Хепнер има втора жена.

— Засега съм затруднен да потвърдя това.

— Какво казва тя?

— Нищо. След разговора с теб тя затворила телефона, събрала си багажа, седнала в новичкия си „Линкълн“, казала на механика от гаража, че отива в Денвър и повече не се е появявала. Така че ние успяхме да проследим само пътя ѝ от дома до гаража. Да се опитаме ли да я проследим по-нататък?

— Опитай, Пол. Мисля, че щом е споменала Денвър, очевидно е имала предвид Калифорния. А сега ми кажи, Пол, как стоят нещата с телеграмата от Юма?

— Телеграмата е била изпратена от пощата и никой нищо не знае за нея. В този ден през централния телеграф на Юма са минали неколкостотин телеграми.

— Е добре. Ако успееш да се добереш до нещо, събщи ми веднага — помоли Мейсън.

— Добре — отвърна Дрейк, — ще помоля момчетата да се постараят. Между впрочем, изпратих свой човек със снимката на Хепнер в Лас Вегас. Той ще поразпита тук-там. Освен това моите хора ще прегледат и там регистрите за бракове. Мисля, че новости ще имаме едва привечер.

ГЛАВА 6

Беше почти десет часа, когато Пери Мейсън влезе в кантората на Пол Дрейк.

Детективът седеше зад бюрото си по риза. Беше захвърлил настрана сакото си и си приготвяше кафе. Той кимна на влизащия Мейсън, постави чашката върху чинийката и попита:

— Какво сте намислили с Дела?

— Тя навлезе в светското общество — отговори Мейсън. — Превърна се в богата безделница и ще се позавърти из този кръг.

— Поставяш примки ли? — поинтересува се Дрейк.

— Нещо от този род. Как е Дъглас Хепнер?

— Пуснахме слух, че Хепнер се е забъркал в една афера, което ни даде основание да покажем неговата снимка тук-там. Разбираш ли, Пери, това беше единствения ни шанс от хиляди, даже от милиони. Но ние се възползвахме от него и един

професионален играч на покер позна мъжа на снимката.

— Дъглас Хепнер?

— Точно така.

— Казвай — настоя Мейсън.

— Представяш ли си, Дъглас Хепнер е комарджия. При това професионалист. Специализирал се е в покера. Преди това е работил на ролетка. Подмамвал е богати и неопитни партньори и им е вземал парите. Създавал впечатление на човек, на когото можеш да се довериш — остроумен, общителен, с приятна външност, приятен глас, с една дума — интересна личност.

— Кога е било това?

— Преди четири години.

— С какво се занимава сега?

— Ако искаш вярвай, ако искаш — не, но сега преживява от премии.

— Премии ли?

— Точно така!

— И кой му ги дава тези премии?

— Правителството на Съединените щати.

— Защо?

— Знаеш ли какво правят американците, отишли на екскурзия в Европа? — попита Дрейк.

— Разбира се. Изпращат въкъщи красиви картички, купуват сувенири...

— И всяка трета жена, например, пренася контрабанда. Много често тя е съвсем дребна, но понякога възлиза на солидна сума.

— Е и какво? — загуби търпение Мейсън.

— Ето какво. Митниците в САЩ изплащат премии за информация, отнасяща се до внасянето в страната на контрабандна стока. Да допуснем, че някоя си мисис Риарбемпер носи брилянт за десет хиляди долара. Тя ще се чувства в пълна безопасност, докато случайно не се изпусне някъде. Щом митницата получи сигнал, тя проверява много внимателно багажа на споменатата мисис.

Митничарите намират брилянта, конфискуват го и налагат

съответната глоба. След това, ако тази мисис иска да получи брилянта си обратно, то тя може да го откупи. Държавата получава от това добри пари и съвсем естествено е заинтересована да получава подобна информация и да пази в тайна източника и. Затова тя добре заплаща.

— Ясно — сухо отбеляза Мейсън.

— Сега съм сигурен, че ти е ясно защо в началото поисках да ти опиша обстановката, в която отлично се вписва личността на Дъглас Хепнер. Преди около две години той тръгнал за Европа, предполагайки, че ще може да изкарва добри пари от игра на комар на кораба. Но се оказало, че това не е толкова просто. Големите параходни компании никак не обичат професионалните играчи, които измъкват пари от пътниците. Затова Хепнер със своите приятни маниери, с познаването на живота и с умението си да се сближава много бързо с хората, както се казва, пуснал в действие своите уши и очи. Започнал да завързва познанства сред пътниците, поддържал тези познанства и в Европа. По този начин се сдобивал с пълна и точна информация за ценности, изнасяни — незаконно от Стария свят. Пътуванията на Хепнер се изплащали много добре и затова той започнал все по-често да предприема подобни пътешествия.

— А преди три месеца на кораба, пътуващ от Европа за Америка, той се запознава с Елеонор Корбин — направи извод Пери Мейсън.

— Точно така — отговори Дрейк.

— И ти предполагаш, че Елеонор е една от тези, които пренасят контрабандно скъпоценни камъни?

— Съвсем спокойно е можела да го направи, защото вече е участвала в подобни афери.

— Интересува ме следното — информирал ли е някой митницата за нея и дали тя действително е пренасяла контрабанда?

— Не са я хващали да пренася контрабанда — каза Дрейк.

— Става любопитно — отбеляза Мейсън.

— Тя е била доста близка с Дъглас Хепнер. Какво предполагаш — Дъглас просто я е ухажвал или е знаел за

пренасяните скъпоценни камъни? По една или друга причина той е мълчал...

— Ти ми подсказа интересна мисъл — замислено каза Мейсън. — Разбираш ли, Пол, ако се погледне този случай от гледна точка на контрабандата, то той придобива съвсем друг смисъл.

— Съгласен съм — каза Дрейк. — Но не трябва да забравяме, че човек, наел се да дава информация, получава двадесет процента. Заради тези двадесет процента той е готов на много неща. Нека да размислим — Хепнер обработва възрастна дама, която го приема в началото само като чудесен партньор за танци... Те стават приятели. В един момент тя споделя своята малка тайна — за сестра си възрастната дама носи подарък. Той не е много скъп, но ако мине без мито през митницата, ще излезе съвсем евтин. Дамата иска от Хепнер съвет. Той я успокоява, а в това време записва в бележника си нейното име и приблизителната сума на възнаграждението. Има и нещо друго — двадесетпроцентовата премия открива и друга прекрасна възможност.

— Шантаж ли? — понита Мейсън.

— Защо не — съгласи се Дрейк. — На подобна почтена дама дори самата мисъл, че могат да я причислят към престъпниците, занимаващи се с контрабанда, е просто непоносима. Тя веднага ще бъде лишена от възможността да се движи сред елита, към който се стреми, или пък към който принадлежи.

— Тук се крие и друга блестяща възможност — прекъсна го Мейсън. — Да допуснем, че някой си Джон К. е разработил хитра система за нелегален внос на големи партиди скъпоценни камъни. Митницата не може да го хване, но съвсем случайно Дъглас Хепнер е успял да разкрие плана му. Той е готов да предупреди властите, за да получи своите двадесет процента, но... да допуснем, че той се е изпуснал за това свое намерение. На подобна заплаха хората реагират по различен начин. Някои искат да се откупят, други ще искат да избягат някъде, където трудно ще ги открият, и да останат там. Но трети ще се опитат да му затворят устата. А ако той не се

съгласи да мълчи и играта е много сериозна, да кажем, че партидата е изключително голяма или информацията, с която разполага Хепнер, е фатална за контрабандиста, тогава...

В това време телефонът на бюрото на Дрейк иззвъня. Той вдигна слушалката, около двадесет секунди слуша мълчаливо събеседника си от другата страна на линията и каза:

— Това е много важно. Дръж ме в течение. До скоро.

Дрейк постави слушалката обратно върху апарата и се обърна към Мейсън. От възбуда страните му се бяха зачервили.

— Полицията е открила труп на мъж в парка. Тялото е намерено недалеч от мястото, където се е разхождала Елеонор.

— Чий е трупът? — прекъсна го Мейсън.

— Боя се, че това е всичко, което мога да ти кажа по този въпрос. Между другото и полицията не е стигнала по-далеч. На тила му е открита дупка от куршум. Очевидно тя го е застреляла в главата.

— Кога се е случило това?

— Преди около час — отговори Дрейк.

— Това Хепнер ли е? — попита Мейсън.

— Разпознаването все още не се е състояло. Засега това е просто тяло с дупка от куршум в тила.

Мейсън вдигна слушалката и набра нужния му номер.

— На телефона е Пери Мейсън. Трябва да говоря с доктор Ариел. Свържете ме с него възможно най-бързо. Случаят е много спешен.

След тридесет секунди доктор Ариел беше на телефона. Мейсън каза:

— Докторе, много се безпокоя за нашата болна.

— Състоянието ѝ забележимо се подобрява.

— Доколкото разбирам при лечението на такива заболявания е важно да се избягват външни дразнители. Всяко емоционално въздействие може да има разрушителни последици, които могат да бъдат дори трагични.

— Напълно си прав — с недоумение каза доктор Ариел. — Но извинявай, озадачаваш ме. Какво има, Пери?

— Може ли да се избегне шок? — без да отговори попита Мейсън.

— Този, който лекарите наричат „индикаторен“, е невъзможно.

— Имам чувството, че скоро ще искат да я видят много хора.

— Но никой не знае къде е тя. Пери.

— Засега не знаят, но ще успеят да се доберат до нея.

— Имаш предвид репортерите ли?

— Възможно е. И други също.

— Може би намекваш за полицията? Но тя няма никакви улики срещу Елеонор Хепнер.

— Мисля, че нашата пациентка трябва да се премести някъде другаде, където никой не ще може да я намери и обезпокои — отново избягвайки отговора каза Мейсън.

Доктор Ариел за секунда се замисли.

— Добре — накрая се съгласи той. — Ще направя всичко, каквото мога.

— Само не се бави — помоли Мейсън, затвори телефона и се обърна към Дрейк: — Пол, ти каза, че имаш човек в полицейското управление...

— Имам, защо?

— Използвай всички свои връзки — настоя Мейсън. — Не се притеснявай за разходите. Опитай се да научиш всичко, каквото им е известно, за намерения труп. Уточни дали не е самоубийство. Какво е оръжието, намерено ли е. Кога е настъпила смъртта. Разпознат ли е трупа. Потърси къде е живял Хепнер. Намери колата му...

— Добре — уморено отговори Дрейк. — Но сега ще си отида в къщи. Къде да те намеря, Пери?

— Никой и никъде не ще може да ме намери, докато не преместят Елеонор на ново място и не бъде разпознат трупа. Това означава, че до утре изчезвам.

ГЛАВА 7

На излизане от кантората на Дрейк Мейсън си погледна часовника. Беше единадесет часа и осемнадесет минути. Тон

запали колата си и тръгна към бензиностанцията. Докато служителят там наливаше бензин и миеше предното стъкло, Мейсън позвъни в „Белинда апартмънтс“.

— Разбирам, че вече е късно — каза той на телефонистката, — но бих искал да разговарям с мис Гренджър. Аз още сутринта я предупредих, че ще позвъня.

— Момент, свързвам ви.

Скоро се чу спокоен женски глас:

— Да... слушам ви.

— Извинете ме за безпокойството — започна Мейсън, — но бих искал да получа някои сведения за Дъглас Хепнер.

— Хепнер? — попита тя. — Хепнер...О, да. Извинете, с кого разговарям?

— Аз съм Пери Мейсън — адвокат. Оставих бележка в пощенската ви кутия.

— Да.

— Предполагам, че сте имала време за репетицията — след кратка пауза каза Мейсън.

— Каква репетиция?

— На вашата история.

— Каква история?

— Същата, която имате намерение да разкажете на полицията и на репортерите. Ще бъде най-добре да я разкажете първо на мен, а аз ще ви задам няколко въпроса, след което ще внесем някои поправки.

— Мистър Мейсън, вие заплашвате ли ме?

— Съвсем не.

— Защо трябва да разказвам нещо на полицията?

— Защото ще ви разпитват.

— За Дъглас Хепнер?

— Точно така.

— Къде се намирате сега?

— Недалеч от дома ви.

Тя се поколеба и изведнъж се засмя.

— Знаете ли, мистър Мейсън, вие ме заинтригувахте.

Много съм чела за вас и за таланта ви да водите кръстосан разпит. И знаете ли, помислих си, че ще ми е много интересно

да изпитам върху себе си силата на вашите проникателни очи. Заповядайте, мистър Мейсън. Чакам ви.

— Тръгвам веднага — каза той и затвори телефона.

Във вестибюла на „Белинда апартаментс“ Мейсън приветливо се усмихна на портиера. Беше друг, не този, с когото той и Дела се бяха сблъскали сутринта. Качи се на асансьора и когато застана пред вратата с номер 358, натисна спокойно звънеца. Почти веднага вратата се отвори и миловидна млада жена със светли очи изгледа изпитателно Мейсън.

— Искам да ви поздравя, мистър Мейсън — започна тя. — Моля, заповядайте.

Мейсън влезе вътре.

— За какво искате да ме поздравите? Тя му посочи стол.

— Да ви поздравя за метода, който така умело използвате.

— И по-точно?

— Предложението да изрепетирате с мен историята, преди от нея да са се поинтересували други.

— О! — с разбиране се отзова Мейсън.

— Той е доста ефективен. Често ли го използвате?

— Той е един от любимите ми — призна Мейсън. — Винаги дава желанието от мен резултат.

— Но това е провокация. Усещаш само лека тревога, но не и заплахата.

— Радвам се, че сте го оценила по достойнство — каза Мейсън.

Тя му предложи цигара, сама запали и едва след това попита:

— И така, мистър Мейсън, как предпочитате — да си разменим леки удари или веднага да ме нокаутирате?

— Това зависи от силата на съперника.

— В такъв случай по-добре да си нанасяме леки удари.

— Лично аз смятам, че ще бъде най-добре от самото начало да бъдем откровени. Вие ще ми разкажете всичко, а после аз ще ви задам няколко въпроса.

— Не ми харесва тази процедура. По-добре задавайте въпроси.

— Чудесно. Вие познавате ли Дъглас Хепнер?

— Да.

— Откога го познавате?

— Срегнахме се преди три или четири месеца на кораба, с който се връщах от Европа.

— Бяхте ли приятели?

— На кораба ли?

— И там, и по-късно, на брега.

— Нека да кажем така — сприятелихме се на кораба, продължихме и после, на брега, а след това прекъснахме връзката и аз го изгубих от погледа си. После съвсем случайно се срещнахме в една художествена галерия и естествено продължихме връзката си. Спомням си, че той ми предложи да отидем и да пийнем някъде, а след това ме покани на обяд. Тогава бях заета, но приех поканата за друга вечер. Позволете ми да попитам, все пак, каква е причината да ми задавате подобни въпроси и защо смятате, че от това ще се интересува полицията?

— Работата е в това, че защитавам една млада дама, която страда от временна загуба на памет.

— Разбирам. Жената, която защитавате има нахалството да претендира да се нарича мисис Хепнер. Колко интересно! Вие предполагате, че аз ще мога да подкрепя нейните твърдения и ще я направя, така да се каже, честна жена? За това подробно е написано във вестниците.

— Съобщиха ми вече — сухо отбеляза Мейсън. — А сега искам да науча за вашите срещи с Дъглас Хепнер. Кога го видяхте за последен път?

— Кога? Струва ми се... Според мен беше на петнадесети вечерта.

— Той не ви ли каза, че се е оженил?

— Разбира се, не.

— А говорил ли ви е, че е бил женен?

— Дъглас не се разпростираше много по тази тема, но... Спомням си, че той... не съм сигурна, че имам право да обсъждам тези въпроси, мистър Мейсън. По-добре ми кажете какво още ви интересува за Дъглас Хепнер. Мога да си

представя как ще се почувства, когато прочете във вестниците, че го смятат за женен и то за жена, която си е загубила паметта.

— А познавате ли негови роднини?

— Роднини? Не, а защо питате?

— Наистина ли? — попита Мейсън и в гласа му прозвучаха нотки на съмнение. — Аз разговарях по телефона с майката на Хепнер и тя ми каза, че е говорила с някого от Барстоу, който се казва... Но, разбира се, може и да не съм разбрал правилно...

— А ето го и вашият нокаутиращ удар — каза Сюзън, гледайки втренчено в очите на Мейсън. — Все се питах кога ще свършите с разузнаването и ще се опитате да ме повалите в нокдаун. Е, добре, аз наистина ходих с Дъглас Хепнер в Лас Вегас. И какво от това? Отдавна не съм във възрастта, когато трябваше да искам разрешение, и още не съм стигнала времето, когато подобни неща ще са ми безразлични. Прииска ми се да заложа, а Дъглас имаше намерение да ходи в Лас Вегас. Той ме покани и аз приех. И какво от това?

— Нищо — отговори Мейсън.

— Дъг спря в Барстоу, за да зареди — продължи тя, — и позвъни на майка си, за да ѝ съобщи, че пътува с интересно момиче. По-рано той никога не ми беше говорил за сериозността на своите намерения, защото не е знаел как ще се отнеса към това. Затова за мен беше съвсем неочаквано „запознаването“ с майка му по телефона. Той ми подаде слушалката без дори да ме попита.

— За какво говорихте с нея? — попита Мейсън.

— Лично аз много се смутих, защото никога не съм предполагала, че Дъг ще обсъжда подобни проблеми с майка си. Но той ме повика неочаквано и ме помоли да говоря с нея.

— Той каза ли коя сте вие?

— Да, разказа ѝ. Каза и моето име, адрес, описа външността ми, не пропусна дори такива детайли като ръст, тегло, гръдна обиколка, талия. В един момент ми се стори, че съм се явила на някакъв конкурс по красота.

— И за какво говорихте?

— Аз казах: „Здравейте, мисис Хепнер. Радвам се да се

запозна с вас“ и така нататък, все в същия дух, а тя ми отговори: „Моят син ми каза, че отивате заедно в Лас Вегас“. След тези думи ме хвана яд на Дъг. И тогава реших — само да ме заведе до Лас Вегас и ме нахрани, а после щях да го накарам да вземе две стаи, а не една, мистър Мейсън. Две! — и тя показа два пръста.

— Помните ли на коя дата стана това?

— Помня този ден с абсолютна точност. Имам причини за това.

Мейсън въпросително повдигна вежди.

— Докато бях на пътешествие, апартаментът ми беше разбит и вандалски преобърнат. Но аз... с една дума не съобщих на полицията. Знам кой го е направил и защо.

— Разбит и вандалски преобърнат? — повтори думите ѝ Мейсън.

Сюзън кимна и очите и гневно заблестяха.

— Аз съм художничка. Наистина не рисувам платна.

Занимавам се с изучаване на определени етапи от развитието на европейското изкуство. Откровено казано, в тази област съм любител и при това посредствен. По-скоро, едва ли някога ще ми се отдаде да постигна нещо голямо в изследването на световното изкуство. И все пак ми доставя удоволствие да анализирам боите, които са използвали старите майстори, цветовете, светлинните ефекти. Сигурна съм, че именно цветът е в основата на разграничаването на различните школи в живописа. Тук имам голямо количество репродукции от картини на големи майстори. Това не са целите картини, а отделни фрагменти, които потвърждават правилността на моята теория...

— А вандалското нахлуване? — попит заинтригуван Мейсън.

— Да, да, извинете. Ами някой се беше промъкнал в апартамента ми и беше съсипал живописните материали, за които бях заплатила неколкостотин долара.

— По какъв начин?

— Някой беше срязал дъната на тубите с бои, а след това беше изстискал част от съдържанието им върху палитрата, а

друга част в умивалника. Изцапана беше и ваната. Приличаше на дъга.

— И вие не извикахте полицията?

— Не — каза тя. — Но знам на кого е работа.

— Мога ли и аз да узная? попита Мейсън.

— Разбира се, че можете — сърдито отговори Сюзън. — На вашата клиентка. Ето на кого! Но не искам да се разгласява по вестниците, не искам да я влача и в съда. Но с удоволствие ще ѝ извия врата!

— Направила го е Елеонор Хепнер? с недоверие понита Мейсън.

— Елеонор Корбин!

— Откъде знаете, че...

В това време се разнесе телефонен звън.

— Извинете — каза тя и вдигна слушалката. — Да... Ало... О, да... — Известно време тя слушаше мълчаливо, а после попита:

— А вие сигурен ли сте в това? Те вече са го направили... вие така ли мислите?

Отново настъпи мълчание, след което тя каза:

— Сега имам гост... благодаря ви... Довиждане — и затвори телефона.

— Е, мистър Мейсън, струва ми се, че това е достатъчно. Имал сте напрегнат ден и научихте буквално всичко за моето пътуване в Лас Вегас.

В очите ѝ внезапно проблеснаха сълзи. Тя се надигна, премина през хола и отвори входната врата.

— Бог ми е свидетел — каза Мейсън, — не съм искал да ви обидя, мис Гренджър. Но все пак в полицията ще ви се наложи да разказвате всичко това и...

— Вие вече ме предупредихте за това, мистър Мейсън — каза тя. — Получихте вашето интервю. Не го намирам за интересно. Лека нощ.

Мейсън стана.

— Кажете ми честно — каза той, — обидих ли ви с нещо?

— Слушайте, мистър Мейсън, защо не вървите по дяволите! Искам да си поплача и не желая да стоите в тази

стоя и да ме гледате! — извика Сюзън Гренджър.

— С други думи — в гласа на Мейсън липсваха нотките на доброта, — по телефона са ви съобщили, че тялото на Дъглас Хепнер е разпознато.

Тя се вкамени от изненада.

ГЛАВА 8

Мейсън беше вече в кантората, когато Дела Стрийт отвори входната врата и тананикайки си някаква мелодия, влезе в стаята. Когато видя Мейсън зад бюрото си, тя се закова на мястото си.

— Здравей, Дела! — поздрави я Мейсън. — Как си?

— Какво правиш тук?

— Пресмятам някои неща — отговори Мейсън. — Разбираш ли... най-общо казано, има ново развитие на събитията.

— Например?

— Вестниците засега мълчат — каза Мейсън. — Но тялото, намерено в парка, е разпознато. Това е Дъглас Хепнер.

— Той е мъртъв?

— Точно така. Застрелян е в тила с изстрел от револвер. В главата му има само един отвор, през който е влязъл куршумът. Втори няма. Което означава, че полицията ще има на разположение куршума, а това ще им позволи да определят системата на оръжието и, разбира се, да го намерят. При теб има ли нещо ново, Дела?

— При мен ли? — повтори въпроса тя. — Прекарах една интересна вечер.

— Опитвах ли се да те ухахват?

— Много пъти.

— Нещо важно?

— Не мисля. Струва ми се, че те всички са бродещи единаци. Разбира се, в един първокласен хотел опитите за запознанство не се правят явно. Всичко е доста предпазливо и тънко, но целта е една и съща — както навсякъде другаде.

— И какво стана?

— Отначало ме попитаха дали не искам да потанцувам. После в бележка, изпратена по келнера, ми съобщиха, че изглеждам много самотна и затова двама джентълмени с удоволствие ще потанцуват с мен, ако пожелаея.

— Направиха ли ти предложение? — попита Мейсън.

— Не точно предложение, а нещо като словесно разузнаване за проверка на моята способност за отбрана.

— И ти как се отбранява?

— Отбраната беше равносилна на нападение. Но не много твърда. Не създадох у тях впечатление, че щурмуват линията Мажино. Дадох им да разберат, че територията може да бъде завладяна и окупирана, но... С други думи им завъртях главите, но не позволих да отворят вратата. Ти точно това искаше от мен, нали?

— Да, тогава исках точно това — каза Мейсън, — но сега не съм сигурен в това.

— Защо?

— Защото възникнаха някои обстоятелства, които по всяка вероятност ще усложнят нещата.

— А именно?

— Елеонор Хепнер или Елеонор Корбин, както се казва, вече две седмици не е на сцената. Намерили са я да се разхожда в парка полугола. А тя има гладка и нежна кожа...

— О, да, отново нейната кожа — промърмори Дела. — Вече за кой ли път слушам как ти се възхищаваш от нея.

Мейсън се намръщи.

— Имам сериозни основания за това. Съдейки по всичко, тя доста продължително време е бродила из храстите в парка почти без дрехи. И следователно върху тялото ѝ трябваше да останат някакви следи — червенини, драскотини...

— И, разбира се — обобщи Дела Стрийт, — като опитен детектив ти забеляза тези следи.

— Напротив — каза Мейсън, — нямаше никакви следи. Кожата и изглеждаше леко загоряла, но не...

— Загар от търкаляне в спалня — заядливо отбеляза Дела Стрийт.

Но Мейсън продължи, без да обръща внимание на

забележката.

— Това означава, че тя не се е отдалечавала много от мястото, където са я задържали. Както видя, аз блъфирах и принудих Етел Билан да признае, че Елеонор е живяла при нея. Но защо се е настанила точно там, ние не знаем. Възможно е това да не е знаела и Етел Билан. Но сега, мисля, че ще съумея да отговоря на въпроса „защо“.

— И защо?

— Елеонор — продължи Мейсън — се е настанила при Етел Билан, за да може да следи Сюзън. След това Сюзън отива в Лас Вегас заедно с Дъглас Хепнер. И докато я няма, Елеонор влиза в апартамента и извършва вандалска постъпка, която напълно отговаря на характера на жена коварна и ревнива и освен това желаеща да причини неприятности на съперницата си.

— Например?

— Да отреже дъната на тубичките със скъпоструващите бои и да ги размаже из апартамента.

— И това го е направила тя?

— Сюзън мисли, че е тя?

— Тя обясни ли, защо смята така?

— Не, прекъснаха разговора ни.

— Интересно — каза Дела — къде ли ще ни отведе всичко това.

— Можем да се окажем в прелюбопитна ситуация — отбеляза Мейсън. — Всичко до тук рисува Елеонор в изключително неизгодна светлина. И, разбира се, навежда на някои размишления.

— А по-точно?

— За Сюзън Гренджър. Тя е художничка. Изучава живопис и начина на рисуване на старите майстори. Пише книга за светлинните ефекти в живописа и се надява, че... Но главното се заключава в това — прекъсна сам себе си Мейсън, — че Сюзън Гренджър наистина вярва, че именно Елеонор се е промъкнала в нейния апартамент, докато тя е била в Лас Вегас.

— А ти вярваш ли в това, че го е извършила Елеонор?

— Засега не коментирам нищо — каза Мейсън. — Сюзън

работи, пише сериозна книга, изискваща задълбочени изследвания, често пътува в Европа, посещава курсове и носи със себе си голямо количество бои. Възможно е митничарите да са я запомнили и да я смятат за сериозна млада жена, занимаваща се с копиране на произведения на изкуството. Навярно те я посрещат на митницата с думите: „Как сте, мис Гренджър? Вървят ли работите ви? Какво донесохте от чужбина?“, а тя им отговаря: „Както обикновено — бои и няколко парфюма. В куфара са.“ Митничарите отварят куфара, преглеждат акуратно дрехите, проверяват парфюмите и казват: „Благодарим ви, мис Гренджър“, затварят капака на куфара, удрят печата и Сюзън вика носач.

— В същото време — продължи мисълта му Дела Стрийт, — в тубичките с бои са скрити десетки скъпоструващи камъни.

— Сега виждам — каза Мейсън, — че започваш да долавяш мисълта ми. В тази ситуация е важна непоследователността, която не може да не се отчете от един хладен и скептичен ум. От една страна Сюзън Гренджър е много сериозна, привлекателна млада жена, събираща материал за книга по живопис, а от друга страна — нейното пътуване до Лас Вегас с Дъглас Хепнер, за който тя е съвсем неподходяща компания.

— Но той сам я е поканил, нали?

— Да, Дела, поканата е била от негова страна. Но това е само предположение. Той е спрял в Барстоу, за да налее бензин. И изведнъж в него се заражда желание да позвъни на своята скъпа „мамичка“. Той е позвънил и е казал, че с него пътува Сюзън Гренджър и отиват заедно в Лас Вегас, за да прекарат там уикенда.

— Каква мила ситуация — отбеляза Дела Стрийт. — Колко щастлива е трябвало да се почувства Сюзън!

— Точно така — съгласи се Мейсън. — Но сега знаем, че майката на Дъглас Хепнер е привлекателна брюнетка с красива фигура. Знаем също така, че докато Сюзън Гренджър е била на пътешествие, някой е влязъл в нейния апартамент, отрязал е дъната на тубичките с бои и е изстискал тяхното съдържание. Знаем, че в кутиите с кремове на Елеонор имаше скъпоценни камъни. Знаем също така, че Сюзън Гренджър не е съобщила в

полицията за случилото се в нейно отсъствие... Всичко това дава сериозна тема за размисъл.

— Да, по дяволите! — възкликна Дела.

— Прилича на някакъв ребус.

— И то доста заплетен.

— Точно така — съгласи се Мейсън. — Представяш ли си как се е чувствала тази млада жена? Тръгва с Дъглас Хепнер. Цялата атмосфера на пътуването е изпълнена с романтика. Те напускат града, остават зад гърба си омръзналата им до смърт обстановка и познатите. Чакат ги приключения, независимо от това, че заминават само за два-три дни. И тогава Дъглас Хепнер спира на бензиностанцията и като че ли съвсем случайно казва: „Трябва да позвъня по телефона. Нека да отидем заедно.“ Естествено, момичето се съгласява. Тя е любопитна да разбере дали нейният приятел няма намерение да поръча стая в хотел и ако поръча — каква ще бъде тя. А в това време сладурът Хепнер звъни на своята „мамичка“ и казва: „Мамо, скъпа, така ми се искаше да си побъбря с теб. Отивам да прекарам уикенда с едно симпатично момиче. Името ѝ е Сюзън Гренджър. Ръстът ѝ е пет фута и четири дюйма, теглото сто и двадесет фунта, обиколката на бюста — тридесет и четири дюйма, талията — двадесет и шест, бедрата — тридесет и шест и така нататък и така нататък. Тя живее в «Белинда апартмънтс» в Лос Анжелис и ти непременно трябва да се запознаеш с нея. Предавам ти слушалката, мамо“.

Дела Стрийт направи гримаса.

— А после, когато се връща, Сюзън намира своята квартира... Шефе, но той е постъпил по същия начин с Елеонор! Мейсън кимна.

— А какво според теб би намерила Елеонор, връщайки се обратно?

— Но тя не се е върнала — отговори Мейсън.

— Много, много интересно — каза Дела. — А в това време някой пуска куршум в тила на Хепнер. Човек лесно може да си представи, че ако всички любовни приключения на Дъглас Хепнер са се развивали по този план, подобен край е неизбежен.

— Е добре, Дела, да оставим това — прекъсна я Мейсън. — Твоите разсъждения са великолепни, но не трябва да вълнуват една самотна непристъпница, живееща в първокласен хотел. Нека по-добре да сменим официалните дрехи с работно облекло и...

В това време на вратата се почука няколко пъти на неравни интервали. Така известяваше за своето идване Пол Дрейк.

— Дела, моля те, пусни го да влезе — помоли Мейсън. Тя отвори вратата на кабинета.

Дрейк намръщено погледна Дела и каза:

— Двамата агенти ми представиха рапортите си за твоето поведение през изминалата нощ, мис. Както предполагам, повеселила си се нелошо.

— Но аз се веселих не заради веселието — възрази Дела.

— Какво си намислил — попита Пол Дрейк, обръщайки се към адвоката. — Дошъл съм специално, за да ми разясниш ситуацията.

— Моята идея е превъзходна — отговори Мейсън. — Ти по-добре кажи какво научи за убития. Трупът разпознат ли е?

— Да. Това е Хепнер. Убит е с изстрел от револвер. Но, Пери, нося и лоши вести. Тази Билан от триста и шестдесети апартамент се е разбъбрила.

— Така и предполагам, че няма да ѝ достигнат силите, за да си държи устата затворена — каза Мейсън. — Какво е казала.

— Успокой се — каза Дрейк, — може би скоро, с помощта на моя човек, ще се доберем до секретните данни на полицията. Но днес там се усмихват и облизват като сити котараци, които са успели да докопат лицата със сметана.

— Има ли шанс да поговоря с Етел Билан? — попита Мейсън.

— Точно толкова, колкото човек от Земята с човек от Луната. Полицията я охранява толкова силно, че не можеш да преминеш дори на миля около хотела, в който тя се намира в този момент. Впрочем те я преместиха в хотел, дадох ѝ апартамент с няколко стаи и прикрепиха към нея жена-

полицай. Стаите са разположени в самия край на коридора, а срещу нея са се настанили двама от помощниците на прокурора и я разпитват един след друг. Тази част от коридора е блокирана от полицията. Цивилни детективи щъкат наоколо като плъхове в асансьор. Съобщавам ти тези подробности само, защото ти ги пренебрегваш.

— Какво означава „пренебрегваш“?

— Ами това, че ти настани Дела в същия хотел само няколко часа преди там да нахлуе полицията. Дори стаята на Дела се намира на същия етаж, където е и тази на Етел Билан. Дрейк и Дела мълчаливо се спогледаха.

— И така — продължи Дрейк, — Етел Билан е съобщила нещо много важно, защото полицията веднага се втурна из града.

— А какво по-точно?

— Нямам ни най-малка представа. И дори нещо повече: не ми разрешиха да я получа. Областният прокурор има намерение да предяви обвинение пред „голямото жури“* и настоява за незабавно провеждане на съдебен процес.

[* „Голямото жури“ — съдебни заседатели, които решават дали разглежданото деяние е подсъдно.]

— Не се ли е обърнал до този момент към съда?

— Не. Няма нито оплакване, нито информация, нито пък предварително изслушване, тоест нито един шанс за теб, за да имаш възможност да подложиш свидетелката на кръстосан разпит преди процеса — отговори Дрейк. — А през това време те ще имат всичко, Пери.

— Още нещо? — попита Мейсън.

— Струва ми се, че Елеонор Корбин има разрешително и притежава револвер 38-ми калибър. Револверът не е открит. Но е бил в нея няколко дни преди да замине. Предполага се, че тя го е взела със себе си. Къде е сега — полицията не знае.

Мейсън се замисли.

— Знам, че ти добре си я скрил — каза Дрейк, — но когато „голямото жури“ предяви обвинението и полицията уведоми теб и лекуващия лекар, че Елеонор Корбин е обвинена в убийство от първа степен*, тогава ще я смятат за укриваща се

от правосъдието, а тези, които я укриват ще бъдат подведени под съдебна отговорност.

[* „убийството от първа степен“ — в правната система на САЩ убийствата се класифицират в три категории. Убийство от първа степен е преднамерено убийство при утежняващи вината обстоятелства, за което се предвижда смъртно наказание.]

Размисляйки Мейсън притвори очи.

— Продължавай, Пол — каза той.

— Полицията е открила колата на Хепнер или по-точно това, което е останало от нея. Очевидно ударът е бил челен. Засега полицията не е изяснила къде е станала катастрофата, накъде е пътувала колата и всички останали подробности.

— Къде са намерили колата?

— В един сервиз. Била е докарана там през нощта. Това се е случило миналата неделя. Оставили са я в гаража, за да я ремонтират. На работниците са казали, че Хепнер ще дойде след няколко часа и че е помолил да се ремонтира двигателя и да се изправи бронята.

— А колата, която е докарала катастрофиралата на Хепнер? Полицията откри ли я?

— Докарали са я не със специален влекач, а с обикновен автомобил, серийно производство. Той е взел на буксир колата на Хепнер, а после си е заминал.

— Сервизът тук в града ли е?

— Да, в града е. Принадлежи на компания, извършваща денонощен експресен ремонт.

— Полицията разговаряла ли е с механиците?

— И полицията, и моите хора — отговори Дрейк. — Но те нещо увъртат. Лично аз мисля, че нещо знаят, но не искат да изплюят камъчето.

— Предполагам, че полицията е огледала колата?

— Дали са огледали колата! — възкликна Дрейк. — Та те буквално я облизаха отдолу и отгоре! Прегледаха всеки милиметър под микроскоп. Работеха на три смени, за да открият някакви факти и да ги представят на „голямото жури“ в два часа следобед. Откриха например, че автомобилът, е който се е сблъскал Хепнер е бил черен на цвят. Химическият анализ

на боята дава основание да се предположи, че това е бил камион. И сега полицията търси камион — претърсва всички гаражи и работилници в града.

— Нещо друго? — попита Мейсън.

— Много съжалявам. Пери, но нищо повече не мога да ти съобща освен това, че голяма част от хората, които бях изпратил в Юма и Лас Вегас, нищо не откриха. Ти искаше да разбереш дали са издавани брачни свидетелства на интересуващата ни двойка, дали са настанявани в хотел и не са ли се регистрирали като мъж и жена. Нищо подобно не можахме да открием. А за да прегледаме всички регистри трябва да се наемат още хора и да им се плати.

— Разбирам — каза Мейсън.

— Цяла нощ не съм спал — отбеляза Дрейк и добави: — Но ако трябва, ще се задържа на крака още дванадесет-петнадесет часа, а след това се прибирам в бърлогата си и ще спя независимо от всичко. Каквото и да предприемеш по-нататък, Пери, ти ще бъдеш в капан. А сега, доколкото разбирам, ти седиш и чакаш твоят приятел — областният прокурор, да ти събщи, че към твоята клиентка Елеонор Корбин или Хепнер, вече и аз не знам как точно да я наричам, е предявено обвинение и че трябва да я задържи. И тъй като ти я представляваш, да бъдеш така добър да събщиш нейното местопребиваване. А ако го укриеш, това ще означава, че заставаш против интересите на правосъдието, което от гледна точка на закона се счита за престъпление и така нататък.

— А ако областният прокурор не успее да ме открие? — попита Мейсън.

— В такъв случай вечерта вестниците ще разтръбят за това, че е издадена заповед за арестуването на престъпницата, а тя се опитва да избяга от правосъдието. Ще хванат доктора за ухото, а това няма да се хареса нито на него, нито на тебе, Пери?

Мейсън кимна с глава.

— И така — продължи Дрейк. — Какво трябва да правя?

— Продължавай да се занимаваш с това, с което си се занимавал до този момент, Пол. В момента, в който предявят

обвинението, можеш да си отспиш. Дръж ме в течение. Нека твоите агенти в Лас Вегас започнат да проверяват мотелите. Поинтересувай се под собствените си имена ли са се регистрирали Съзън Гренджър и Дъглас Хепнер на тринадесети през нощта, което струва ми се, че е петък.

— Е, нека бъде петък, тринадесети — уморено въздъхна Дрейк.

— Кога ще ми представиш информацията? — попита Мейсън.

— Може би към два часа — отговори Дрейк. — Ако си прав, може и по-рано. Аз вече ти казах, че когато търсиш...

— Разбрах те — прекъсна го Мейсън. — Действай.

— Добре, Пери — каза Дрейк и излезе.

— И какво сега? — попита Дела, гледайки въпросително Мейсън.

— Разкриха ни — отговори той. — Твоят хотел гъмжи от полиция. Само да се появиш там и веднага ще те спипат. Ще направят двойна проверка, ще открият в сейфа скъпоценностите и, разбира се, ще поискат да ги видят. Ако им поискат заповед за обиск, от съда лесно ще я получат.

— Излиза, че трябва да се бяга оттам и да захвърлим всичко.

— Имаш ли там дрехи?

— Всичките ми най-хубави рокли.

Мейсън се замисли и каза:

— Този проблем ще решим малко по-късно. Дела. А сега имаме на разположение броени минути. Опитай се да се свържеш с доктор Ариел.

Изминаха няколко минути преди Дела да открие доктора по телефона.

— Здравей, докторе — поздрави го Мейсън. — Извини ме, че те безпокоя. Аз...

— В момента се готвя за операция — прекъсна го доктор Ариел. — Какво се е случило?

— Касае се за моята клиентка — поясни Мейсън. — Ти я премести на надеждно място, нали?

— Точно така.

— Сега е нужно да се изведе оттам.

— Защо?

— Вероятно срещу нея ще бъде предявено обвинение за извършване на убийство от първа степен. От този момент нататък тя автоматично се превръща в лице, укриващо се от правосъдието. В случай, че видиш във вестниците, че е обявено издирването й...

— Рядко чета вечерните вестници — прекъсна го доктор Ариел. — Това ли те безпокои?

— Не, не само това — отговори Мейсън. — Не желая да се окажеш замесен в тази история.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Пери.

— Не ме разбра правилно. Смятам, че мисис Хепнер трябва да бъде предадена на полицията и с това ще се заемеш ти. Веднага след като вестниците излязат и ти прочетеш за нея, си длъжен да позвъниш в полицията и да съобщиш, че мисис Хепнер се намира под твое наблюдение и че считаш за свой дълг да уведомиш за това властите, но че тя се нуждае от спокойствие, че се намира под наблюдение на психиатър и така нататък. Всъщност, къде е тя сега?

— В крайградската клиника „Оук ънд Пайнс“.

— Добре — каза Мейсън. — До скоро.

Той затвори слушалката и погледна часовника си. Дела взе папката със срочната поща и я сложи на бюрото на Мейсън.

— Много те моля да отделиш малко време и на писмата — каза тя.

— Струва ми се, че сега няма да успея, Дела.

— Така си и мислех.

Мейсън се намръщи.

— И ти трябва да направиш някои неща — каза той.

— Какво по-точно?

— Трябва да позвъниш в хотела и да кажеш на администратора, че се готвиш да заминаваш за Мексико. Помоли да запазят стаята ти по време на пътуването и обещавай, че за да се избегнат недоразуменията, ще изпратиш по пощата двеста и петдесет долара.

— А откъде ще вземем тези двеста и петдесет долара? —

попита Дела.

— Ще ги получиш от сумата за делови разходи — каза Мейсън. — Пиши ги на сметката на Корбин. Не ни провървя с избора на хотел. Така че не само не трябва да се връщаш там, но не трябва дори да се показваш.

— Жалко — с огорчение отбеляза Дела. — Ето че завърши моят бурен нощен живот.

ГЛАВА 9

Дела Стрийт влезе в кабинета на Мейсън и остави на бюрото му сутрешните вестници. Мейсън се облегна назад на своя въртящ се стол и започна да ги преглежда.

— Позвъни Пол Дрейк — каза тя. — Неговите хора са открили, че Съзън Гренджър и Дъглас Хепнер са поръчали две стаи в един от мотелите. Датата е петък, тринадесети.

Мейсън стисна устни.

— Е, сега вече знаем какво да правим — каза той.

— Хубава снимка — отбеляза Дела Стрийт и посочи фотографията във вестника. На нея беше заснета Елеонор Корбин с полицай от едната страна и детектив от другата.

— Да, Олга очевидно ѝ е дала няколко рокли от своя гардероб.

— Тя и до този момент нищо не помни — нито въпросително, нито утвърдително каза Дела.

— Там е работата — каза Мейсън. — За това пишат и вестниците. „Красивата наследница на голямо състояние“, „Забравеният уикенд“, „Нецелуваната невеста или кой е организиран пътуването до Лас Вегас“ или „Нищо не помня от момента на страшната катастрофа — заявява наследницата, заливайки се в сълзи“.

— А какво пишат за оръжието?

— Тя е имала оръжие, но го е загубила. Имала е възможност да потърси оръжието, когато е приготвяла багажа си. Не че е искала да го вземе със себе си — просто в момента, в който търсела нещо в чекмеджето си, открила, че го няма. А

освен това няма ни най-малка представа къде е багажът ѝ.

— Интересно дали това е известно на полицията? — попита Дела.

— Ако се вярва на Дрейк, то Етел Билан е разказала всичко.

— Сигурен ли си в това?

— От багажа полицията, доколкото разбирам, не се е интересувала.

— Но Етел Билан би трябвало...

В това време се разнесе телефонен звън. Дела Стрийт вдигна слушалката.

— Ало... да... — Дела се обърна към Мейсън, закривайки с ръка телефона. — Шефе, това е личен разговор. Някаква жена ме търси и казва, че е много важно. — Тя дръпна ръката си и каза: — Да... Разбирам. Продължавайте. Разкажете по-подробно.

Накрая тя сложи слушалката върху бюрото и записа нещо в бележника си. После остави писалката, взе отново слушалката и каза:

— Добре, мисис Фримонт. Вие не трябва нищо да предприемате. Не се безпокойте. Благодаря ви. Много ви благодаря, че ме уведомихте.

Дела затвори телефона и се обърна към Мейсън.

— Етел Билан е разказала всичко.

Пери Мейсън повдигна вежди с мълчалив въпрос.

— Позвъни мисис Фримонт, управителката на дома, в който живея. При нея е идвал лейтенант Траг от полицията със заповед за обиск на апартамента ми, в която му се дава право да иземе куфарите, принадлежащи на Елеонор Корбин, която обвиняват в убийство. Той е дал на домоуправителката копие от заповедта, поискал е ключовете, влязъл в апартамента и е открил куфарите. Оставил е разписка.

— Това е много важно — каза Мейсън. — Превъзходно. Всичко е направено така, както го изисква законът.

— Какво да правя сега? — попита Дела Стрийт. Мейсън повдигна рамене.

— А какво ще стане със скъпоценните камъни? — повторно

попита Дела. — Ако са улика, няма ли да е противозаконно да ги задържим?

— Улика за какво? — попита Мейсън.

— Улика... не знам точно — може би улика за контрабанда.

— Защо мислиш, че камъните са внесени незаконно?

— А убийството?

— А защо мислиш, че те имат нещо общо с убийството? Аз имам задължения към своите клиенти. Ако полицията свърже тези камъни с убийството и представи доказателства, тогава нещата се променят. Но тези камъни се намират у мен като у адвокат. Откъде да знам дали те няма да се явят като улика за нещо друго. За шантаж, например. Естествено аз няма да започна да правя предположения, че те са свързани в една или друга степен със смъртта на Дъглас Хепнер и, разбира се, нямам намерение да ги предавам в ръцете на полицията, която веднага ще направи от това вестникарски бум. Това за нас би изиграло неблагоприятна роля.

— Значи имаш намерение здраво да държиш камъните в свои ръце?

— Съдейки по днешните събития — да.

— Ако те се доберат до теб?

— Ще се постарая да се измъкна.

— Шефе, Пол Дрейк каза, че полицията ликува, а Хамилтън Бъргър, областният прокурор, вече почива на лаврите си и те всички са готови да те сразят.

— И какво от това? — попита Мейсън.

— Ти готов ли си да парираш удара?

Мейсън поклати глава.

— Този път не съм. Ръцете ми са вързани.

— Как ми се иска да не беше се заплитал с тези камъни.

— А какво ще ме посъветваш да направя? Да се обадя в полицията ли?

— Не.

— Тогава какво?

— Да поговориш с клиентката, да питаш за тези камъни и да намериш...

— Клиентката казва, че нищо не си спомня — възрази

Мейсън.

— Твоята клиентка е лъжиня! — издигна глас Дела Стрийт.

— Но — каза Мейсън, — ако тя бъде принудена да се откаже от своите думи и да признае, че помни всичко и разкаже цялата истина, тогава камъните ще се превърнат в улика и ще ме обвинят в тяхното укриване.

— Но това — каза Дела — рано или късно ще се случи. Измъчва ме мисълта, че Хамилтън Бъргър ще спечели делото.

— Мен също — призна си Мейсън. — Но не забравям и това, че още не съм загубил. Той държи колкото се може по-скоро да започне процесът, а това устройва и мен.

— Не е ли по-добре да почакаш? Тогава ще имаш възможност да видиш как ще се развият събитията.

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Хамилтън е човек, който трудно съобразява, а освен това не е склонен да вниква в делото. Трябва само да тръгне в атака и веднага ще се открият слабите места в отбраната му. Ако му дам време, помощниците му могат да укрепят неговата позиция. Затова, изхождайки от сегашната ситуация, ще му дадем възможност да се втурне напред с барабани и фанфари.

ГЛАВА 10

Пери Мейсън огледа препълнената зала, където всеки момент щеше да започне съдебното заседание, като обмисляше своите по-нататъшни действия.

Зад него седеше Елеонор, неговата клиентка, официално регистрирана като Корбин, а неофициално известна като Елеонор Хепнер. На първия ред бяха баща ѝ и Олга с мъжа си. Напрегнатото внимание, с което Олга следеше всичко, което ставаше в залата, създаваше впечатление за човек, търсещ изгода и от най-дребните неща. В сравнение със своята жена Бил Джордън едва ли беше в състояние да създаде за себе си добро впечатление в очите на околните. Той беше твърде млад за пенсионер, а лицето му, загоряло от продължителното

пребиваване на игрищата за голф, говореше за това, че едва ли му се налага да се труди много за прехраната си.

Но това бяха единствените хора, на които Мейсън можеше да разчита, за да отрази или в краен случай да отслаби удара, който се готвеше да му нанесе областният прокурор. Засега Мейсън не знаеше с какви козове разполага той.

Разпитът на свидетелите, проведен в присъствието на членовете на съда, върху който се градеше обвинението, показва че клиентката му, Елеонор Корбин, е била в приятелски отношения с Дъглас Хепнер, че от дома си тя е заминала с него, че е изпратила телеграма от Юма, в която съобщава, че е сключила с Хепнер брак и че две седмици след това е намерено тялото на Хепнер с изстрел в тила от револвер, калибър 38. И още — клиентката му е притежавала подобно оръжие, а също така, че именно тя е съобщила на Етел Билан за това, че Дъглас Хепнер е неин приятел, а Сюзън Гренджър не казва истината. След това беше съобщено за едно изказване на Елеонор Корбин, че би убила Хепнер, ако той посмее да я изостави и беше съобщено, че точно по това време револверът е бил у нея. Стана известно, че неговата клиентка е живеела в един апартамент с Етел Билан, който е съседен с този на Сюзън Гренджър — младата жена, привлякла вниманието на Дъглас Хепнер.

Тези факти създаваха цяла мрежа от косвени улики, напълно достатъчни, за да се даде ход на делото пред „голямото жури“. Но фактите едва ли биха били достатъчни за произнасяне на присъдата. Точно затова Мейсън беше уверен, че Хамилтън Бъргър несъмнено държи в резерв улика, която може да реши изхода на делото. До този момент нито Пери Мейсън, нито хората на Дрейк бяха успели да изяснят каква е тази улика. По този начин Пери Мейсън за първи път в своята практика се оказа безоръжен. Той не знаеше същността на обвинението, предявено към неговата клиентка, не знаеше за уликата, която прокурорът имаше намерение да изнесе пред съда, не знаеше цялата истина за това, какво наистина се е случило с Елеонор Корбин. Той се намираше в положение, в което трябваше да разчита само на своите сили и

наблюдателност, на умението си да води кръстосан разпит, с помощта на който да се добере до нужните му факти дори и от враждебно настроени свидетели.

Хамилтън Бъргър, областният прокурор, възбуден, предвкушвайки своя триумф, откри съдебното заседание. Той описа същността на ситуацията само с няколко изречения:

— И така, господа съдебни заседатели, ние изяснихме, че покойният Дъглас Хепнер е бил убит с изстрел в главата от револвер, принадлежащ на обвиняемата. Същата съвсем умишлено се представя за умствено непълноценна. Тоест тя твърди, че се намира в състояние на амнезия, но ние смятаме, че това е синтетична амнезия или казано разбираемо — това е предварително обмислен начин на поведение с цел да защити себе си от уличаващите я факти и въпроси. Психолозите оцениха нейните действия като чиста симулация.

— Момент, Ваша светлост — намеси се Мейсън. — Не бих искал да прекъсвам речта на областния прокурор, но защитата е принудена да отхвърли заявлението на който и да е психиатър, опитващ се да представи себе си за човек, който чете мисли. Психиатрията като наука все още не е напреднала толкова, че всеки неин представител да може да заяви...

— Съгласен съм, дами и господа — прекъсна го Бъргър, придавайки на гласа си ласкави нотки. — Оттеглям всички свои изявления относно свидетелствата на психиатрите. Ние ще поканим в съда като свидетели психиатри, прегледали обвиняемата. Ще можем да проверим тяхната компетентност и ще помолим да отговорят на въпросите на обвинението. Ще дадем възможност и на защитата да зададе своите въпроси, а след това ще предоставим на съда правото да прецени истинността на техните отговори. Засега оттеглям всички свои изявления, които направих във връзка с показанията на психиатрите.

И така, дами и господа, това е в общи черти картината на делото, представено ви за разглеждане. Тъй като някои свидетелски показания биха могли да си противоречат и поради това, че искаме да съдействаме за изясняването на истината, в настоящия момент аз нямам намерение да влизам в

подробностите на делото.

Хамилтън Бъргър се възползва от вмешателството на Пери Мейсън и сметна за по-удобно да не продължава със своите широкомащабни обобщения. Той се извини пред членовете на журито и седна.

Мейсън се обърна към Пол Дрейк и прошепна:

— Забележи, Пол, той заяви, че куршумът е бил изстрелян от револвера на обвиняемата.

В това време съдията Морън стана и се обърна към Мейсън:

— Защитата не желае ли да направи някакво изявление?

— Не, Ваша светлост — отговори Мейсън. — Ще се възползвам от правото си на изявление по-късно. Възможно е и въобще да се откажа от него. Но предполагам, че журито напълно осъзнава възложената на обвинението отговорност, свързана с безусловно доказване вината на обвиняемата. Ако обвинението не може да направи това, защитата несъмнено ще се възползва от случая и няма да представи никакви доказателства.

— Това какво е? Встъпително изявление ли е? — попита Бъргър.

— Не — отговори Мейсън, — това изявление е за членовете на съда.

— Това означава ли, че защитата няма намерение да представи доказателства?

— Във всеки случай дотогава, докато вие не представите сериозни улики. В противен случай законът предполага невинност на обвиняемата.

— Достатъчно, господа — намеси се съдията Морън. — Не бих искал да спорите напразно. Моля да адресирате своите забележки само към съда. Господин Бъргър, защитата се отказва от изявление, моля да поканите първия свидетел.

Хамилтън Бъргър се поклони и на лицето му заигра усмивка, която показваше, че нищо не е в състояние да разколебае прекрасното му разположение на духа.

— Моят първи свидетел — заяви той — е Реймънд Орла.

Свидетелят произнесе клетвата и съобщи, че е помощник-

следовател, че са го извикали в парка Сиера Виста, където в 21:15 вечерта на 17 август е било намерено тялото на Дъглас Хепнер. Той направил всичко, което се изисква в случая, а също така и някои снимки, показващи мястото и положението на тялото. Направил първоначален оглед на трупа, без да го докосва. След като всичко било документирано, тялото било отнесено в следствената лаборатория, където от него са свалени дрехите и е направена аутопсия. Различните стадии на аутопсията също са документираны със снимки.

Орла каза, че в тила на убития е открита дупка от куршум, и че, с изключение на няколко синини, не са открити никакви други телесни повреди или следи от насилие. Той съобщи също, че хирургът, извършил аутопсията, е извадил куршума от главата на убития.

— Това е всичко — с тържествен глас съобщи Бъргър. — Не зная дали господин Мейсън желае да зададе въпроси.

— О, да, един или два въпроса — небрежно отговори Мейсън. — Къде се намират дрехите, които е носил покойният?

— Намират се в кабинета на следователя — отговори Орла.

— Защитата може да огледа дрехите, в които е бил облечен покойният, по всяко време — намеси се Бъргър. — Ще се разпоредя следователят да окаже нужното съдействие на защитата.

След тези думи областният прокурор леко се поклони, като че ли очакваше аплодисменти от залата за своята благородна постъпка.

— А къде се намират личните вещи, имам предвид предметите, намерени в джобовете на дрехите? — зададе въпроса си Мейсън, без да обръща внимание на забележката на прокурора.

— Аз имам тяхното описание — отговори Орла и извади от джоба си бележник. — В джобовете на убития са намерени следните предмети: бележник, шофьорска книжка, химикал, ключодържател с четири ключа, носна кърпа, един долар и двадесет и шест цента, сребърна табакера с шест цигари.

— И това е всичко? — попита Мейсън.

— Да, сър. Всичко.

— Къде се намират в този момент предметите?

— В кабинета на следователя.

— Имам намерение да помоля тези вещи да се причислят към веществените доказателства — каза Мейсън. — Струва ми се, че те могат да имат особено важно значение, особено бележникът.

— Бележникът беше съвсем празен — отбеляза Орла.

— Имате предвид това, че в него не са водени никакви записки?

— Абсолютно никакви. Страниците са съвършено чисти. Бележникът е с кожена подвързия и място за шофьорска книжка. Очевидно изписаните страници са били подменени от техния притежател немного преди смъртта. Има само няколко драскотини от химикал по тях.

— А шофьорската книжка? Нещо особено има ли в нея? — попита Мейсън.

— Тя се намирал в бележника.

— Ако съдът не възразява — каза Мейсън, бих искал незабавно да причисля тези вещи към веществените доказателства на защитата.

— Ваша светлост — обърна се към съдията Хамилтън Бъргър, — предполагам, че съдът не възразява, ако продължим работата, въпреки опитите за забавяне от страна на защитата. Не мисля, че трябва да се отвлечаме по всеки дребен повод.

— Имам право да помоля свидетеля да представи тези предмети на съда — каза Мейсън.

— Успокойте се! Успокойте се, господа — намеси се съдията Морън. — Тези предмети могат да бъдат представени в съда и да бъдат регистрирани в качеството си на веществени доказателства на защитата. В този момент те могат да служат само за разпознаване и защитата може да зададе на свидетеля въпроси за всеки от споменатите вече предмети.

— Благодаря — каза Мейсън и добави: — Защитата би искала да се запознае със снимките от аутопсията.

— Аз разполагам с комплект снимки специално за защитата — каза Хамилтън Бъргър, подавайки ги с жест,

предназначен да създаде у съдебните заседатели впечатление за пълна готовност за съдействие на делото.

— Много съм ви благодарен — каза Мейсън. — Нямам повече въпроси.

В свидетелската ложа беше извикан доктор Юлиус Оберон — съдебен патолог и следствен експерт. Той каза, че е извършил аутопсия на трупа и е извадил от областта на черепа куршум 38-ми калибър, а също така потвърди, че попадането на куршума в тилната част е предизвикало мигновена смърт. Той показва разположението на отвора, характеризира в общи черти степента на поражение на мозъка, като прибави, че други телесни увреждания, които могат да предизвикат смърт е немалко и че по негово мнение смъртта е настъпила часове преди аутопсията.

— Можете да задавате въпроси — обърна се прокурорът към Мейсън.

Той внимателно погледна към доктор Оберон, който в момента се настаняваше по-удобно в свидетелското кресло и зададе своя първи въпрос.

— Вие заявихте, че смъртта е настъпила мигновено?

— Да, сър.

— Какви са основанията за това ваше твърдение?

— За това съдя по характера на раната, а също така и по степента на увреждане на тъканта на мозъка.

— Кажете, може ли подобна рана да доведе до мигновена и пълна загуба на съзнанието?

— Разбира се.

— Но не довежда мигновено до смърт.

— Какво имате предвид?

— Нима, доктор Оберон, не са ви известни случаи, когато от рана в главата се получава силно кръвотечение? С други думи често ли във вашата практика сте се сблъскавал със случаи на увреждане на мозъчната тъкан, в резултат на което е имало силен кръвоизлив?

— Да, разбира се. Имал съм няколко случая на подобни кръвоизливи.

— Какво предизвиква кръвоизлива, докторе?

— Как какво? Просто кръвта се разлива по тялото през разкъсаните стени на кръвоносните съдове.

— Означава ли това, че кръвта изтича в резултат на работата на сърцето?

— Естествено.

— Следователно в случаите, когато човек се намира в състояние на безсъзнание, неговото тяло живее още известно време, а сърцето продължава да работи като пълни кръвоносните съдове с кръв?

— Да, сър. Вие сте съвършено прав.

— Как смятате, докторе, аналогичен ли е разглеждания случай?

— Не, господин Мейсън. В дадения случай кръвотечението беше незначително.

— Забелязахте ли петното кръв на земята до главата на убития?

— Да, сър. Забелязах следи от кръв, но петното беше незначително.

— А вътрешно?

— Имаше и вътрешен кръвоизлив, но той едва ли може да се нарече силен.

— По такъв начин, във връзка с отсъствието на силно кръвотечение сте направил извода, че смъртта е настъпила мигновено, нали?

— Не само във връзка с това, но и изхождайки от разположението на раната и силното увреждане на мозъчната тъкан.

— Случвало ли се е да видите подобни рани със същата степен на увреждане и наличието на значителен кръвоизлив, когато пострадалият живее още известно време, намирайки се в безсъзнание? — попита Мейсън.

— Да, сър.

— А сега, докторе, кажете дали не ви е хрумвала мисълта, че човек може да бъде убит на друго място, а после неговото тяло да бъде пренесено там, където трябва да бъде открито от полицията?

— Да, сър, мислил съм за това.

— И вие отричате подобна възможност?

— Да, отричам. Но това е само мое мнение.

— Мога ли да помоля да обосновете това свое мнение?

— Изхождам от вида и размерите на раната, степента на увреждане на мозъка, типа на кръвоизлива, от разположението на петната кръв на земята, от липсата на засъхнала кръв, разположението на тялото... и така нататък.

Мейсън каза:

— Докторе, да смятам ли, че някой е застанал зад гърба на жертвата и е стрелял в тила му с револвер, след което мигновено или почти мигновено е настъпила смъртта?

— Точно така. С изключение на едно обстоятелство.

— Слушам ви.

— Възможно е пострадалият да се е намирал в момента на смъртта в седящо положение. Предполагам, че е било точно така. Съдейки по положението, в което тялото е намерено, склонен съм да мисля, че човекът е седял на тревата с подгънати под себе си нозе. С лявата си ръка той се е опирал на земята. В този случай като се отчете, че каналът, направен от куршума в тъканта, не е ориентиран отгоре надолу, може да се предположи, че стрелящият също е седял на земята, някъде зад него. Може би се е навел или е бил на колене, но така или иначе дулото на револвера се е намирало на една плоскост с главата на жертвата.

— Благодаря ви — завърши разпита Мейсън. — Това е всичко, доктор Оберон.

— Нямам повече въпроси — каза Хамилтън Бъргър. — А сега моля да поканите за даване на показания Мартон Бослер.

Мейсън внимателно наблюдаваше Хамилтън Бъргър и забеляза, че областният прокурор през цялото време поглежда часовника си, като че ли се стараеше да следва предварително определен график за водене на делото.

Мартон Бослер беше експерт по балистика. Той заяви, че е присъствал на аутопсията и е бил свидетел как доктор Оберон е извадил от областта на черепа фаталния куршум. След това той предал куршума на него — специалиста по балистика.

След четвърт час, време, в което Хамилтън Бъргър умело

го засипваше с въпроси, Мартон Бослер потвърди, че представения му за изследване куршум, е бил изстрелян от револвер, калибър 38-и, система „Смит и Уесън“. Куршумът, заедно с набор от снимки беше представен като веществено доказателство.

След това съдиите огледаха с мрачен вид куршума, като че ли можеха да изменят по някакъв начин показанията на експерта.

— И така — продължи своите разсъждения Хамилтън Бъргър, — вие прегледахте старателно мястото на произшествието, за да откриете оръдието на убийството.

— Да, присъствах при огледа на мястото на престъплението.

— Намерихте ли в близост оръжието?

— Не веднага.

— Кажете — тържествуващо попита Хамилтън Бъргър, — какъв прибор използвахте, за да откриете оръжието?

— Минотърсач.

— Какво успяхте да намерите?

— Намерихме няколко метални предмета, нямащи никакво отношение към това дело — стар ръждив джобен нож, отварачка за консерви, след това...

— Продължавайте — подкани го Хамилтън Бъргър, — всички тези предмети нямат отношение към делото. Какво намерихте още, което представлява интерес за нас?

— Открихме револвер, система „Смит и Уесън“, калибър 38-и, в барабана на който липсваше един патрон. Номерът на револвера е 48 809.

— Прекрасно! — възкликна Бъргър. — Извършихте ли балистична експертиза?

— Да, сър.

— Какъв е резултатът?

— Куршумът, изваден от черепа на убития, и другият, който е бил изстрелян от револвера, имат еднакви характеристики. Това беше доказано в лабораторни условия.

— Мистър Бослер, правихте ли справка за това, на кого е било продадено оръжието?

- Да, сър.
- И открихте регистрационната карта на това оръжие?
- Да, сър. Намерих я.
- Назовете името, отбелязано на тази карта.
- Елеонор Корбин.
- На документа има ли нейният подпис?
- Да, сър.
- Имате ли фотокопие на документа?
- Да, сър.

От цялото изражение на Хамилтън Бъргър се излъчваше неприкрито ликуване.

— Ваша светлост, приближава края на днешното заседание. Затова бих помолил копието от този документ да ви се представи незабавно. Все още не съм успял да докажа, че подписът, стоящ на свидетелството за продажба на оръжието, е на обвиняемата Елеонор Корбин. Но имам намерение да направя това утре с помощта на експерт-графолог. Все пак смятам, че характерът на документа не позволява да се съмняваме в истинността на подписа. Затова смятам, че копието може да се приеме и в момента като веществено доказателство.

— Нямам възражения — каза Мейсън, усмихвайки се безгрижно, с вид, който показваше, че думите на свидетеля нямат никакво значение за неговата клиентка... — Ние също настояваме регистрационната карта, по-скоро нейното копие, да бъде причислено към веществените доказателства, за да помогнем на областния прокурор и да му спестим излишните затруднения, свързани с необходимостта от доказване истинността на подписа на обвиняемата.

Бъргър остана учуден.

— Вие ще настоявате за това? — попита той.

— Разбира се. А защо не? — отговори Мейсън с любезна усмивка.

— Прекрасно — заключи съдията Морън. — Копието, предоставено от обвинението, се приема за веществено доказателство. Обявявам прекъсване на съдебното заседание до утре в десет часа.

Когато зрителите напуснаха съдебната зала, Мейсън се обърна към Елеонор:

— Това наистина ли е вашият револвер? — попита той.

— Да, моят е.

— А как се е оказал там?

— Господин Мейсън, давам ви честната си дума, че абсолютно нищо не помня. Взех го за лична защита. Вие знаете, че в живота на жените съществуват не един и два случая, в които трябва да се защитаваме... с една дума животът ми не беше от най-спокойните. Често ми се е налагало да пренасям скъпоценности. Всъщност самата полиция ме посъветва да нося оръжие. Този револвер е направен специално да се носи в джоб или дамска чанта.

— Това означава ли, че когато сте отпътувала на така нареченото сватбено пътешествие сте го носила със себе си? — попита Мейсън.

— Да, точно така. Той беше в мен.

— Но когато полицията ви е задържала, револверът не е бил във вас?

— Разбира се, мистър Мейсън. — отговори Елеонор и по лицето ѝ пробяга лека усмивка. — Револверът не беше в мен. По мен нямаше почти нищо, разбирате ли? Както писаха вестниците, моята дреха е била „прозрачно одеяние, трептящо от вятъра“.

— Дяволите да ви вземат — сърдито извика Мейсън, — престанете да се шегувате! Не разбирате ли, че именно този револвер е причината да ви обвиняват в убийство? Заминала сте от своя дом с Дъглас Хепнер и сте носила оръжие. А той е убит точно с него.

— Но това е станало две седмици след нашето пътуване. А за две седмици биха могли да се случат доста неща, нали?

— Това, което е могло да се случи, засега няма никакво значение — разгорещи се Мейсън. — Разберете, него са го убили на шестнадесети с вашето оръжие и то на неколкостотин ярда от мястото, където сте се разхождала полугола. Искам да знам какво се е случило, за да мога да ви спася от смъртната присъда или от доживотния затвор. Сега разбрахте ли ме?

В това време жената-полицай направи знак на Елеонор Корбин. Елеонор стана. Бързайки да довърши своята мисъл Мейсън каза след нея:

— Искам да се надявам, че вие все пак ще се постараете утре към десет часа да си възвърнете паметта, защото в противен случай...

Когато отведоха Елеонор, Мейсън хвана Дела Стрийт под ръка, кимна на Пол Дрейк и прошепна и на двамата:

— Нека да излезем и да поговорим.

Те напуснаха залата и влязоха в стаята за свидетели. Мейсън затръшна вратата с крак и каза:

— Ето тук никой няма да ни пречи.

— Какво смяташ да правиш? — попита Дрейк. Мейсън вдигна рамене.

— Сега разбираш ли — отново попита Дрейк, — защо Бъргър е заинтересуван от съдебно дирене? Господи, Пери, няма да успееш да спечелиш това дело!

Мейсън разкопча сакото си и нервно започна да се разхожда напред-назад.

— Сега най-важното е Елеонор да ми каже цялата истина — каза той.

— Тя не казва истината, защото не може да я каже — отбеляза Дрейк. — Тя го е убила. Залагам едно срещу милион, че това е нейна работа.

— Шефе — намеси се в разговора Дела, — може би има смисъл да се хванете за това, че револверът е неин, но той може да бъде откраднат.

— Всичко това е вярно — отбеляза Мейсън. — Това е аргументът на защитата. Но вие не забелязахте ли капанът, който ми подготвя Бъргър?

— Какъв капан?

— Той разчита на това. Иска аз да изтъкна именно този аргумент и именно тогава ще представи своя главен свидетел.

— Кой е той?

— Етел Билан.

— Но какво може да знае тя?

— Не знам — вдигна рамене Мейсън. — Вероятно ще

заяви, че няколко часа преди убийството е видяла револвера у Елеонор. Бог знае какво ще каже, но съм готов да заложа и последния си долар, че нейното изявление ще бъде съкрушително. В противен случай Бъргър не би я преместил в най-скъпия хотел и не би оставил при нея охрана, за да я лиши от всякакъв контакт с външния свят.

— Така е — мрачно се съгласи Дрейк. — Но ние трябва да предприемем нещо, Пери. Няма смисъл да стоим и да чакаме със скръстени ръце.

— Разбира се, нещо трябва да предприемем — каза Мейсън и очите му блеснаха. — Трябва да намерим такива факти, които още не са известни на обвинението. Трябва да ги намерим бързо и с тяхна помощ да докажем какво е станало в действителност. Пол, нека да погледнем на това дело логично. И така — какво имаш в джобовете?

— В джобовете ли? — учудено попита Дрейк. Мейсън кимна.

— Най-различни дреболии — отговори Дрейк в недоумение.

— Извади всичко — каза Мейсън — и го сложи на масата.

Дрейк извади от джобовете си молив, химикал, бележник, табакера, запалка, връзка ключове, носни кърпи, портфейл, шофьорска книжка, две разпечатани писма, разписание на самолетите, опаковка дъвка. Мейсън замислено разглеждаше всички тези предмети.

— И какво доказва това? — прекъсна мълчанието Дрейк.

— Това — каза Мейсън — точно исках да разбера. И ти ми представи доказателства.

— Нищо не разбирам — призна Дрейк.

— Ти доказа контраста между предметите, намиращи се в твоите джобове, и които може би могат да се открият у всеки делови човек, и предметите, намерени в джобовете на Дъглас Хепнер, за които спомена съдебният следовател.

— Е, да, разбира се — промърмори Дрейк, — аз...

— А сега да помислим ето върху какво. Хепнер е пушач. Той е имал цигари в табакерата. А къде е кибритът му? Къде е ножчето? Почти всеки мъж носи в себе си джобно ножче. Освен

това в портфейла му са намерени дребни монети, но не и банкноти. Шофьорската книжка е налице, но няма членска карта от нито един клуб. Дори адресите им няма.

Дрейк мълчаливо размисляше.

— Господи, Пери! — изведнъж възкликна той. — Искаш да кажеш, че в неговите джобове са намерени твърде малко предмети?

— Точно това имах предвид — отговори Мейсън, а после попита: — Къде е живял Хепнер?

— Този въпрос — отговори Дрейк — вълнува сега и полицията. Официално той е живял в „Диксикрат апартмънтс“. В този пансион е държал квартира, но не е известно дали е живял в нея. Апартаментите се обслужват от камериерки, едната от които е казала, че имало случаи, когато в течение на няколко дни, понякога и на седмица никой не е спял в леглото му, чаршафите оставали изпънати, а кърпите в банята — неизползвани. В хладилника нямало продукти. Той не давал бельото си в пералнята и... — Изведнъж Мейсън щракна силно с пръсти.

— Какво има? — попита Дрейк.

— Ето го ключът! — възбудено каза Мейсън. — Пералнята! Да вървим, Пол!

— Къде?

— При следователя. Нали ни поканиха да разгледаме вещите на покойния, които са намерени у него в момента на смъртта. Да отидем да видим дали дрехите му имат знак от пералнята, която е използвал. Той едва ли си е прал дрехите сам вкъщи.

— Добре — съгласи се Дрейк. — Може би ще намерим нещо, въпреки че... Дявол да го вземе, ако върху дрехите имаше някакви печати от пералня, полицията отдавна би надушила това.

— Все пак искам да погледна вещите, преди да ми ги представят в съда — каза Мейсън. — Представи си за момент, че моята клиентка казва истината. Представи си, че тя действително не може да си спомни какво е станало. Представи си, че това убийство е инсценирано и тя не може...

— Обзалагам се, Пери, — възрази Дрейк. — Нали са я преглеждали психиатри и всички в един глас са заявили, че тя симулира. И в момента, в който я извикат в свидетелската ложа, и каже, че нищо не помни, ще я подложат на кръстосан разпит и тя ще се разкисне като варен зелев лист. А в това време прокурорът ще хвърли в атака рота психиатри и те ще докажат, че тя лъже.

— Е добре, — съгласи се Мейсън, — ако тя наистина лъже, аз ще се постарая да не допусна да я извикат като свидетел. Но преди това съм длъжен да докажа сам на себе си, че тя лъже.

Пол, имаш ли в кантората лампа с ултравиолетови лъчи?

— Имам малка и дори с два типа филтри, които...

— Чудесно — прекъсна го Мейсън. — Донеси я. Сега в много от пералните изписват номерата върху дрехите с флуоресцентни мастила. Това може да ни даде ключ към загадката. Впрочем за ключовете. Мисля, че бяха четири. Знаеш ли дали полицията е намерила ключалките за тези ключове?

— Единият от тях е от апартамента му. За другите не знам.

— Добре — каза Мейсън. — Вземи със себе си и восък. Аз ще отвлека вниманието на полицая, а ти се постарай да направиш отпечатъци от ключовете.

— Нужни са ти дубликати? — попита Дрейк и в гласа му се промъкнаха нотки на съмнение.

— Какво? Да не би законът да го забранява?

— Откъде да знам, Пери. Ти знаеш по-добре.

— Тогава прави това, което ти казвам. Необходими ми са дубликати от всички ключове. Трябва да работим. Ще търсим това, което е против нас.

ГЛАВА 11

Умореният сътрудник от отдела на съдебния следовател каза:

— Ще трябва да извикам или областния прокурор, или някой от полицията.

— Днес в съда беше обявено, че ни е разрешено да огледаме вещите на Дъглас Хепнер — отговори Мейсън.

— О, тогава всичко е наред — съгласи се служителят. — Нямам причини да ви отказвам. Моля, следвайте ме.

Те преминаха през дълъг коридор и влязоха в стая с множество шкафове с номерирани чекмеджета, наредени покрай стените.

— Моля. Ето ги дрехите.

— В джобовете на покойния са намерени някакви дреболии — каза Мейсън — химикалка, бележник и други подобни...

— Всичко е тук — служителят отключи друго чекмедже, извади намерените предмети и ги сложи върху масата. — Ето такава ми е работата. Трябва да знам наизуст кое къде е сложено.

— Какво да се прави — изрази съчувствие Мейсън и направи на Дела изразителен знак.

— Боже мой, каква работа! — възкликна Дела, отивайки към противоположната страна, където имаше също такива заключени и номерирани шкафове. — Като секретарка напълно ви разбирам и споделям вашите трудности — засмя се тя.

Погледът на служителя омекна, той се приближи към Дела и започна да ѝ разказва за това, с какво му се налага да се занимава. Дела прояви жив интерес към разказа. Сякаш машинално тя се отправи към съседната стая увличайки със себе си и пазача, който хвърли един поглед към Мейсън и послушно тръгна след нея, като отговаряше на въпросите ѝ.

Мейсън започна да оглежда дрехите.

— Костюмът е шит от добър шивач, Пол — отбеляза той.

— Но знакът му е изрязан внимателно. Може би това е работа на полицията?

— Съмнявам се — отговори Дрейк. — Но е изрязан наистина акуратно.

— Погледни бельото, ето там под сакото — каза Мейсън.

— И дай тук ултравиолетовата лампа.

Дрейк повдигна сакото, включи лампата и насочи лъча към бельото. Почти веднага върху него се появиха цифри.

— Ето ги! — зарадва се Мейсън. — Записвай, Пол. — Той внимателно разгърна бельото. Сега номерът ясно се виждаше: Н-4464. — Бързо! — прошепна той. — Прибери лампата, Пол. Не искам пазачът да съобщи на полицията с какво сме се занимавали тук. И главното, нямам намерение да им подарявам идеите си.

— А костюма? — попита Дрейк.

— Няма да го пипаме — каза Мейсън. — По-добре да вземем отпечатъци от ключовете. Аз ще повдигна сакото и ще те закрия.

Пазачът погледна към тях и изведнъж се обърна и тръгна обратно. Дела побърза да го задържи с нов въпрос. През това време Мейсън повдигна сакото и си даде вид, че оглежда шевовете. Дела посочи към едно чекмедже и попита:

— А това какво е?

Но полицейският служител заподозря нещо нечисто и бързо се приближи към Мейсън. Той продължаваше да държи сакото и заобръща пред погледа на пазача ту едната, ту другата страна, като се стараеше да закрива Дрейк.

— Момчета, с какво се занимавате? — попита служителят.

— Бих искал да открия поне един етикет — каза Мейсън, сякаш нищо не беше станало, — но те всичките са изрязани.

— Кой ги е изрязал? — рязко попита служителят.

— Откъде да знам? — със същия тон му отвърна Мейсън. — Това е ваша територия.

— Етикетите бяха на мястото си, когато дрехите постъпиха тук.

— Бяха на мястото си!? — в гласа на Мейсън прозвуча удивление. — Тогава къде са отишли?

— Трябва да зададете този въпрос на полицията — достатъчно грубо отговори служителят, — Разрешено ви е само да огледате вещите. Областният прокурор разпореди да ви ги покажа и това е всичко. Така че гледайте. А какво прави този младеж?

Дрейк се изправи с връзката ключове в ръце.

— Оглеждам ги — каза той. — Искам да намеря някакви номера по тях.

Пазачът се засмя.

— Полицията също се опита да ги намери, но...

— Тогава всичко е наред — каза Дрейк и сложи връзката ключове на масата. — Няма какво повече да ги оглеждам. А ти, Пери, видя ли онова, което искаше да видиш?

— Мисля, че да — недоволно промърмори Мейсън. — Можем да си вървим.

Когато излязоха на чист въздух и се отдалечиха достатъчно от помещенията, които миришеха на трупове, формалин и смърт, Дрейк попита:

— А сега какво?

— Залавяй се за работа, Пол — отговори Мейсън. — Трябва да намериш пералнята и то възможно най-бързо.

— Имай милост към мен, Пери, гладен съм като вълк — примоли се Дрейк. — Все едно, няма да открием нищо докато...

— Започни с полицейския участък — невъзмутимо продължи Мейсън. — Използвай своите връзки. После се обади в секретариата на асоциацията на пералните.

Дрейк простена.

— Чувствам какво ми предстои.

— Побързай. Това трябва да се направи колкото е възможно по-бързо. Номерът има много важно значение за нас. Хамилтън Бъргър празнува победа. Действай, старче. Всъщност, успя ли да направиш отпечатъци от ключовете?

— Разбира се, че успях. Направих го в последния момент. Точно когато пристигаше нашият приятел. Вече си мислех, че ще ме хване.

— Нямаше нищо страшно, Пол. — успокои го Мейсън. — Щом са ни дали разрешение, ние имаме право дори да ги фотографираме.

— Аз ще се заема с изготвянето на ключовете, Пери — намеси се в разговора Дела. — Близо до дома ми има работилница, където ще ги направят доста бързо. А ако ключарят го няма, знам къде да го намеря. Ти, шефе, можеш спокойно да се прибереш в кантората. В момента, в който са готови, ще взема кола и ще ги донеса веднага.

— Е, тогава всичко е наред — каза Мейсън. — На работа,

приятели!

Мейсън пристигна в кантората си и започна да обмисля ситуацията, като бавно се разхождаше из стаята. Изминаха петнадесет, двадесет минути, час... Внезапно прозвуча сигналът на специалния телефон. Мейсън вдигна слушалката. Беше Дрейк.

— Струва ми се, че надуших нещо, Пери. Успях да намеря секретаря на тази асоциация и той ми обясни, че номерът на бельото е код. Съобщи ми името на управителя на пералнята, която ни интересува, и в този момент моите хора се опитват да ме свържат с него. Надявам се, че в най-скоро време ще имаме новости. Кога ще вечеряме, Пери?

— Когато решим този проблем, Пол.

— Слушай, Пери. Стига ми само един хамбургер с кафе. Не е много, но ще свърши работа.

— Ще хапнем, когато се върне Дела — отговори Мейсън. — Ако видя, че не можем да отделим време за почивка, ще ти изпратя нещо долу.

— Добре, шефе, — каза Дрейк. — Смятам, че съвсем скоро ще ти съобщя нещо ново за мръсното и за чистото бельо. Интересно защо името на собственика е записано с буквата „Н“? Излиза, че Хепнер е използвал измислено име, за да даде дрехите си на пералня.

— Напълно е възможно — съгласи се Мейсън. — Въобще личността на този Хепнер е доста загадъчна.

— Е, добре — завърши Дрейк, — скоро ще ти се обадя. След десет минути на вратата се появи Дела, радостно подхвърляйки в ръка връзка ключове.

— Всичко наред ли е?

— Всичко, шефе. За всеки случай ми направиха по два дубликата от всеки отпечатък. Ключарят ме посъветва да изпилим малко ръбовете на ключовете, ако не отключват много добре. Освен това ме помоли да ти предам, че е готов да направи за теб каквато и да е услуга по всяко време на денонощието.

— Може да се наложи отново да прибегнем до услугите му — каза Мейсън, след което се намръщи и отбеляза: — Струва

ми се, че вие с ключаря сте стигнали до извода, че щом има ключ, трябва да има и ключалка.

— Но какъв смисъл има да носиш ключ в джоба си и да не го използваш? — възрази Дела.

— Това е под въпрос, Дела — каза Мейсън. — По-добре е да слезем при Дрейк и да видим как вървят нещата при него. Той се заклани да открие нещо важно и предложи да отбележим това събитие с хамбургер и кафе.

Двамата изключиха осветлението и тръгнаха по коридора към кантората на Дрейк. Когато ги забеляза, телефонистката от нощната смяна ги покани да влязат с кимване на глава.

Мейсън отвори дървената решетка, пусна пред себе си Дела и я последва по дългия коридор. От двете страни имаше десетки врати, зад които агентите на Дрейк разговаряха със свидетели, пишеха рапорти и правеха експертизи.

Когато Мейсън и Дела влязоха в кабинета на Дрейк, той разговаряше по телефона. Дрейк им махна с ръка да седат и продължи разговора:

— ...една минута само, нека да запиша. Така, Франк Ормсби Нюберг, „Титерингтън апартаментс“, така... Можете ли да ми кажете откога живее той там? Разбирам... Номерът е на тази пералня? Да? Добре, благодаря ви... Не, не, това е обичайна проверка при изгубен куфар. Простете, че ви обезпокоих толкова късно. Да, от частната детективска агенция на Дрейк. Разбира се, заповядайте. Всичко добро и на вас.

Дрейк затвори телефона и каза:

— И така, намерихме го. Това е Франк Ормсби Нюберг. Ето и адреса, Пери — „Титерингтън апартаментс“ на Ел-мууд-плейс.

ГЛАВА 12

„Титерингтън апартаментс“ се оказа триетажна тухлена постройка с тясна фасада. Фамилиите на обитателите бяха изписани в дълъг списък върху металическа табелка, закрепена на входната врата. Срещу името на всеки от наемателите имаше звънец и домофон.

— Старомодна постройка — каза замислено Дрейк. — Какво ще правим?

Мейсън натисна звънеца срещу табелката с номер 220 и името Франк Ормсби. Отговор не последва. Мейсън изчака известно време и отново натисна копчето. Отново тишина. Мейсън погледна към Дела Стрийт. Без да каже нито дума, тя протегна ръка и му подаде връзката с ключовете.

Мейсън изпробва първия. Не стана. Вторият влезе в ключалката и съвсем леко превъртя. Мейсън извади ключа и каза:

— Същият е. Да влизаме.

— Пери, дали няма да си навлечем неприятности? — попита Дрейк.

— Може би — отговори той. — Но засега моето престъпление се състои в това, че изпробвах ключа.

— А в апартамента ще влезем ли?

— Ще видим — отговори Мейсън.

Адвокатът тихо отвори вратата и тримата се оказаха в уютен вестибюл. Първото, което се набиваше на очи, беше табелка с надпис: „Домоуправител — ап. 101“, а до нея стрелка, показваща посоката.

Мейсън веднага се запъти към дъното на вестибюла, където се виждаше осветената кабина на асансьора. Качиха се на втория етаж и излязоха в слабо осветен коридор. На една от вратите се белееше цифрата 220. Под вратата Мейсън забеляза достатъчно широка пролука. Тя не беше осветена, докато в същото време снопове светлина, проникващи изпод вратите на съседните апартаменти показваха, че обитателите им са вкъщи.

Отдясно на вратата Мейсън забеляза звънец. Той го натисна и някъде вътре в стаята се чу звън.

— Пери — прошепна Дрейк, — по гърба ми полазиха тръпки. Не е ли по-добре да слезем долу и да поговорим с домоуправителя. В крайна сметка съвестта ни е чиста.

— Преди да започна разговора — каза Мейсън, — искам да знам за какво точно да говоря.

— Аз няма да вляза — каза Дрейк.

— Но нали няма да възразиш, ако проверя дали нашите

ключове стават в тази ключалка? — попита Мейсън.

— Не ми харесва всичко това — възрази отново Дрейк.

— На мен също не ми харесва — съгласи се Мейсън, — но искам да намеря доказателство.

Те стояха в коридора и размисляха. Беше задушно. Коридорът беше изпълнен с миризми от кухните на жилищата. В съседния апартамент по всичко изглеждаше, че гледат телевизия, защото през тънката преграда на вратата се чуваше гласът на диктора.

— Не дом, а бардак — каза Дрейк.

Мейсън кимна в знак на съгласие и решително пъкна ключа в ключалката на входната врата.

— Е, да опитаме — каза той.

Адвокатът се опита да завърти ключа надясно, но той не помръдна от мястото си. Мейсън го издърпа леко към себе си, после бутна напред, натисна, но ключът не превъртя.

— Можем да го изпилем малко — тихо каза Дела. — Така ме посъветва ключарят, ако имаме проблеми.

Мейсън извади ключа, внимателно го огледа, после опита с втория ключ от връзката. Той дори не влезе в ключалката. Не беше така с четвъртия.

Мейсън го превъртя и вратата се отключи.

— Охо! — възкликна Дрейк.

Мейсън обви ръката си в носна кърпа, хвана кръглата дръжка на вратата, завъртя я и отвори.

— Аз не влизам — повтори Дрейк. — Не искам да се замесвам.

Една-две секунди Мейсън нерешително остана пред отворената врата, а после влезе в стаята, намери електрическия ключ и светна. В помещението сякаш беше преминало торнадо. Чекмеджетата бяха извадени, вратите на бюфета — отворени, разбити съдове се търкаляха на пода, навсякъде бяха разхвърляни дрехи и документи.

— Изглежда някой ни е изпреварил — предположи Дела. Изведнъж вратата на асансьора хлопна и по коридора се чуха стъпки.

— Бързо вътре — изкомандва Мейсън.

Дела влезе веднага, Дрейк се поколеба за миг, но също влезе. Мейсън затвори вратата с крак.

— Не се докосвайте до нищо — предупреди ги той.

— Виж какво, Пери — недоволно каза Дрейк, — ние играем хазартна игра. Знаем чуждите козове, но нямаме свои.

Те чуха как стъпките и гласовете се приближават.

— Пери, сигурен съм, че ни очаква доста неприятна ситуация — каза шепнешком Дрейк. — Ако ни видят да излизаме...

— Ш-ш-ш-т, Пол. — прошепна Дела и сложи пръст върху устните си.

Стъпките приближаваха и Мейсън изведнъж разпозна гласа на сержант Холкълм от криминалната полиция, който каза:

— Доколкото разбирам, мисис, вие сте разпознали човека от снимката?

До самата врата стъпките утигнаха.

— Точно така — отговори женски глас. — На снимките във вестниците аз веднага разпознах един от нашите наематели. Това е Франк Ормсби.

— Разпознаването по снимка не е много надеждно — отбеляза сержантът. — По-добре да видим дали има някой в апартамента.

В стаята се разнесе звън. Дрейк се огледа смутено.

— Тук някъде трябва да има и втори изход — прошепна той.

— Нямаме време да го търсим — отговори Мейсън. — Дела, имаш ли бележник? Те със сигурност имат в себе си ключ.

Дела кимна.

— Бързо извади бележника, Дела.

На вратата отново се позвъни.

— Пиши нещо. Вземи молив и пиши! — разпореди Мейсън.

Дела измъкна от чантата си секретарския бележник, молив и започна да стенографира.

На вратата се почука, а после сержантът каза:

— В такъв случай трябва да отворим.

Мейсън бързо се приближи до вратата и я отвори.

— Гледай ти — възкликна той, — каква изненада. Добър вечер, сержант.

Холкълм беше повече от изненадан.

— По дяволите — почти извика той, веднага щом дойде на себе си.

— Оглеждаме обстановката, сержант — със спокоен глас заяви Мейсън.

— Вие... Кой по дяволите ви е пуснал тук? И каква обстановка оглеждате?

— Описваме имуществото — отговори адвокатът. Сержантът не помръдваше. Той искаше да каже нещо, но думите сякаш бяха заседнали някъде в гърлото му. Мейсън му се притече на помощ.

— Моята клиентка, Елеонор Хепнер, е вдовица на Дъглас Хепнер — поясни той. — Надявам се, вие знаете, че аз работя по този случай. След като клиентката ми бъде оправдана, в правото си на вдовица тя ще наследи цялото му имущество. Тя е подала документи за получаване на наследството, а аз, като неин адвокат, реших да огледам бъдещата ѝ собственост. Пишете — обърна се той към Дела — пет ризи, едно, две, три, четири, пет, шест, седем чифта спортни гащета. Едно, две, три, четири...

Дела започна да пише, като че ли само преди секунда беше прекъснала работата си.

— Хей, почакайте за минута — възкликна Холкълм. — Обяснете ми какво означава всичко това. Искате да кажете, че този Франк Ормсби Нюберг не е някой друг, а самия Хепнер?

— Разбира се — отговори съвсем спокойно Мейсън, — нима не знаехте това?

— Откъде, дявол да го вземе, да знаем това? — изкрещя сержантът. — Ако не беше тази жена, то ние никога не бихме се добрали до тази квартира.

— Успокойте се, сержант — примирително каза Мейсън. — Вие просто трябваше да ме попитате.

— Да ви попитам? — възкликна отново Холкълм.

— Разбира се — отговори Мейсън.

- Но вие как се отзовахте тук? — попита сержантът.
- С помощта на ключ — отговори търпеливо Мейсън.
- Какъв ключ?

Гласът на Мейсън в този момент прозвуча с търпеливото спокойствие на баща, който се опитва да втълпи на своя неразумен син една проста истина.

— Аз вече ви обясних, сержант, че моята клиентка Елеонор Хепнер е вдовица на Дъглас Хепнер. И като такава тя ни предостави ключ от жилището, където е прекарала своя меден месец със съпруга си.

Жената, която по всяка вероятност беше домоуправител, се намеси:

— Той никога не ми е казвал, че се е оженил.

Мейсън се усмихна.

— Напълно ви разбирам — каза той. — Тази женитба е малко загадъчна, нали?

— Точно така — потвърди тя. — Той рядко идваше тук. Пристигаше по най-различно време и изведнъж изчезваше без никой да знае нищо за него. После се връщаше и... Най-общо казано, това затрудняваше почистването на апартамента.

Сержант Холкълм най-накрая успя да събере мислите си и зададе няколко членоразделни въпроса:

— Може би вие ще ни кажете какво означава всичко това? И защо тук е толкова разхвърляно? Да не би вие да сте извършили този погром, правейки своята инвентаризация?

— По всяка вероятност, сержант, някой е бил тук преди нас и нещо е търсил. След като завършим огледа бих препоръчал на полицията да вземе отпечатъци. Както сте забелязал, ние не сме се докосвали до нито един от предметите. Просто стояхме в средата на стаята и описвахме вещите, намиращи се в полезрението ни. А сега, Дела, опиши вещите, които се намират в шкафа. Постарай се да не оставяш отпечатъци на вратата. Отвори с крак. Точно така. Правилно... Три ежедневни костюма, един смокинг, пет чифта обувки, а в дъното куфар и...

— Почакайте — прекъсна ги сержантът. — Всички тези неща са веществени доказателства.

— Доказателства за какво? — попита Мейсън.

— Не знам, но те са веществени доказателства. Все пак някой е бил тук.

— Естествено, драги сержанте — съгласи се Мейсън.

— Тогава ще трябва внимателно да огледаме тази стая. Аз ще се свържа с управлението и ще помоля да изпратят експерти за сваляне на отпечатащи. Всичко трябва внимателно да се огледа, за да се намерят улики. И няма да търпим някой да ни пречи.

Няколко мига Мейсън размисляше.

— Е, не възразявам — каза накрая той. — Надявам се, че от страна на вдовицата няма да постъпят възражения, сержант, с изключение на това, че ще трябва вие лично да проследите нито един предмет да не се изгуби. От тези вещи е заинтересована също майката на загиналия и затова трябва да се направи всичко, тя да не предяви своите претенции към вдовицата, а освен това...

— Ако ви е известно местопребиваването на майката — каза Холкълм, — съобщете ни го, защото ние не можем да я открием.

— Ние също — отговори Мейсън. — Изглежда е изчезнала. Това не ви ли се струва подозрително, сержант?

Холкълм постепенно възвръщаше увереността си:

— Ще минем и без вашите остроти — каза той. — Знаете ли къде е неговата майка?

— Не.

— Но вие имате ключ от неговата квартира.

— Точно така.

— Този ключ ми трябва.

Мейсън поклати глава отрицателно.

— Не, вие няма да го получите. На вас ще ви отвори домоуправителят. А моя ключ аз трябва да го върна... Вие разбирате моето положение, сержант.

— От колко време сте тук? — попита Холкълм и се обърна към Дела Стрийт.

Вместо нея отговори Мейсън и в гласа му отново прозвуча бащинско търпение:

— Буквално от няколко минути. Днес бях зает в съда. Готвих се за делото. Углавното обвинение, предявено към моята клиентка, ми отне дълго време и ми попречи да се занимая с гражданския аспект на това дело. Длъжен съм все пак...

— Слушайте — прекъсна го сержантът, — нямам намерение да започваме отново. Зададох въпроса на вашата секретарка.

— А аз се старая да ви предоставя необходимата информация — упорстваше Мейсън.

— Дяволите да ви вземат, вие си знаете своето! — ядоса се сержантът. — Махайте се оттук! Всички! Трябва да повикам експертите по отпечатъците. И не идвайте докато не ви разреша!

— Какъв учтив тон! — усмихна се Мейсън. — Ако се отчете обстоятелството, че...

— Хайде, изчезвайте! — развика се Холкълм. — Вървете си оттук!

Сержантът насочи цялото си внимание към домоуправителката — възпълна жена на около четиридесет години, която през цялото време стоеше на вратата, като се стараеше да не пропусне нито една дума или жест на присъстващите.

— Ще запечатаме апартамента — каза сержанта, — за да не могат външни хора да влизат в него. Аз ще изляза последен. Ще ни трябва дубликат на ключа и затова ще трябва да звънна в полицията.

Жената отстъпи назад и излезе в коридора.

— Моля, — обърна се сержантът към Мейсън — излезте!

Пол Дрейк с готовност тръгна към вратата. След него тръгна и Дела. Шествието завършваше Мейсън, който каза:

— Дела, не забравяйте да отбележите, че ние бяхме принудени да прекратим работата си поради идването на полицията. А тя се появи във връзка с предполагаем обир. Отбележете точно деня и часа. А сега — вежливо се обърна той към сержанта — цялата отговорност прехвърляме на полицията. Предполагам, че когато завършите огледа, ще ме

известите. Тогава ще можем да продължим описа на вещите.
Лека нощ, сержант!

И Мейсън се отправи към асансьора.

Когато тримата влязоха в кабината и вратата се затвори, Дрейк изнемощял се свлече в ъгъла, извади от джоба си кърпа и избърса потта, стичаща се по челото му.

— Дявол да те вземе, Пери, как успяваш? — с възхищение каза той.

ГЛАВА 13

Когато на следващия ден съдът възобнови работата си всички бяха поразени от необичайната атмосфера в залата. Обикновено, съдебните процеси, в които участваше Пери Мейсън, събираха огромен брой зрители. Но този път по пейките можеха да се видят само малки групички постоянни посетители. Вечерните вестници писаха, че отсъствието на зрители е лошо предзнаменование. Това беше барометър за мнението на публиката, която смяташе, че делото на Елеонор Хепнер е загубено за защитата.

Областният прокурор Хамилтън Бъргър с безпокойство погледна пустеещите пейки. Препълнената зала и обширните прегледи на първите страници на вестниците винаги го предупреждаваха за опасността от поражение в борбата с Пери Мейсън. Днес той почувства, че може да спечели делото без да си помръдне пръста.

Хамилтън Бъргър погледна бегло своите бележки, стана от мястото си и се обърна към съда:

— Ваша светлост, искам да поканя в свидетелската ложа Етел Билан.

— Чудесно — каза съдията Морън. — Мис Билан, моля заемете своето място и произнесете клетвата.

Етел Билан, чийто строг костюм говореше за това, че тя щателно е избирала своя тоалет специално за случая, а самоуверените ѝ маниери свидетелстваха за твърдото ѝ намерение да излезе победител от двубоя с Пери Мейсън, зае

своето място в свидетелската ложа.

Прокурорът величествено се надигна от мястото си като някакъв вълшебник, готов с един замах на ръката си да извърши чудо, способно да хвърли в захлас цялата аудитория, погледна строго свидетелката и зададе своя първи въпрос:

— Кажете, мис Билан, вие живеете в „Белинда апартмънтс“ в апартамент 360, нали?

— Точно така.

— Кой е наемателят на съседния апартамент?

— Сюзън Гренджър.

— Вие познавате ли се с мис Гренджър?

— Да.

— Тя отдавна ли живее в този апартамент?

— От около две години, доколкото ми е известно.

— Познавате ли обвиняемата Елеонор Корбин?

— Да, сър.

— Кога се срещнахте с нея за първи път?

— На девети август тази година.

— Разкажете как стана тази среща.

— Тя дойде при мен и ми каза, че има изгодно предложение.

— Присъства ли още някой на вашия разговор?

— Не. Само обвиняемата и аз.

— Какво ви каза обвиняемата? Предайте нейните думи колкото се може по-точно.

— Обвиняемата ми каза, че се интересува от Сюзън Гренджър.

— Как обясни тя причината за своя интерес?

— Каза, че мис Гренджър ѝ е отнела приятеля и ме моли да ѝ позволя да се пренесе в моята квартира. Искала да се убеди дали наистина Дъглас Хепнер посещава Сюзън Гренджър. Тя каза, че Дъглас Хепнер я уверил, че отношенията му със Сюзън Гренджър имат чисто делови характер. Но все пак на нея ѝ се е искало да провери дали това е така. Предложи ми двеста долара, за да се съглася и по осемдесет и пет долара на седмица като наем.

— А вие какво отговорихте на това предложение?

— Естествено, аз се възползвах от този случай. Наемът за апартамента е доста висок, моята бивша съквартирантка напусна, а освен това не обичам самотата.

— И по този начин обвиняемата стана ваша съквартирантка, така ли?

— Точно така.

— Имам план с разположението на стаите във вашия апартамент и в апартамента на Сюзън Гренджър. Бих искал да ви помоля да погледнете дали всичко е скицирано правилно.

— Аз знам плана на своя апартамент, но у Сюзън Гренджър никога не ми се е налагало да влизам.

— Добре. Тогава на този въпрос ще помоля да отговори друг свидетел. Кажете, мис Билан, точен ли е планът на вашата квартира?

— На плана всичко е отбелязано точно.

— Бих искал да ми кажете дали обвиняемата сама избира стаята, в която ще живее или вие ѝ предложихте?

— Да, сама. Тя предпочете моята стая, защото в нея стенният шкаф е по-голям. Освен това стаята е в съседство с тази на мис Гренджър.

— А сега — продължи Хамилтън Бъргър, надигайки се от креслото си, — искам да ви представя едно от веществените доказателства — револвер, система „Смит и Уесън“, калибър 38-и и да ви задам следния въпрос: — Виждали ли сте този револвер по-рано?

— Един момент, Ваша светлост, — прекъсна го Мейсън. — Възражявам срещу този въпрос, защото той подвежда и предполага определен отговор.

— На него може да се отговори с „да“ или „не“ — възрази прокурорът.

— Естествено с „да“ — заяви Мейсън. — Защото вие вече подсказахте какъв отговор би ви удовлетворил. Ако вие искате да зададете на свидетелката въпрос за някакво оръжие изобщо, моля, питайте. Но не показвайте на свидетеля конкретен револвер, не давайте неговите характеристики, не казвайте номера му. Щом сте показал на свидетелката револвер, калибър 38-и, то задайте въпрос, касаещ показаното

оръжие.

— Но това е ясно за всички, Ваша светлост. — възкликна Бъргър. — Възражението на адвоката е насочено главно против...

— Възражението на защитата е добре мотивирано — заяви съдията Морън.

— Добре. Съгласен съм — каза прокурорът, като върна с пренебрежителен жест револвера върху масата на секретаря. — Тогаваше ли ви задам въпроса по друг начин: Обвиняемата притежаваше ли оръжие?

— Да, сър.

— Какво?

— Револвер, калибър 38-и.

— Можете ли да го опишете?

— С къс барабан, синкав цвят, прилича на този, който ви е ми показате.

Бъргър с доволна усмивка на лицето погледна към съдебните заседатели, а после към Мейсън.

— Обвиняемата сама ли ви показа своя револвер?

— Не. Видях го в чантичката ѝ с тоалетни принадлежности.

— А сега ето какво искам да ви попитам — Бъргър направи пауза. — Можете ли да кажете какъв беше багажа на обвиняемата, когато тя се премести у вас?

— Два куфара и пътна чанта. Куфарите имаха необичаен вид — бяха на червени и бели квадратчета.

— А къде е сега този багаж?

— Тя се обади по телефона, за да ме попита за него.

— Коя тя?

— Обвиняемата.

— Кога се състоя този разговор?

— На 17 август.

— И какво ви каза тя?

— Тя каза: „Етел, нужна ми е твоята помощ. Ще се престоря, че съм изпаднала в амнезия. На никого не казвай, че живея при теб. Не съобщавай за мен нито на полицията, нито на вестниците. Кротувай си. Ще изпратя някого за своите вещи,

когато всичко се успокои.“

— Обвиняемата сама ли ви каза, че ще симулира амнезия?

— Да, сър.

— И всичко това тя ви съобщи на 17 август?

— Да, сър.

— В колко часа се проведе вашия разговор?

— Около осем и половина сутринта.

— А вие — каза Хамилтън Бъргър, показвайки на всички, че настъпва най-драматичния момент от делото, — поинтересувахте ли се защо е цялата тази тайнственост и защо трябва да симулира амнезия?

— Да, сър.

— Каква причина изтъкна тя?

— Обвиняемата каза и аз мога точно да възпроизведа нейните думи, защото те се врязаха в паметта ми... Тя каза: „Етел, в беда съм и трябва да се защитя.“

Последва пауза, по време на която Хамилтън Бъргър за няколко секунди застина на мястото си, разперил ръце.

Разбрал тактиката на областния прокурор, съдията Морън каза раздражено:

— Продължавайте с въпросите, господин прокурор. Ако сте свършил, предлагам защитата да премине към кръстосан разпит.

— Не, Ваша светлост — отговори Бъргър, като продължаваше да следи с поглед съдебните заседатели, — още не съм завършил разпита. Просто си събирам мислите. — И отново се обърна към свидетелката. — В момента на вашия разговор, доколкото зная, тялото на Дъглас Хепнер още не беше намерено. Така ли е?

— Възраждавам — обади се Мейсън. — Този въпрос е подвеждащ и изисква от свидетеля определен отговор.

— Поддържам възражението — веднага се съгласи съдията.

Тогави Хамилтън Бъргър реши да направи нов ход.

— Кажете, мис Билан, какво направихте с вещите на обвиняемата, които се намираха при вас?

— Предадох ги на адвоката.

— Имате предвид мистър Пери Мейсън?

— Да, сър.

— Кога му предадохте тези вещи?

— На 17 август. През деня.

— При какви обстоятелства се състоя това?

— При какви обстоятелства?... Той дойде при мен.

Съпровождаше го Дела Стрийт. Той знаеше, че обвиняемата живее при мен и от неговите думи заключих, че... В крайна сметка на него му бяха необходими нейните вещи и аз му ги дадох.

— Значи, това са вещите — Бъргър показва куфарите и чантата, — конто беше оставила при вас обвиняемата?

— Да, тези са.

— Моля, Ваша светлост, тези предмети да бъдат причислени към веществените доказателства на обвинението — каза Бъргър.

— Имате ли възражения? — попита съдията Морън като се обърна към Мейсън.

— Що се касае до самите куфари, нямам възражения, Ваша светлост. Но тяхното съдържание все още не е идентифицирано.

— Както виждате куфарите са празни — отбеляза с усмивка Бъргър. — Предвидих възражението на защитата.

— Тогавя нямам нищо против причисляването им към веществените доказателства. — заяви Мейсън. — Аз също потвърждавам, че това са същите куфари, които ми предаде свидетелката.

— Прекрасно — каза Бъргър и се обърна към Мейсън. — Можете да задавате въпроси на свидетелката.

— Господин прокурор, — обърна се Мейсън към Бъргър, — причислихте ли плана на апартамента към списъка на веществените доказателства?

— Да.

— Чух да споменавате, че разполагате със свидетел, който може да потвърди точността на плана на апартамента на мис Гренджър.

— Да.

— Ако свидетелят се намира в съда — каза Мейсън, — няма да задавам въпроси на мис Билан, докато не го призовете като свидетел и докато той не потвърди точността на плана.

— Не възразявам — съгласи се Хамилтън Бъргър. — Извикайте мистър Уедли Ричи.

Като следеше с поглед свидетеля, Мейсън шепнешком каза на Дела:

— Я виж ти, та това е нашият свръхбдителен портиер.

Ричи излезе напред, произнесе традиционната клетва, назова своето име, възраст, професия и погледна въпросително към прокурора.

Хамилтън Бъргър с известно пренебрежение в гласа, с което явно искаше да покаже на съда, че призоваването на свидетеля е прищявка на придирчивия адвокат, а не негово желание, го попита:

— Доколкото разбрах, вие сте портиер в „Белинда апартмънтс“?

— Да, сър.

— Известно ли ви е разположението на стаите в апартаментите, заемани от Сюзън Гренджър и Етел Билан?

— Да, сър, известно ми е.

— Погледнете този план и кажете правилно ли е отбелязано разположението на стаите.

Свидетелят внимателно разгледа плана и каза:

— Всичко е вярно. Тези апартаменти са абсолютно еднакви с изключение на стенните шкафове. Шкафът в 360 апартамент е с три фута и половина по-тесен в сравнение с размерите, показани на плана.

— Моля, съдът да приеме този план за вещественно доказателство — заяви Хамилтън Бъргър. — Нямам други въпроси.

— Момент — намеси се Мейсън. — Аз имам въпроси към свидетеля.

— Предполагам, че нямате възражения по повод на плана? — осведоми се прокурорът.

— Бих искал да уточня някои детайли, свързани със самия свидетел — поясни Мейсън.

— Добре. Задайте вашите въпроси — даде разрешението си съдията Морън.

И тук Ричи гледаше Мейсън със същото високомерие, с което беше посрещнат адвокатата в преддверието на „Белинда апартмънтс“.

— Помните ли деня, когато ме видяхте за пръв път?

— Да, сър. Добре помня този ден.

— Аз ви попитах за Сюзън Гренджър, нали?

— Да, сър.

— И вие ми отговорихте, че я няма и не е възможно да бъде намерена?

— Точно така.

— Тогава ви се представих и ви помолих да ѝ предадете бележка, нали?

— Да, сър.

— Моля за извинение, Ваша светлост — намеси се Хамилтън Бъргър. — Предполагам, че тази беседа едва ли може да се нарече кръстосан разпит. Призовах този свидетел само, за да уточни плана на апартамента. Планът е абсолютно точен. Защитата нямаше никакви възражения. Затова считам този разпит за неправилен, неотговарящ на правилата за водене на разпит и за непреследващ определена цел. Според мен, това е само печелене на време.

— Аз също имам подобно впечатление — отбеляза съдията Морън. — Склонен съм да приема гледната точка на обвинението, мистър Мейсън, въпреки че нямам възражения за начина, по който водите разпита. Възражението на обвинението се приема.

— Разрешете ми да задам само още един въпрос — обърна се Мейсън към съдията и като получи неговото съгласие, попита:

— Веднага щом ви попитах за Сюзън Гренджър, вие влязохте в портиерната, вдигнахте слушалката и позвънихте на Етел Билан, нрав ли съм?

На Мейсън до този момент не му се беше случвало да види толкова ясно изразена злоба като тази, която блесна в очите на Ричи.

— Аз... аз имам право да звъня в който и да е апартамент на този дом.

Преценявайки мигновено своето предимство в дадената ситуация, Мейсън реши да срази противника си.

— Аз ви помолих да отговорите на въпроса ми дали сте звънял на мис Билан или не?

— Аз... В края на краищата, мистър Мейсън, не мога да запомня всички апартаменти, в които ми се е налагало да звъня. Аз...

— Питам ви — прогърмя гласа на Мейсън — звъняхте ли в това време на Етел Билан? Отговаряйте: „Да“ или „Не“.

— Слушайте. Човек не може да си спомня всичко, което е правил в даден момент — извика от мястото си Бъргър, опитвайки се да помогне на свидетеля си.

— Не помня — веднага каза Ричи, като хвърли благодарствен поглед на прокурора.

Мейсън се усмихна.

— Уверен съм, че щяхте да си спомните, ако господин областният прокурор не ви беше подсказал отговора.

— Ваша светлост — запротестира Хамилтън Бъргър, — възразявам срещу подобни реплики.

— Мисля, че свидетелят може да отговори на този въпрос — каза съдията Морън. — Отговорете на въпроса, мистър Ричи.

— Аз... струва ми се, че не. Просто не мога да си спомня.

— Благодаря ви — каза Мейсън. — Това е всичко. Моля планът на апартамента да се причисли към веществените доказателства. А сега, доколкото разбрах, свидетелското място отново ще заеме Етел Билан.

Ричи напусна залата, а мястото му зае отново Етел Билан. Тя се настани удобно на стола и погледна към Мейсън, сякаш искаше да каже: а сега задавайте своите въпроси и ще видим какво ще излезе от това.

— Вие абсолютно уверена ли сте, че обвиняемата имаше револвер, когато живееше при вас?

— Абсолютно.

— Калибър 38-и?

— Да.

— Кажете, какви калибри съществуват още при револверите? — попита Мейсън.

— Аз... откъде да зная, не съм експерт. Не знам.

— Какво означава „калибър 38-и“? — зададе нов въпрос Мейсън. — Какво означава това число?

— Това е една от характеристиките на оръжието.

— Вие сте напълно права — съгласи се Мейсън, — но какво по-точно характеризира тя? Какво е това „калибър“?

— Според мен това е свързано с теглото на куршума.

— С други думи по-дългият и дълъг куршум има по-голям калибър от по-късия и широк, ако тежи повече, така ли?

— Ваша светлост — помоли Бъргър, — протестирам срещу опита на защитата да въведе в заблуждение свидетелката. Това противоречи на правилата за водене на кръстосан разпит. Свидетелката не е специалист в тази област и...

— Протестът не се приема — рязко възрази съдията Морън. — Свидетелката охарактеризира оръжието, принадлежащо на обвиняемата като револвер, калибър 38-и. Защитата има право да изясни какво разбира тя под това понятие.

— Да продължим — каза Мейсън, обръщайки се към свидетелката. — Отговорете на въпроса.

— Разбира се, ако куршумът... ако дълъг и тънък куршум тежи повече... разбира се, той е от по-голям калибър...

— Значи, когато вие казахте, че револверът е калибър 38-и, имахте предвид това, че стреля с куршуми с по-голямо тегло? Правилно ли ви разбрах?

— Боже мой, Ваша светлост, но това са само факти, а не улики — възкликна прокурорът Бъргър. — Това не е разпит. Това е въвеждане на свидетелката в заблуждение!

— Протестът се отклонява — раздражено отговори съдията. — Моля свидетелката да отговори на поставения въпрос.

Беше очевидно, че Етел Билан не знаеше как да постъпи. Тя погледна умолително прокурора и след това нерешително отговори:

— Да, сър. Точно това имах предвид.

— Вие имахте предвид, че теглото на куршума е било равно на 38 грана*?

[* 1 гран — 0,0648 грама.]

— Да, мисля, че е така. Да, сър.

— Значи, вие не знаете точно какъв е калибърът на револвера?

— Но нали тук вече се каза, че револверът е калибър тридесет и осем — отговори свидетелката, окончателно смутена.

— Не е важно кой какво е говорил — каза Мейсън. — Важно е това, че вие не си давате сметка за своите думи! Разбирате ли за какво говорите?

— Как да ви кажа... Честно казано, имам само смътна представа за това какво е калибър.

— Това означава, че не знаете точно какъв е бил калибърът на револвера на обвиняемата?

— Ако поставяте точно така въпроса, то аз наистина не знаех това — разгорещи се свидетелката.

Мейсън каза:

— Да, точно така поставям въпроса. А сега нека да видим дачи вашата памет е по-добра от тази на мистър Ричи. Помните ли деня, когато мистър Ричи ви позвъни по телефона и ви каза, че адвокатът Пери Мейсън се намира във вестибюла, че той задава въпроси и иска сведения за Съзън Гренджър, че е много възможно да подозира нещо и че той, Ричи, се е отървал от Мейсън? Наистина, той не е изразил мислите си с тези думи, но аз ви предавам общия смисъл, за да възстановя този ден във вашата памет. Помните ли обстоятелствата, при които протече разговорът?

Етел Билан гордо вдигна глава, брадичката ѝ леко се издаде напред. За миг в очите ѝ блесна предизвикателство, но когато срещна строгия поглед на Мейсън и видя непроницаемите черти на лицето му, тя сведе поглед и отговори:

— Да, помня.

— Помните ли деня и часа на този разговор?

— Да. Беше на 17-и август около обяд. Точният час не

помня.

— Във всеки случай можете да го съпоставите с моето посещение при вас — каза Мейсън. — Аз ви позвъних веднага след този разговор.

— Да. Ричи ми позвъни и ми съобщи нещо подобно на това, което вие току-що казахте...

— В какви отношения сте с мистър Ричи? — зададе нов въпрос Мейсън.

— Ваша светлост, протестирам! Въпросът е несъществен, не се отнася до делото и е неправилен.

Съдията Морън се поколеба за миг, но после каза:

— Протестът се приема.

Мейсън, без да скрива своето учудване и възмущение от това решение, седна в креслото, обърна се към Дела и тихо каза:

— Всичко е наред. Искаше ми се да ги накарам да почувстват, че именно тук се крие нещо важно. Смятам, че моментът е избран точно. Казвам ти всичко това, за да създам впечатление у обвинението, че се готвим за атака.

Дела Стрийт кимна с глава в знак на съгласие.

— Сега ще те помоля да си предадеш мрачен вид на лицето и да кимнеш с глава колкото е възможно по-забележимо.

Дела изпълни точно указанията на Мейсън. Адвокатът въздъхна като си придаде вид на разочарован и каза:

— Ваша светлост, предполагам че този въпрос ще изиграе решаваща роля в изграждането на моята защита — той отново погледна към Дела Стрийт, повдигна рамене и добави: — Но щом решението на съда е такова, аз се подчинявам и нямам повече въпроси.

— Съдът няма намерение да ви забрани да продължите кръстосания разпит — възрази съдията Морън, тъй като му се стори, че Мейсън му готви капан, който можеше да доведе до съдебна грешка. — Дава ви се право да зададете въпроса си под друга форма.

— Благодаря ви, Ваша светлост. В такъв случай въпросът ми е следния: мис Билан, разказвала ли сте за вашия договор с

обвиняемата на мистър Ричи? Отговорете на въпроса.

— Да, в известна степен.

— Той ли ви посъветва да приемете предложението?

— Да.

— Това е всичко. Ваша светлост — каза Мейсън.

— Аз също нямам повече въпроси — каза Бъргър.

Етел Билан напусна свидетелското място и вече се насочваше към изхода на залата, когато изведнъж Бъргър скочи от мястото си и си даде вид, че в последния момент се е сетил за нещо много важно, което досега му се е изплъзвало.

— Извинете, Ваша светлост — каза той, — имам още един въпрос. Моля, съдът и защитата да ме извинят. Пропуснах нещо.

— Кажете — обърна се Бъргър към свидетелката, — не забелязахте ли у обвиняемата някакви други предмети, представляващи за съда интерес?

— Да.

— А какво именно?

— Тя притежаваше много скъпоценни камъни.

— Какво казахте? Скъпоценни камъни? — в гласа на прокурора звучеше неприкрита радост.

— Точно така.

Съдебните заседатели като един се наведоха напред и сега внимателно слушаха всеки отговор на свидетелката.

— Къде се намирахте, когато ги видяхте?

— Имах намерение да влизам в банята, а вратата на стаята на Елеонор беше леко отворена. Приблжих се тихо и видях на леглото парче плат, върху което имаше цяла купчина скъпоценни камъни. Елеонор седеше на колене с гръб към мен и ги броеше. Аз тихо затворих вратата и се отдалечих.

— Известно ли ви е къде са те сега?

— Не, сър.

— Но вие сте ги видяла у обвиняемата?

— Да, сър.

— Значи вие предполагате, че тези камъни се намират сред вещите, предадени на Пери Мейсън.

— Възраждавам, Ваша светлост! Във въпроса се съдържа не

очевиден факт, а предположение, затова го считам за неправомерен — заяви Мейсън.

— Възражението е прието.

— Тогава, моля, задавайте вие въпроси — с недоволен глас заяви Бъргър.

Мейсън размишляваше известно време, после тихо каза на седящата до него Дела:

— Тук има явен капан, Дела. Но много ми се иска да разбера точно в какво се състои.

Той бавно стана от мястото си, приближи се към свидетелското място и внимателно погледна свидетелката.

— И така, вие сте стояла до вратата на стаята? — запита Мейсън Етел Билан.

— Да.

— И сте видяла скъпоценностите върху леглото?

— Да.

— Какво беше разстоянието между вас и леглото?

— Около десет фута.

— И вие забелязахте, че това са скъпоценни камъни?

— Да.

— Какви бяха тези камъни?

— Брилянти, изумруди и няколко рубина.

— Колко собствени брилянта имате в момента?

Свидетелката сведе поглед.

— И така, колко? — настоя Мейсън.

— Нито един — призна тя.

— Колко истински рубина притежавате?

— Един. Той ми е подарък. Струва ми се...че е истински.

— Колко дълго беше той у вас?

— Той и сега е у мен.

— А сега да се върнем на рубините, които сте видяла върху леглото — каза Мейсън. — Обработени ли бяха скъпоценните камъни, дамски украшения ли бяха или имитация?

— Бяха рубини.

— Истински?

— Да, сър. Поне такова беше впечатлението ми. Опитвам

се да ви отговоря колкото се може по-точно.

— Това е похвално — каза Мейсън. — Кажете, колко пъти сте обсъждала този въпрос с областния прокурор?

— Не сме обсъждали този въпрос. Аз сама му разказах това, което се случи.

— Вие казахте, че рубините са истински?

— Да, сър.

— И че сте се намирала на разстояние десет фута?

— Да.

— Не по-близо?

— Не. Мисля, че не.

— Колко дълго стояхте до вратата?

— Сигурно около десет секунди.

— А сега да се върнем на вашия рубин. Каква е формата му? Вграден ли е в пръстен?

— Да.

— Често ли го носите?

— Да, сър.

— И все пак — каза Мейсън — вие и досега не знаете дали е истински или не. И след всичко това искате да убедите съдиите, че от разстояние десет фута и само за десетина секунди сте забелязала, че скъпоценните камъни са истински. Така ли е?

— Виждате ли, аз... Разбира се, ако така поставяте въпроса, то моят отговор звучи абсурдно.

— Той звучи абсурдно, защото е наистина абсурден — заяви Мейсън. — Това е всичко.

След адвоката напред пристъпи Хамилтън Бъргър и на лицето му заигра самодоволна усмивка.

— А сега нека предположим, че Дъглас Хепнер е бил убит на 16-и август около пет часа следобед. Кажете, кога видяхте тези камъни? Преди или след смъртта му?

— Протестирам! Въпросът е подвеждащ, затова е неправилен — раздражено каза Мейсън. — Считаю, че постановката на въпроса е недостойна за един служител на правосъдието и затова моля съда да не го взема под внимание.

Лицето на Морън придоби сурово изражение.

— Протестът е приет — каза той. — Съдът не взема въпроса под внимание.

— Е, добре, — съгласи се Бъргър — тогава ми кажете КОГА сте видяла тези камъни?

— На 16-и август.

— В колко часа?

— Около шест вечерта.

— Това е всичко. Нямам повече въпроси — обърна се Хамилтън Бъргър към съда. — Моля да извикате свидетелката Сюзън Гренджър.

Сюзън Гренджър зае мястото на Етел Билан и произнесе клетвата.

— Вашето име е Сюзън Гренджър? — попита Бъргър.

— Да, сър.

— Струва ми се, че вие съвсем наскоро сте се завърнала от Европа.

— Да.

— На кораба ли се запознахте с Дъглас Хепнер?

— Да, сър.

— Как се развиха вашите отношения, след като се върнахте от Европа?

— Няколко пъти се срещрахме, той ме посещаваше.

— Бих искал да разбера дали в разговор с вас е споменавал името Елеонор Корбин? — попита Бъргър.

— Да, споменавал го е.

— Кажете, не е ли назовавал случайно Елеонор Корбин своя съпруга?

— Не, нямаше нищо подобно. Напротив...

— Това не е важно, това не е важно — бързо реагира Бъргър, вдигайки ръката си напред като полицай-регулировчик, спиращ потока от коли. — Бих искал да изясня този, въпрос само от правна гледна точка. Тъй като тук беше заявено, че обвиняемата е била негова жена, аз ви попитах дали той не я е наричал така. Вие отговорихте отрицателно. Този въпрос точно съответства на поставения от мен въпрос. А сега искам да ви задам още един, но по-конкретен въпрос. Случвало ли се е да разговаряте с обвиняемата за Дъглас Хепнер?

— Да, сър.

— Кога?

— Струва ми се, че на 15-и август.

— За какво ставаше дума?

— Аз... с една дума Дъглас Хепнер беше при мен. Когато си тръгна, забелязах, че вратата на 360-и апартамент е открената. Процепът не беше голям, но беше достатъчен Елеонор Корбин да види как Дъглас минава по коридора и...

— Откъде знаете, че обвиняемата го е наблюдавала?

— Защото знаех, че се е настанила при Етел Билан, за да шпионира.

— Аз не ви питам защо се е настанила там — прекъсна я прокурорът. — Това може да каже само очевидец. Ваша светлост, моля да обясните на свидетелката, че трябва да отговаря точно на поставените от мен въпроси и да не дава допълнителна информация, която в този момент не ни интересува.

— Добре — хладно заяви Сюзън Гренджър. — Знаех, че обвиняемата се е настанила у Етел Билан. Забелязах също, че винаги, когато Дъглас Хепнер си тръгваше, вратата на съседния апартамент задължително беше открената, а зад нея стоеше Елеонор Корбин.

— И какво стана след това?

— Веднъж казах на обвиняемата, че се държи глупаво. Казах ѝ: „По този начин не можеш да задържиш един мъж. Ти си ревнива, безотговорна глупачка и настоявам да прекратиш подслушването на нашите разговори. Нямам намерение да се примиря с това. Мисля, че има закон затова и ако продължаваш, ще се възползвам от него“.

— И какво ви отговори обвиняемата?

— Тя изпадна в ярост. Каза ми че съм развратница и се опитвам да ѝ открадна Дъглас Хепнер. Че той е измамник като всички мъже и че аз използвам само удобния случай.

— Тя не ви ли каза, че е омъжена за него?

— Не, но каза, че има намерение да се омъжи. Тя каза също, че ако той не бъде неин, няма да бъде на никого.

— Излиза, че тя ви е заплашвала?

— О, не си спомням цялото ѝ изказване. Тя заплашваше да убие не само него, но и мен. Тя каза, че ще убие Дъглас, ако ѝ го отнема.

— Обвиняемата не ви ли каза как смята да изпълни своята заплаха?

— Да, каза. Тя отвори своята чанта и извади оттам револвер. Спомена, че е отчаян човек и че да се стои на пътя ѝ не било безопасно.

— Сега ви моля да отговорите на следния въпрос — дали сте виждала този револвер по-рано?

— Не знам. Виждана съм револвер, който много прилича на този.

— Къде?

— В чантата на обвиняемата.

— Нямам повече въпроси — каза Бъргър. — Сега е ваш ред, мистър Мейсън.

С тези думи Хамилтън Бъргър се обърна и се запъти към своето място. След като се настани удобно в креслото си, той се усмихна и лицето му отново изрази пълно задоволство.

Мейсън попита:

— Вие ли започнахте този разговор, мис Гренджър?

— Разбира се. Просто ми омръзна нейното шпиониране и реших да сложа край.

— Някой още чу ли вашия разговор с обвиняемата? Мис Билан например?

— Мис Билан не беше въщи. Обвиняемата беше сама в апартамента.

— С други думи — обобщи Мейсън с усмивка, — срещу обвиняемата свидетелстват само вашите думи.

— Грешите — саркастично отговори Сюзън Гренджър. — Нашият разговор е бил чул от мистър Ричи и той ми даде да разбера това. Каза ми, че за хората, живеещи в подобни луксозни апартаменти, не е съвсем прилично да устройват такива шумни скандали...

— Не ме интересува това какво точно е казал — парира нейния отговор Мейсън. — Това са само слухове. Аз ви питам дали присъства още някой на този ваш разговор?

— В този момент в съседния апартамент се е намирал мистър Ричи. Вратата е била отворена и той е чул целия разговор.

— Нямам повече въпроси — обяви Мейсън.

— Момент — намеси се Бъргър. — Защо не ми казахте, че мистър Ричи е чул вашия разговор?

— Защото не ме попитахте.

— Струва ми се — намеси се Мейсън, — че свидетелката вече каза всичко. Тя НЕ Е ЗНАЕЛА, че мистър Ричи е чул разговора.

— Аз обясних, че той ми направи забележката много по-късно...

— Успокойте се. Успокойте се, нямам намерение да ви питам нищо повече — каза Бъргър. — Ваша светлост, искам да ви обърна внимание на това, че този факт тласка делото в една нова и много интересна посока, за която лично аз не се досещах до този момент. Защо не ми разказахте това, мис Гренджър?

— За какво не съм ви разказала?

— За това, че някой е присъствал на вашия разговор.

— Никой не е присъствал. Просто мистър Ричи случайно е чул. Освен това не съм свикнала да не ми вярват.

— Извинете, но това е съд — отбеляза прокурорът. След това си погледна часовника и се обърна към съдията: — Ваша светлост, знам, че все още е рано, но обвинението моли за почивка от няколко минути. В тази почивка искам да се посъветвам с моите помощници, за да се убедя, че сме представили пред вас всички свои свидетели.

— Не възразявам — съгласи се съдията Морън.

Жена в полицейска униформа се приближи към мястото на Елеонор Корбин, за да я отведе. В това време Мейсън се обърна към нея:

— Няма да възразите, ако поговоря с моята клиентка, нали? Може би ще бъде най-добре да отидем в стаята за свидетели?

— Моля ви, мистър Мейсън, — каза тя — двадесет минути ще бъдат ли достатъчни?

— Благодаря ви. Струва ми се, че ще ни стигнат — отговори Мейсън.

Той кимна на Дела Стрийт и се обърна към Елеонор:

— Моля, мисис Хепнер, следвайте ме.

Елеонор стана и заедно с Мейсън и Дела Стрийт се отправи към стаята за свидетели. Щом влязоха, Мейсън рязко затвори вратата след себе си.

— Ето така — каза той.

— Но какво се е случило? — попита Елеонор.

— Стига преструвки — раздражено каза той. — Вече няма къде да се отстъпва. Чудеса не мога да правя. Трябва да ми разкажете цялата истина и сега е моментът да направите това. Прокурорът има всички основания да ви обвини в извършване на убийство първа степен. Вие сте загубена, ако ви призоват на свидетелската скамейка. А ако не ви призоват и вие продължавате да отстоявате своята версия за амнезия, ще ви разпънат на кръст. Ако потвърдите телефонния си разговор с Етел Билан, ще ви изпекат на огън като коледна пуйка. Вашата уловка с тази амнезия ще се окаже банална фалшификация. А ако отречете за този разговор, то прокурорът непременно ще намери свидетел, който ще потвърди, че сте разговаряла по телефона с Етел Билан. Вие сте телефонирали точно в момента, в който сестрата е излизала от болничната ви стая. Освен това прокурорът ще има като резерв цяла рота психиатри, които са ви изследвали. Те ще се закълнат, че загубата на памет е само едно прикритие. Така стоят нещата. А сега ми разкажете цялата истина.

— Защо прокурорът поиска прекъсване? — попита Елеонор без да поглежда към Мейсън.

— Защото иска да изясни дали наистина мистър Ричи е подслушвал вашия разговор. Ако това е така и показанията му съвпадат с тези на Съзън Гренджър, той ще го призове.

— Значи вие все пак допускате, че аз крия истината и не вярвате, че действително нищо не си спомням? Така ли е, мистър Мейсън?

Мейсън повдигна рамене.

— Това е вашето погребение — каза той. — И то в прекия

смисъл на думата. Ще произнесат присъдата много по-бързо отколкото предполагате. След това ще ви сложат да седнете на железен стол в малка стая със стъклени стени. Всички ще излязат, ще заключат вратата, ще се чуе свистенето на газ...

— Спрете! — изкрещя Елеонор. — Не искам това! О, Боже, нима не знаете, че всяка нощ сънувам този кошмар?!

Дела ѝ подаде цигара и ѝ помогна да я запали. Елеонор дръпна силно и шумно изпусна дима.

— Всичко се нареди дяволско лошо — каза тя. — Мистър Мейсън, ако ви разкажа всичко, вие ще се откажете от мен.

— Все пак опитайте.

— Всичко е истина — каза Елеонор.

— Кое всичко?

— Това, което се каза тук.

— Имате предвид случката, която разказа свидетелката?

Елеонор кимна.

— Значи сте го убила вие?

— Не съм го убивала... Но ако ви разкажа всичко, каква ще е ползата от това?

— Нека да започнем подред от самото начало — каза Мейсън, като се помъчи да бъде колкото е възможно по-убедителен. — Разкажете ми истината, само че накратко, защото нямаме никакво време. После аз ще ви задам няколко въпроса, на които ще искам да ми отговорите.

Елеонор започна своята изповед:

— Винаги съм била доста вироглава и нередко съм попадала в най-различни неприятни ситуации. Баща ми, напротив, е доста консервативен. Той по всякакъв начин се стреми да запази своето добро име и своето положение в обществото. Когато се връщахме от Европа се срещнахме с Дъглас. Той не се хареса на баща ми. И както знаете — едното влече след себе си друго. Татко заяви, че ако се омъжи за Дъг, ще скъса с мен всякакви връзки и ще ме лиши от материална издръжка.

— И какво стана по-нататък? — попита Мейсън.

— Дъг и аз се влюбихме един в друг. Наистина, това се случи по-късно. На парахода отношенията ни не стигнаха

повече от един обикновен флирт. Дъг обичаше да танцува и в началото ми се струваше, че той е само едно корабно конте и Дон Жуан. На практика се оказа, че не е така. Той беше целенасочен и упорит, един истински мъж.

— Хепнер разказа ли ви с какво се занимава и с какви пари има намерение да ви издържа?

— Да.

— Кога ви разказа това?

— Няколко седмици по-късно, когато правихме плановете за сватбата. Тогава той ми разказа много за себе си. В началото Дъг е бил нехранимайко, обичал е приключенията, дори в известен смисъл авантюрите. После си е намерил работа. Той наричаше себе си „детектив-любител“. Неговата задача била да разобличава тези, които незаконно внасят скъпоценности от чужбина. За сведенията получавал възнаграждение.

— Добре, добре, слушам ви внимателно — каза Мейсън.

— Веднъж у Дъг се появило подозрение, че Сюзън Гренджър участва в нелегална организация, занимаваща се с контрабанда на скъпоценни камъни. Не ме питайте как му е хрумнало това, защото наистина не мога да ви кажа.

— Той е работил за митницата? — зададе уточняващ въпрос Мейсън — И те са му плащали за информацията?

— Не мога точно да ви кажа. Във всеки случай у митничарите не съществуваше ни най-малко подозрение относно Сюзън Гренджър. Тя преминаваше с такава лекота проверките и при това ѝ оказваха уважение като на държавен глава, пристигнал на официално посещение.

— Моля ви, забравете своите пристрастия и излагайте само фактите — подкани я Мейсън.

— Дъг ми каза, че ако му се отдаде да се внедри в групата, към която принадлежи Сюзън, ще получи толкова пари, че те ще му стигнат да купи някоя малка фирма.

— И какво предприе Хепнер?

— Дъг каза, че ще определи среща на Сюзън и ще се опита да спечели доверието ѝ. Той ме помоли да не се вълнувам, защото нямало да флиртува с нея. Трябвало му само да

сондира почвата. Не отричаше възможността да направи обиск в квартирата ѝ. Но за да се реши на това му била необходима пълна увереност. Необходимо му било да намери такова място, откъдето можело да се подслушва какво става в апартамента ѝ. Той имаше микрофон с някакъв усилвател. Той беше толкова силен, че можеше дори от стаята на Етел Билан да се подслушва какво става в апартамента на Сюзън Гренджър. Трябваше само да се постави на стената, граничеща с тази на Сюзън Гренджър. Тогава ние с Дъг изработихме съвместен план. Аз трябваше да се престоря на ревнива жена и да се настаня у Етел. Така се оказах нейна съквартирантка. След това стана ясно, че Сюзън е подушила защо съм се настанила в съседния апартамент. Аз не знаех това, но Дъг разбрал. Може би му е казала самата Сюзън.

— Продължавайте, моля.

— Тогава Дъг ме посъветва да изчезна за по-дълго време. Сюзън Гренджър ще помисли, че всичко е спокойно и ще се разкрие. Впрочем, момчето, което обслужва товарните асансьори не може да понася Сюзън и всички сноби като нея и Дъг го подкупи. По този начин той можеше да се изкачва по етажите без никой да знае за това. А после трябваше да стане следното: след като Етел отиде на работа, аз се обличам и излизам в коридора като се старая да вдигам колкото се може по-голям шум. Слизам с асансьора долу и минавам пред портиерната. Трябваше да предупредя телефонистката, че излизам за цял ден. И повече не се връщам.

— А в това време Хепнер трябваше да влезе в квартирата на Етел?

— Точно така.

— Той можеше ли да влезе в квартирата на Сюзън Гренджър?

— Ако се наложеше, да.

— Той имаше ли ключ? — попита Мейсън.

— Да, дадох му моя ключ, за да си извади дубликат.

Всъщност, ако огледате внимателно ключовете, които са били намерени по време на неговата смърт, ще откриете, че един от тях е за входната врата от апартамента на Етел Билан.

— Полицията знае ли това?

— Струва ми се, че още не.

— Предполагам, че Етел Билан не е подозирала, че квартирата ѝ служи за подслушване на апартамента на Сюзън Гренджър.

— Разбира се. Тя смяташе, че Дъглас ухажва Сюзън, а аз изгарям от ревност всеки път, когато ги видя заедно и градя коварни планове за това как ще ги хвана на местопрестъплението. Трябваше да играем тези роли, защото Етел е голяма бърбровка. Тя непременно би разгласила на всички, ако разбереше точно какво правим. Но тя нищо не подозираше. Може би понякога усещаше, че Дъг ме посещава в нейно отсъствие и искаше да разбере дали зад моята ревност не се крие нещо друго. Може би е казала нещо и на Сюзън Гренджър, защото Дъг страшно се изплаши да не би Сюзън да разбере истината. Точно тогава Дъг ме посъветва да разиграя сцена и да направя така, че Сюзън да ме нагруби. За всичко това беше нужно да извадя пистолета от чантата си и да ги заплаша и двамата, изобщо да направя впечатление, че съм ревнива дамичка и неврастеничка. Направих всичко, което той ми заръча и това даде резултат. Не знам какво точно е станало след нея, но половин час по-късно Дъг се върна при мен страшно изплашен, включи своя апарат слуша известно време, а после радостно ме погледна и каза, че сега знае всичко. После ме помоли за револвера и ме посъветва незабавно да изчезна оттук, като каза, че ще ми се обади по-късно.

— И вие му дадохте оръжието?

— Разбира се — отговори Елеонор. — Бих му дала всичко каквото поиска.

— Значи вие не бяхте женени?

— Дъг каза, че се налага да почакаме, но в Юма и Лас Вегас ходихме като мъж и жена.

— А автомобилната катастрофа?

— Това донякъде е измислица.

— Но колата на Хепнер наистина е катастрофирала.

— Знам. Катастрофата ме наведе на мисълта, че мога да симулирам загуба на памет и тя да бъде причина за това.

— Кога катастрофира колата?

— В неделя късно вечерта — в нощта преди смъртта му. От завоя изскочи огромен камион и се вряза в колата на Дъг. Странно, че тогава Дъг не пострада, защото шофьорът на камиона целеше точно това. След като ни стана ясно, че го преследват, посъветвах Дъг да остави всичко. Той обеща, че ще направи точно така, но след два дни. През това време щял да разкрие бандата. Блазнеше го мисълта за голяма награда и за това, че ще може да се залови със свой собствен бизнес.

— Нека да се върнем малко назад — прекъсна я Мейсън. — Вие му дадохте револвера. Как се развиха после събитията?

— Аз си тръгнах.

— Когато се върнахте, Дъглас Хепнер беше ли в апартамента?

— Не.

— А Етел Билан?

— И нея я нямаше. Тя беше заминала някъде и трябваше да се върне в понеделник.

— А сега за скъпоценностите — смени темата Мейсън. — Как попаднаха у вас?

— Мистър Мейсън, моля ви да ми вярвате. Историята със скъпоценните камъни е абсолютна измислица. Никога не съм носила със себе си скъпоценности. Дори не съм ги виждала. Етел лъже, като казва, че ги е видяла в мен.

Погледът на Мейсън стана леден.

— И вие не сте ги укрила между своите вещи в куфара?

— Не задавайте глупави въпроси, мистър Мейсън. Говоря ви самата истина.

— Не мога да ви вярвам — каза Мейсън. — Против вас има твърде сериозни улики. Предстои ми тежка борба по време на цялото дело. Вас ще ви унищожат. В ръцете на обвинението има цял набор от ваши лъжливи изявления.

— Разбирам всичко — каза Елеонор — и все пак ви казвам истината. Чистата истина, мистър Мейсън.

— Що се отнася до камъните, то вие ми разказвате една измислица.

— Не, уверявам ви.

— А ако полицията ги намери сред вашите вещи?

— Тогава излиза, че съм на път към газовата камера...

Съдът ще реши, че Дъг е намерил камъните, а аз съм ги откраднала и... Общо взето в този хаос едва ли някой може да се оправи.

— Вие сама създадохте този хаос — прекъсна я Мейсън.

— Нима съм лъгала полицията? Та нали преди малко ви казах, че Дъг ме помоли да разиграя тази сцена. Не казах ли, че Дъг работи към митницата? И не може ли да се поканят в съда хора от митницата, за да потвърдят това и не може ли по този начин да се докаже, че Сюзън Гренджър е контрабандистка? Аз знам едно: докато беше в Лас Вегас, нейният апартамент беше разбит и бяха разрязани всички туби с бои. Тя би могла да държи скъпоценните камъни там, нали?

— Би могла — съгласи се Мейсън. — Знаете ли кой съпровождаше Сюзън Гренджър в Лас Вегас?

— Не, не знам.

— Но ако можем — каза Мейсън, — ако по някаква странна случайност ни се отдаде възможността да убедим част от съдебните заседатели в истинността на вашия разказ, тогава от показанията на Етел Билан става ясно, че не някой друг, а вие, именно вие сте лицето, което е проникнало в квартирата на Сюзън и е срязало всички туби с бои. И че точно вие сте скрила камъните от Дъглас Хепнер и за да ги спасите, сте го убила.

— Но тя не казва истината за камъните.

— Добре — съгласи се Мейсън, — в такъв случай да разгледаме друг въпрос. Кажете ми честно, защо ви трябваше да се разхождате в парка на лунна светлина и да подмамвате шофьорите?

— Но аз нищо подобно не съм правила, мистър Мейсън! Аз търсих помощ. Исках да намеря жена, която да се съгласи да дойде с мен.

— Вашето поведение говори за нещо съвсем друго — възрази Мейсън. — Когато пред вас се е изправила жена, вие сте започнала да крещите и...

— Но тя не идваше при мен, за да ми помогне. Тя размахваше гаечен ключ.

— Добре. А защo ви e била необходима жена? — попита Мейсън и на лицето му се изписа неприкрито учудване.

— Исках да ми бѳде свидетелка в момента, в който откриех тялото на Дѳг.

— Значи вие сте знаела къде се намира неговото тяло?

— Да, знаех.

— И как узнахте това?

— Бяхме си определили среща в този парк. Когато нещо се случваше или условните ни сигнали не помагаша, се срещаме на това място. Там го намерих мъртъв. До тялото му беше захвърлен моят револвер. Сигурно, когато e идвал на срещата ни, някой го e проследил. И се e оказал по-силен от него, повалил го e на земята, извадил e от джоба му оръжието и e стрелял в тила му. Трупът лежеше на мястото, където обикновено се срещаме и аз просто не знаех как да постѳпя.

— Мога да си представя — сухо отбеляза Мейсън. — А сега разкажете какво предприехте все пак. Но ви предупреждавам отново — говорете само истината.

— Вдигнах револвера, като през цялото време ужасно се страхувах да не ме видят с оръжие в ръка. Намерих подходящо място, някаква ямичка, изровена от куче, където го скрих. Натрупах малко прѳст, хвърлих сѳчки и листа. Смятах, че възможността да го намерят e едно на хиляда.

— А после?

— Помислих си, че ако ме намерят в парка без дрехи ще мога да обясня, че съм била с Дѳг, когато някой ни e нападнал. Той e убил Дѳглас, а мен се e опитал да изнасили. Че бродя из парка и не съм на себе си от ужас.

— Продѳлжавайте — каза Мейсън.

— Тогава се върнах вкъщи и смѳкнах от себе си всичките дрехи. Взех едно от наметалата на Етел и хукнах обратно в парка. Там разрових земята като че ли e имало борба и разхвърлих част от скѳсаните си дрехи. После скрих в храстите наметалото и трѳгнах из парка докато не се натѳкнах на автомобила. Отправих се право към колата като правех знаци на жената. Правех знаци, с които исках да покажа, че се срамувам от присѳствието на мъжа. Разчитах на нейната

помощ, а после вие знаете какво точно стана. Жената се втурна към мен с гаечен ключ като смяташе, че искам да примамя нейния приятел. Тогава хукнах да бягам и силно закрещях. Успях да избягам и тогава си дадох сметка, че положението ми е просто кошмарно. Вече не можех да се върна обратно и затова реших да си отида вкъщи и да измисля някакъв друг изход. Събрах разхвърляните дрехи, направих ги на топка и ги зарових в друга дупка, която намерих наблизо, а после...

— Къде са те сега? — попита Мейсън.

— Мисля, че там, където ги оставих.

— И какво стана по-нататък?

— После намерих наметалото в храстите, облякох го и се упътих към квартирата на Етел Билан... И тогава усетих върху себе си ръката на съдбата. Разбрах, че всичко, което съм направила досега, е било неправилно. Когато полицията ме арестува, не знаех какво да кажа, а и време за мислене нямаше. В този момент си спомних за една неприятна история, когато един познат лекар ме посъветва да симулирам загуба на памет. Тогава всичко мина благополучно. Ето защо реших да се възползвам от стария и изпитан вече метод. Но този път не се получи.

— Ако ви призоват да дадете свидетелски показания и вие разкажете това на съдебните заседатели — каза Мейсън, — на кръстосания разпит областният прокурор просто ще ви разкъса.

— Доколкото разбирам — каза Елеонор, гледайки Мейсън право в очите — всичко зависи от това, дали ще съумеем да опровергаем показанията за скъпоценните камъни. Ако повярват, че са били у мен, съдът ще сметне, че съм ги намерила, когато Сюзън Гренджър е била в Лас Вегас и заради тях сме се скарали с Дъг.

— Точно така — сухо се съгласи Мейсън. — При дознанието или при кръстосания разпит може да се изясни, че за Дъг Хепнер това е било въпрос от жизненоважно значение, въпрос, свързан с много пари. Прокурорът непременно ще се опре на това. Ако ви призоват като свидетел, той ще ви срази именно с това обстоятелство. Дори и да не успее, той ще се възползва от него и аз няма да мога да представя никакви

контрадоказателства.

— Разказах ви цялата истина. Това беше всичко, което можах да направя.

ГЛАВА 14

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк обядваха в близкия до съдебната зала ресторант и полугласно обсъждаха събитията.

— Какво смяташ да правиш, Пери? — попита Дрейк.

— Да бъда проклет, ако знам какво да правя — раздразнено отвърна Мейсън. — Съдейки по всички известни ми факти, ние нямаме никакви шансове.

Келнерът дойде и сложи сметката на масата.

— Може би все пак си струва да се рискува и да се даде възможност на Елеонор да разкаже своята история, колкото и невероятна да изглежда тя — предложи Дрейк, когато келнерът се отдалечи.

Мейсън поклати глава.

— Тогава да съчиним някаква история, която да звучи правдоподобно? Или пък да представим Сюзън Гренджър в неблагоприятна светлина? Да я обвиним, че участва в контрабанда със скъпоценни камъни и ги крие в тубите с боя? Да предположим, че камъните са попаднали у Елеонор, а тя ги е дала на Дъглас Хепнер. След всичко това, Сюзън Гренджър предприема мерки, за да си ги върне обратно. Тогава ще се появи и мотив и възможност. Дявол да го вземе, Пери, защо не ѝ скроиш един хубав кръстосан разпит? Надсмей се над нея, над нейната страст към изкуството, опитай се да я заподозреш в контрабанда на скъпоценности, вбеси я. Може би да изплюе нещо. И я попитай защо не е съобщила на полицията за погрома, извършен в апартамента ѝ. Тикни я в месомелачката, Пери.

Мейсън отново поклати глава.

— Повече от всичко. Пол, се страхувам от несправедливостта — каза той. — Моята клиентка ми разказа история, в която е почти невъзможно да повярваш. Ако аз,

нейният адвокат, повярвам, то ще бъде ли спокоен за своята репутация и съвест? Мога да предположа, че това е новата ѝ лъжа, но дали това е така? Ако съчиня някаква история, тогава пък ще знам, че тя е фалшива. А аз се боя от фалша. Адвокатът трябва да намери истината.

— Но версията на клиентката, доколкото разбрах от теб, не е истинска — каза Дрейк.

— Може би. Но не е изключено тя да се е оказала в плен на обстоятелствата, в плен на цяла поредица от събития, които могат да я погубят, ако съдът узнае за тях. Ако е убила Хепнер, то тя загива. Ако не го е убила, само истината може да я спаси. Страхът ѝ от това може да доведе до там, че съдиите просто да не ѝ повярват. А моят дълг е да открия истината и да убедя в нея и съда.

— О, разбира се, — забеляза саркастично Дрейк. — Тогава ще изкараш Етел Билан лъжкиня, Сюзън Гренджър контрабандистка на скъпоценности, а Елеонор непорочна и невинна. Да видим къде ще те отведе всичко това.

Пол погледна часовника си.

— Доколкото разбирам, Пери, — продължи той, — ние директно изпращаме нашата клиентка на стола за екзекуция.

Настъпи тягостно мълчание, което беше нарушено от Дела Стрийт.

— И все пак какво смятате да предприемеш, шефе? — попита тя.

— Не знам — призна си Мейсън. — Елеонор е моя клиентка и аз трябва да направя всичко необходимо, за да я спася. В този момент Бъргър говори с Ричи. Ако Гренджър не е казала истината, естествено Ричи няма да потвърди думите ѝ и тогава Бъргър ще отложи делото веднага щом влезе в съдебната зала. Ако Ричи има да съобщи нещо важно, което да потвърди тезата ми, то тогава Бъргър ще го призове моментално да даде показания. Нашата надежда е в това, Бъргър да отложи делото без да призовава Ричи. Ако това стане, то тогава в разказа на Сюзън не всичко е наред. Ако призове Ричи, това ще означава, че сме загубени. Ричи ще бъде барометърът.

Те излязоха от ресторанта, пресякоха улицата, влязоха в

зданието на съда, качиха се на асансьора, а после се отправиха към заседателната зала.

Хамилтън Бъргър се появи като победител. Той беше съпровождан от своите помощници, а на лицето му играеше усмивка.

Не след дълго в залата влезе съдията Морън, зае своето място и обяви продължение на заседанието.

— Обвинението готово ли е? — попита той.

— Ето в този момент всичко ще стане ясно — прошепна Мейсън на Дела.

Хамилтън Бъргър се надигна от стола си.

— Ваша светлост — каза той, — ние имаме още един свидетел. Не знаех, че той може да потвърди думите на мис Гренджър дотогава, докато самата тя не ни съобщи този факт. Да си призная, това силно ме учуди. Предвид на това, че не очаквах подобен поврат на събитията, аз въобще не се поинтересувах дали съществува свидетел на разговора между мис Гренджър и обвиняемата. Казвам всичко това единствено с цел да изразя пред съда и защитата своята добра воля. Мистър Ричи, моля да заемете свидетелското място.

Ричи влезе в залата изпълнен с достойнство. След като зае мястото си, той погледна покровителствено към Пери Мейсън, после устреми погледа си към Хамилтън Бъргър и веждите му се устремиха нагоре бавно, придавайки на лицето въпросително изражение. Цялото му поведение съвсем красноречиво говореше за готовност и той с грациозен жест подкани прокурора да му зададе въпросите.

— Кажете, мистър Ричи, чухте ли разговора, състоял се между обвиняемата и Сюзън Гренджър на петнадесети август?

— Да, сър.

— Къде се водеше този разговор?

— Пред вратата на апартамент 360.

— Разкажете ни за какво ставаше въпрос в него — помоли Бъргър.

— Момент — намеси се Мейсън. — Бих искал да задам един предварителен въпрос.

— Предполагам, че нямате право на това — веднага

възрази Бъргър. — Разрешава ви се само да изразите протест.

— Много добре — съгласи се Мейсън. — Протестирам на основание на това, че въпросът подсказва отговора на свидетеля, че в разговора са участвали само двама души. Това означава, че самия свидетел не е присъствал на него.

— Но той каза, че само е чул разговора — намеси се съдията Морън.

— Той направи това изявление на основание на това, че е познал събеседниците по гласовете — възрази Мейсън. — Но подобно свидетелство не е доказателство.

— О, разбрах ви — каза Хамилтън Бъргър. — Мистър Ричи, вие познавате ли обвиняемата?

— Да, сър.

— Познат ли ви е нейния глас?

— М-м... да.

— Беше ли тя една от участничките в разговора?

— Да, сър.

— А кой беше другият събеседник?

— Мис Гренджър.

— Вие познавате ли нейния глас?

— Много добре.

— Продължете. Кажете, какво сте чул?

— В общи линии мис Гренджър каза, че няма намерение да търпи да я шпионират, че това не ѝ харесва, че тя е независима жена, че сама си изкарва хляба и ще живее както си иска.

— А какво отговори на това обвиняемата?

— Тя заяви, че искат да ѝ откраднат приятеля и че тя няма намерение да гледа на това спокойно. И че ако Сюзън Гренджър не ѝ върне Хепнер, то тогава тя ще го убие.

— В този момент ли показа тя оръжието си?

— Разбира се — каза Ричи. — Наистина, аз не видях това, но от контекста разбрах, че Корбин е показала на мис Гренджър револвер. Тя добави още: „Ще видиш, че ще удържа на думата си“.

— Можете да задавате въпроси — обърна се прокурорът към Мейсън, който в това време трескаво мислеше как да

отклони разглеждането на делото за утре.

— Следователно — започна Мейсън, — вие потвърждавате, че този разговор се е състоял.

— Разговарях по този въпрос с мис Гренджър.

— И вие направихте това по задължение?

— Разбира се.

— Спомнете си какво й казахте по този повод.

— Казах й, че в „Белинда апартаментс“ не е прието да стават подобни скандали.

— А какво казахте на обвиняемата?

— Не съм разговарял с нея. Веднага след свадата тя излезе.

— А защо не поговорихте с нея по-късно?

— Ами... официално аз не я считах за наемател в този дом. Наистина, тя имаше парична договореност с мис Билан, но аз сметнах това за тяхна лична работа.

— Разбирам. А кой ви каза за тази парична договореност?

— Мис Билан.

— Не обвиняемата, така ли?

— Точно така.

— Това означава, че вие никога не сте разговарял с обвиняемата.

— Понякога я виждах.

— Но никога не сте разговаряли с нея.

— В прекия смисъл — не.

— Тогава откъде познавате гласа й?

Свидетелят се поколеба.

— Аз... съм го чувал по телефона.

— Вие какво... включвате се към телефонния комутатор ли?

— Да... аз понякога проверявам кой разговаря.

— Тоест подслушвате разговорите?

Свидетелят се смути.

— Не съм твърдял подобно нещо, мистър Мейсън. Просто понякога ми се налага да вземам решения във връзка с телефонни разговори.

— По-точно?

— Ако, например, някой е поръчал междуградски телефонен разговор и в този момент разговаря с местен абонат, длъжен съм да дам разпореждане на телефонистката да прекъсне градския разговор.

— Разбирам. Значи комутаторът е направен така, че вие да можете да се включвате към всеки разговор?

— Да, този комутатор...

— Отговорете на въпроса точно — каза Мейсън. — Можете ли да се включвате към всеки разговор?

— Да.

— И така — обобщи Мейсън, — съгласно версията, която ни разказахте за подслушания от вас разговор, мис Гренджър се е държала спокойно и не е отправила никакви заплахи?

— Точно така, сър.

— Тогава защо вие счетохте за необходимо да ѝ направите забележка за недостойно поведение?

— Аз... ами защото в известен смисъл тя беше инициатор за свадата. Защото именно тя отвори вратата и изрази своето възмущение от поведението на обвиняемата.

— Вие казахте, че в това време сте се намирал в съседното помещение?

— Да, сър.

— Тогава защо не излязохте в коридора и не прекратихте този разговор?

Свидетелят не знаеше какво да отговори.

— Слушам ви — нетърпеливо каза Мейсън. — Защо не направихте това? Какво ви задържаше в този апартамент?

— Вижте... дългите години работа в подобни луксозни домове неволно те заставят да станеш дипломат. Когато се намесваш в спор между две разгневени жени...

— На две разгневени жени?

— Ами разбира се.

— Според вашите думи само една от жените е била разгневена, а другата се е държала с достойнство. Значи и двете бяха разгневени?

— Не. Мис Гренджър се ядоса след това, в хода на разговора.

— Но нали тя първа е отворила вратата и се е нахвърлила срещу обвиняемата?

— Какво да ви кажа... аз не знам кой точно е отворил вратата. Не можах да видя. Само чух.

— В края на краищата това толкова ли е важно? — попита прокурорът с ехиден глас.

— Да, това е важно, защото показва отношението на свидетеля — поясни спокойно Мейсън.

— Абсолютно безпристрастен и непредубеден свидетел — произнесе с чувство Бъргър.

— Нима? — изказа съмнение Мейсън. — И така, мистър Ричи, вие казахте, че в този момент сте се намирал в съседния апартамент?

— Да, сър.

— И вратата е била отворена?

— Да, сър.

— В кой апартамент се намирахте? — попита Мейсън, като повиши глас.

— Ами аз... бях в съседния апартамент.

— Съседен на кой апартамент?

— Съседен с... намирах се в съседния апартамент.

— Вие вече десет пъти казахте, че сте се намирал в съседния апартамент, но да отговорите на поставения въпрос не желаете. Само една от вратите на съседните апартаменти е била отворена. Тази на Сюзън Гренджър! Тя е излязла, а може би по-правилно е да се каже, че е изтичала навън в момента, в който е разбрала, че обвиняемата е видяла как Дъглас Хепнер слиза с асансьора. Затова и вие сте чул разговора. В този момент вие сте се намирал в апартамента на Сюзън Гренджър, нали така?

— Аз... не помня.

— Вие си спомнихте подробности от разговора, а — не си спомняте къде точно сте бил?

— Аз... аз... да. Спомням си, сега си спомням всичко. Наистина бях там.

— И вие продължавахте да сте там до момента, в който Сюзън Гренджър е изтичала навън, оставяйки вратата

отворена?

— Да, сър.

— Кажете сега — попита Мейсън, като сочеше с пръст Ричи — защо се опитахте да скриете вашето присъствие в апартамента на Сюзън Гренджър?

— Ами защото изведнъж съобразих, че при дадените обстоятелства това би могло... да я компрометира.

— Кого?

— Мис Гренджър.

— Значи вие увъртахте отговора си само защото искахте да пощадите чувствата на мис Гренджър?

— Стараех се да бъда джентълмен.

— Нямаше ли друга причина визитата ви при мис Гренджър?

— Никаква освен служебния ми дълг.

— И вие отидохте в апартамента ѝ само по задължение?

— Да, сър.

— Какво правихте там?

— Аз... обсъждах с нея един проблем.

— Какъв проблем сте обсъждани?

— Почитаем съд, — намеси се Хамилтън Бъргър — протестирам. Въпросът е несъществен, не се отнася към делото и е неправилен. Кръстосаният разпит се води погрешно.

— Напротив, — възрази Мейсън — въпросът е насочен към изясняване на мотивите, поради които свидетелят се отклонява от отговорите. Това е много важна подробност.

Съдията Морън се намръщи и размисли как да постъпи.

— При нормални условия — каза накрая той — бих си помислил, че този въпрос е твърде далече от делото, но в дадената ситуация... отклонявам протеста.

— И така, какво обсъждахте? — повтори своя въпрос Мейсън.

— Не помня.

— А помните за какво са разговаряли мис Гренджър и обвиняемата?

— Да, сър.

— И помните разговора почти дословно?

— Да, сър.

— Но сте забравил за какво сте говорил с мис Гренджър точно преди свадата и то по делови въпроси?

— Наистина не помня, сър.

— Добре. Вие никога ли не сте бил в апартамента на Сюзън Гренджър по друг повод освен по служба?

Свидетелят не знаеше как да отговори и погледна умолително към прокурора.

— О, Ваша светлост — веднага откликна на молбата му Хамилтън Бъргър, — струва ми се, че се отклонихме твърде настрана. Разглеждам действията на защитата като опит да се дискредитира един свидетел, да се подрони репутацията на друг и...

— Свидетелят се отклонява от отговора — прекъсна го Мейсън. — А освен това не виждам по какъв начин свидетел, посетил наемател по служба, може да дискредитира последния и да му накърни репутацията.

— Виждам — замислено каза съдията Морън, — че кръстосаният разпит взема специфична посока, което е предизвикано от изменението, възникнало в логиката на изказванията на свидетеля. Предполагам, че при създалата се ситуация е необходимо да се предостави на защитата пълна свобода на действие. Протестът на обвинението се отклонява.

— И така, ходил ли сте у мис Гренджър по въпроси, които не са свързани с вашите служебни задължения? — повтори въпроса си Мейсън.

— Понякога я навещавах, за да побъбрим.

— Кажете, колко време прекарахте в апартамента този ден, когато се е състоял разговорът? — попита Мейсън.

— В продължение... извинете, но отново... не помня.

— След идването на Хепнер ли влязохте там?

— Не, сър.

— Тогава вие би трябвало да сте бил там още преди идването на Хепнер.

— Да, сър.

— Видяхте ли, когато влезе Хепнер?

— Аз... само чух.

— Така си и мислех — каза Мейсън. — А сега ми отговорете, но честно...

Мейсън се приближи до адвокатското място, взе някакви документи, бързо прелисти страниците, като че търсеше нещо, върна се обратно, спря се пред свидетеля и попита:

— Вие специално се бяхте скрил в апартамента, за да подслушвате какво казва Хепнер, нали така?

Свидетелят трепна и неловко поклати глава. Мейсън погледна отново в книгата, като че четеше там нещо и каза:

— Помнете, давал сте клетва. А сега кажете направо — бяхте се скрил в апартамента да подслушвате — „да“ или „не“?

— Да, сър, прав сте.

— Така е по-добре — въздъхна с облекчение Мейсън, затвори папката и я хвърли обратно на масата, като съпроводи това свое движение с доста изразителен жест. — Защо ви беше необходимо да подслушвате?

— Виждате ли, исках да знам какво точно става. Исках да знам...

Сюзън Гренджър изведнъж скочи от своето място. Лицето ѝ беше гневно.

— Този човек лъже — изкрещя тя. — Не е бил в моята квартира. Той...

— Момент, момент — сърдито възкликна прокурорът, обръщайки се към Сюзън Гренджър.

— Седнете, мис — прекъсвайки прокурора, каза съдията Морън сърдито. — Не можем да допуснем безпорядък в съда. Извършва се разпит на свидетел.

— Но той лъже, Ваша светлост — запротестира Сюзън. Този път гласът на Морън стана още по-суров.

— Нямате право да критикувате показанията на свидетеля, а ако имате да кажете нещо по този въпрос, обърнете се към господин областния прокурор или към представителя на защитата, но да прекъсвате по подобен начин съдебно заседание нямайте право. А ако не можете да се владеете, ще бъда принуден да ви помоля да напуснете залата. Разбрахте ли?

Сюзън Гренджър седна отново на скамейката.

— Моля ви да съблюдавате реда — каза съдията. — Ако искате да говорите с представителя на защитата, можете да направите това по време на почивката. Няма да позволя повече да се прекъсва заседанието.

Съдията Морън се обърна отново към Мейсън:

— Продължете кръстосания разпит, мистър Мейсън.

— Обяснете ми как попаднахте в апартамента?

— Имам служебен ключ.

— Когато влязохте, мис Гренджър беше ли в апартамента?

— попита отново Мейсън.

— Не, сър.

— И все пак отговорете — защо влязохте там?

— Влязох, за да... огледам.

— Какво по-точно?

— Мис Гренджър ми каза, че някой е влизал в апартамента и е тършувал.

— Ще ви помоля за по-голяма точност.

— Протестирам! Въпросът не е по същество и затова е неправомерен — провикна се от своето място прокурорът.

— Протестът се отклонява — ядосано отбеляза съдията Морън. — Имам намерение да предоставя на защитата пълна свобода на действие, за да се изясни истинското положение на нещата. Появи се пряк очевидец и предполагам, че защитата ще съумее да изясни ситуацията чрез кръстосан разпит. Свидетелят да отговори на зададения въпрос!

— Мис Гренджър ми съобщи, че докато е била извън града по време на уикенда, някой е проникнал в апартамента ѝ и... с една дума е изрязал дъната на тубите с боя и е изстискал от тях всичко върху...

— Моля съдът да ме извини — намеси се Хамилтън Бъргър, — но това са само слухове. Вече казах на съда, че съобщението какво е станало в апартамента на мис Гренджър е само слух. Това противоречи на правилника за кръстосания разпит.

Съдията Морън размисли няколко секунди, а после произнесе:

— Струва ми се, че трябва да изясним за какво е ставало въпрос по време на разговора, а не дали той се е състоял.

Затова искам да задам на свидетеля няколко въпроса.

Морън се обърна към свидетеля:

— Погледнете насам, мистър Ричи.

Ричи неохотно вдигна глава и срещна погледа на съдията Морън.

— Вие сте се качили горе, за да се убедите лично в истинността на извършената в апартамента вандалщина?

— Да, сър.

Със собствените си очи ли видяхте размазаната из стаята боя?

— Да, сър. Боята беше размазана по стените на ваната и умивалника... Изглеждаше ужасно.

— Колко тубички боя бяха разрязани? — попита съдията Морън.

— Момент, Ваша светлост — намеси се отново Хамилтън Бъргър. — Бих искал да прекъсна вашите въпроси точно на това място, за да не позволим малките и странични детайли да ни тласнат встрани и да пропуснем нишката на разследването. В края на краищата, това няма никакво отношение към делото. Не искам да затруднявам съда с протести, затова считам за необходимо да обърна внимание на това, че съществува предел за уместност на зададените въпроси.

— Напълно съм съгласен с вас — доста неохотно се съгласи съдията Морън. — Ние наистина се отклонихме малко, но е невъзможно да се провери... всъщност няма да коментирам показанията.

— Но от друга страна. Ваша светлост — намеси се Мейсън — мога да се надявам, че на защитата ще бъде позволено да доведе проучването на този въпрос докрай. Уверен съм, че съществува непосредствена връзка между това, което се е случило в квартирата на мис Гренджър, и случилото се в квартирата на Етел Билан. Предполагам, че и защитата има аналогично право да проучи необикновените и странни обстоятелства, които, както преди няколко минути се изясни, са се случили в апартамента на мис Гренджър.

При тези думи Сюзън Гренджър се опита отново да се намеси.

— Мис Гренджър — извика съдията Морън, — моля ви да седнете. Забранявам ви да се обръщате към съда. Или ще седите мълчаливо, или ще наредя да ви изведат от залата. Разбрахте ли ме?

Сюзън седна на скамейката, като хапеше устни от негодувание.

— Ето така е добре — каза Морън. — А сега нека да изясним обстоятелствата. Предполагам, че в конкретния случай съдът ще взема своите решения за всеки детайл поотделно.

Хамилтън Бъргър, без да скрива своето възмущение, погледна часовника си, след това смутения свидетел и разбра, че щателно подготвения план за атака се руши пред очите му.

Мейсън се обърна към свидетеля.

— И така, да не се отклоняваме. Вие сте влязъл в квартирата на Сюзън Гренджър, като сте използвал служебния ключ. Имаште ли официално право за това?

— Предполагам, че да. Да.

— Значи споменатият тук акт на вандализъм е станал преди вашето влизане в апартамента?

— Да.

— В колко часа вие разбрахте това?

— Около един часа следобед. За това ми съобщи мис Гренджър.

— Сега ми отговорете на следния въпрос — каза Мейсън.

— Опишете в какво състояние се намираше апартаментът.

— Там цареше пълен хаос.

— А какво разбирате под „пълен хаос“?

— Апартаментът беше щателно обискиран. Вещите бяха изхвърлени от чекмеджетата и...

— Протестирам — заяви Хамилтън Бъргър. — Свидетелят няма право да казва, че е имало обиск. Този извод ще се направи от съда.

— Закъсняхте с протеста — възрази съдията Морън, който явно беше заинтригуван от разказа. — Свидетелят вече отговори на въпроса. По-добре да продължим нашата работа и да изясним ситуацията.

— Значи Сюзън Гренджър ви е поканила при себе си в

качеството на официален представител на жилищната администрация? — попита Мейсън.

— Да, сър.

— Тя каза ли ви за това, че не е информирала полицията за случилото се?

— Да, сър. Аз я попитах дали е съобщила, а мис Гренджър ми отговори, че знае чие дело е това и няма намерение да казва на никого.

— После вие сте повикал чистачката и сте ѝ наредил да преведе в ред апартамента?

— Да, сър. Помолих я да измие ваната. Жената направи всичко както трябва.

— И после вие си тръгнахте?

— Не, тръгнах си по-рано.

— Значи ли това, че когато чистачката си е тръгнала, а мис Гренджър все още е била извън апартамента, вие сте се върнал обратно?

— Да, върнах се обратно.

— А защо беше необходимо да се връщате?

— За да се убедя, че всичко е почистено.

— И след това се върна мис Гренджър?

— Да, сър.

— Вие показахте ли с нещо, че се намирате в апартамента?

— Не, сър. Когато чух, че се връща, се скрих в стенния гардероб.

— И през цялото време останахте там?

— Да, сър.

— Как се държеше мис Гренджър?

— Струва ми се, че бързаше: тя се съблече и взе душ.

После седна пред тоалетката си.

— Вие сигурно сте видял всичко?

— Аз отворих вратата на шкафа и оставих малка пролука.

— Защо направихте това?

— Оказах се в капан и изчаквах удобен случай, за да изчезна.

— А защо не си тръгнахте, когато тя е била в банята?

— Аз... бях объркан.

— Да, сигурно е било така — сухо отбеляза Мейсън и добави: — Нямам повече въпроси.

Хамилтън Бъргър въздъхна с явно облекчение.

— Това е всичко, мистър Ричи. Свободен сте. И така, Ваша светлост, обвинението счита делото за приключено.

— Моля за малко внимание — каза Мейсън. — Защитата иска да зададе няколко въпроса на някои от свидетелите.

— Протестирам — възкликна прокурорът. — Защитата имаше достатъчно време да зададе своите въпроси.

— Но все пак — отбеляза Мейсън — на господин прокурорът му беше предоставена подобна възможност при повторния разпит на свидетеля Ричи.

— Причината беше, че обвинението остана изненадано от неизвестния му до този момент факт, Ваша светлост — възрази Бъргър.

— Същото се случи и със защитата — каза Мейсън. — Уверен съм, че при новите обстоятелства имам право да задам няколко допълнителни въпроса на мис Гренджър, а също така и на доктор Оберон.

Бъргър, който се опитваше отчаяно да удържи в свои ръце контрола над ситуацията, каза:

— Обвинението не възразява срещу повторен разпит на доктор Оберон, но протестира категорично срещу кръстосан разпит на мис Гренджър.

— Добре — каза накрая съдията Морън. — Ако нямате нищо против разпита на доктор Оберон, нека да го помолим да дойде в залата, а относно мис Гренджър, съдът ще запази правото си да реши въпроса по-късно.

— Ще са необходими няколко минути, докато доктор Оберон се яви в съда — обясни Бъргър.

— Съдът обявява десетминутно прекъсване — каза съдията. Морън още не беше станал от мястото си, когато Сюзън Гренджър стана и съвсем демонстративно тръгна към изхода на залата. Бъргър се хвърли след нея.

— Минутка, мис Гренджър — каза той. — Моля ви да бъдете благоразумна.

— Може би искате да поговорите с мен, мис? — прозвуча гласа на Мейсън.

Тя се спря нерешително и поглеждаше ту Бъргър, ту Мейсън.

— Не, не — запротестира прокурорът. — Вие сте свидетел на обвинението. Ще ви предоставим възможност честно и открито да изложите фактите. Моля ви да се успокоите.

Мейсън стана от мястото си и се отправи към Сюзън Гренджър.

— Ако Хамилтън Бъргър — каза той — има намерение да не ви призовава като свидетел и да не можете да разкажете цялата истина, то бъдете сигурна, че аз няма да позволя това. Но ако смятате да защитите своята репутация, то аз ще приветствам...

В този момент полицаят се приближи до свидетелката и я отстрани от него.

Хамилтън Бъргър използва момента, отведе Сюзън Гренджър по-далече от Мейсън и тръгна с нея към свидетелската стая.

Адвокатът се примири, хвърли поглед към Пол Дрейк и весело му намигна. Той се обърна и спокойно се приближи до своето място, зад което седеше неговата клиентка.

Мейсън се наведе над нея и ѝ прошепна:

— Какво означава това? Защо Ричи е бил в квартирата на Гренджър?

— Нямам представа — отговори тя също шепнешком. — Може да се е влюбил в нея.

Мейсън се намръщи.

— Предполагате, че той е ревнувал от Дъглас Хепнер?

— Не — каза тя. — Дъг не беше в интимни отношения със Сюзън. Той просто се опитваше чрез нея да получи някаква информация. Той и определяше срещи, канеше я на вечери, но това беше всичко.

Мейсън отново погледна към Пол Дрейк.

— Пол — помоли го той, — опитай се да се приближиш до стаята на свидетелите. Искам да знам дали разговорът преминава в нормална обстановка. За мен е важно да се види

изражението на Сюзън Гренджър, когато тя излиза оттам.

— Сега ще видя какво може да се направи — отвърна Дрейк, — но предупреждавам, че няма да успее да се приближа много. Там са се изправили цяла команда от горили, които са в помощ на разгневения си водач.

След няколко минути в залата с папка под мишница влезе доктор Оберон. Съдът и съдебните заседатели заеха местата си.

— Къде е прокурорът? — попита Морън.

Един от помощниците на прокурора погледна към вратата на стаята за свидетели. В погледа и в движенията му се усещаше явно безпокойство и дори тревога.

— Господин областният прокурор ще дойде всеки момент — каза той. — Но доколкото си спомням защитата имаше намерение да зададе няколко въпроса на доктор Оберон. В отсъствието на прокурора аз и моят колега ще представляваме обвинението.

— Добре — съгласи се съдията Морън. — Предполагам, че никой няма възражения срещу разпита на доктор Оберон.

Мейсън погледна към свидетеля.

— Доколкото си спомням, докторе, вие ни съобщихте, че причината за смъртта е куршум, изстрелян от револвер, калибър 38-и, заседнал в областта на мозъка?

— Вие сте свършено прав.

— Проведохте ли изследвания с цел да определите причината за смъртта?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Искам да обърна вниманието ви върху една снимка, направена по време на аутопсията; На нея е заснета дясната ръка на жертвата, върху ръката се виждат две малки петна. С каква цел е направена снимката?

— Именно заради тези петна.

— Вие ли разпоредихте да направят тази снимка?

— Да, сър.

— А защо?

— Ами вижте... петната бяха...предполагах, че тази снимка ще е нужна. Смятам, че при аутопсия следва да се фиксира

всяка аномалия, а особено в случаите на убийство.

— Кажете, какво необичайно намирате в тези петна?

— Те говорят за пробождания на кожата.

— А защо не съобщихте за това, докторе?

— Никой не ме попита.

— Кажете, докторе, ако човек е нормално развит т.е. не е левичар и използва спринцовка, най-вероятно би си направил инжекция на лявата ръка, нали?

— Разбира се.

— Вие предполагате, че тези убождания са направени с хиподермична игла?

— Напълно вероятно е.

В това време Бъргър влезе на пръсти в залата и седна между двамата свои помощници. Лицето му гореше. Беше ядосан.

— Кажете, изследвал ли сте трупа с оглед да откриете наличие на морфин в него? — попита Мейсън, когато областният прокурор се настани на стола си.

— Не.

— А за наличието на други наркотични вещества?

— Не, само определих причината за смъртта.

— Кажете, докторе, ако сега се проведе ексхумация на тялото, може ли да се открият в него следи от морфин?

— Момент. Кога беше извършено убийството... Да, струва ми се, че може.

Мейсън се обърна към съда.

— Ваша светлост, моля за вашето съгласие за извършване на ексхумация на тялото. Подозирам, че в момента на смъртта си Дъглас Хепнер се е намирал под въздействието на морфин, инжектиран от тези, в чиито ръце се е намирал.

— Имате ли основания за подобно твърдение? — попита съдията Морън.

— Основанията са много — отговори Мейсън. — Какво беше намерено в джобовете на жертвата? Колко пари в банкноти? Листовете от бележника му, върху които е имало записки, са били унищожени, а вместо тях са поставени нови. У пострадалия бяха намерени цигари, сребърна табакера, но не и

кибрит или запалка. С една дума нищо, с което може да се запали тази цигара. Нямаше и джобно ножче. Предполагам, че преди смъртта си Дъглас Хепнер се е оказал нечий пленник.

— Една минута, една минута — злостно извика Бъргър, ставайки си от мястото си. — Това са само заявления, но не са подкрепени от факти. Това са измислици на защитата, които не могат да бъдат доказани.

— Те действително няма да бъдат доказани, ако погребем доказателствата — възрази на нападката Мейсън.

— Напълно съм съгласен с обвинението — отбеляза съдията Морън. — Дори в случай, че се окаже, че пострадалият действително е получил доза морфин, да се докажат останалите твърдения ми се струва невъзможно.

— Не, но това може да се направи с помощта на фактите, които имам намерение да представя като доказателства — твърдо каза Мейсън.

— Разрешение за ексхумация се дава само в крайни, дори бих казал в извънредни случаи — поясни съдията Морън и се обърна към доктор Оберон:

— Докторе, вие лично ли видяхте следите по ръката?

— Да, сър.

— Какво ви дава основание да предполагате, че те са от игла?

— Характерът на убожданията и състоянието на кожното покритие. Те биха могли да бъдат само от такава игла и то... малко преди смъртта.

— Тогава защо не се опитахте да определите какво е било инжектирано?

— Аз... казаха ми да не правя това.

— Кой ви каза?

— Позвъних на областния прокурор и му съобщих за своето откритие. Той ме попита за причините, предизвикали смъртта и аз му отговорих, че смъртта е настъпила от куршум, калибър 38-и, проникнал в главния мозък през тила. Той каза: „Добре, причината за смъртта е ясна. Какво искате още?“ и затвори слушалката.

В залата се възцари гробна тишина.

— Ще се опитам да разясня това недоразумение — каза Бъргър, като се надигна от своето място. — В противен случай знам много добре как педантичния представител на защитата може и ще изтълкува превратно съвършено очевидни доказателства и ще ги превърне...

— В случая — прекъсна го съдията Морън — това няма значение. Патологът е бил длъжен да извърши своите задължения докрай. Разрешете ми, докторе, да ви задам няколко въпроса. Имаше ли по тялото на жертвата следи, показващи, че Хепнер редовно е приемал наркотици? С други думи — имало ли е по тялото стари следи от убождания?

— Не, сър. Стари следи нямаше. Много щателно огледах тялото. Често ми се налага да имам работа с наркомани, затова съм уверен, че той не е бил такъв.

Съдията Морън замислено потърка брадичката си.

— На защитата се предоставя право... Съдът отлага разглеждането на делото за по-щателно осмисляне на новопоявилите се факти. Наистина, не ми се искаше да отлагам толкова рано, но ще продължим нашата работа утре от 10 часа.

След като съдията Морън напусна своето място, сред малобройната публика, присъстваща в залата, възникна забележимо оживление. Сега в погледите на съдебните заседатели, отправени към обвиняемата, можеше да се открие много по-голям интерес и дори съчувствие.

— Хамилтън Бъргър ядосан събираше разхвърляните по масата книжа и нервно разменяше реплики със своите помощници. После тримата напуснаха залата.

Дела Стрийт силно стисна ръката на Мейсън.

— Каква задача им поставихте, шефе — каза тя. Мейсън кимна.

Жената от полицията сложи ръката си върху рамото на Елеонор, направи ѝ знак да я последва и двете напуснаха залата. Пол се приближи към Мейсън.

— Какво стана? — попита го той.

Дрейк неуверено повдигна рамене и каза:

— Не можах да се приближа много, но видях Сюън, когато излизаше от стаята. Тя, без да спира, отиде до асансьора и

напусна сградата. Беше бледа като платно и много разярена. Трябваше да видиш какъв ефект имаше това върху Бъргър. Според мен той беше на края на силите си. Как мислиш, Пери, какво се е случило там?

— Би могло да се случи само едно — отговори Мейсън. — Показанията на Сюзън Гренджър противоречат в нещо на показанията на Ричи. Ти каза, че Сюзън се е отправила към асансьора?

— Точно така.

Мейсън се намръщи.

— Това означава, че Бъргър я е посъветвал да си иде вкъщи, а не да остане в съда. Тогава ние ще направим следното — ще я призовем като свидетелка на защитата. Той не очаква това. След прекъсването ще му поднесем чудесна изненада.

— Как разбра за тези следи от игла върху ръката? — попита Дрейк.

— Много просто. Когато разглеждах снимките, направени при аутопсията, видях една силно увеличена снимка на част от дясната ръка. Разбираш ли, тази снимка не беше сложена в комплекта, представен в съда, и не отговаряше на версията на обвинението. Сякаш нямаше видими причини да се направи подобна снимка. В началото не можах да разбера какво точно крие тя. Наистина, видях точките, но те биха могли да бъдат чисто технически дефекти в резултат на увеличението. Но след това стигнах до извода, че докторът не я е направил напразно. Това е била неговата презастраховка. От това се и възползвах. Това беше моят последен, отчаян шанс. И веднага след като го използвах, загадката се разреши. Трябваше да намеря слабите места на обвинението и аз ги намерих.

— И с какви шансове разполагаме сега? — попита Дела.

— Само с един и той е отчайващо малък — призна Мейсън. — И все пак аз ще се възползвам от него.

ГЛАВА 15

Мейсън, който почти цял час се разхождаше в кабинета си потънал в размисъл, накрая спря и наруши царящото в стаята мълчание.

— Знаеш ли, Дела — каза той, — чувствам, че съм пред прага на тази загадка, но нещо не съвпада. Ключът е някъде тук наблизо, а...

Изведнъж Мейсън рязко се обърна и радостно щракна с пръсти.

— Открих! Дявол да го вземе, излиза че ключът е бил у мен, под носа ми! Как не се сетих по-рано?!

— За какво?

— Помниш ли — каза Мейсън, — когато ние отидохме в „Титерингтън апартаментс“, домът, в който е живял Хепнер? Тогава изпробвах няколко ключа, докато намеря нужния ми.

Дела кимна.

— А после — възбудено продължи той — ние се качихме до апартамента, в който Хепнер е живял под името Нюберг. Тогава аз опитах дали ключът от външната врата не отключва и вратата на апартамента. Ключът лесно влезе в ключалката, но не се превъртя. Помислих си, че съм сгрешил и започнах да изпробвам другите ключове, докато не открих необходимия.

— Не разбирам какво точно доказва това — каза Дела.

— Това, че входната врата може да се отвори — каза Мейсън — с ключ от която и да е квартира.

— Излиза, че ключът от апартамента е ключ към загадката? — попита Дела с усмивка.

— Да бъда проклет, ако не е така — възкликна Мейсън. — Стой тук и се свържи с Пол Дрейк. Ако до десет и половина не се обадя, прибирай се вкъщи.

— Можеш да разчиташ на мен, шефе. Аз ще те чакам до... Шефе, а защо не ме вземеш със себе си?

Мейсън отрицателно поклати глава.

— Не, ти ще ми бъдеш необходима тук, а в случай, че стане нещо... ще ме измъкнеш от затвора.

Мейсън грабна шапката си и излезе забързан навън. Седна в колата си и я подкара с висока скорост към „Титерингтън апартаментс“. Когато застана пред вратата, той натисна

звънеца, към който беше прикрепена табелка с надпис „Домоуправител“. След позвъняването излезе жената, която съпровождаше сержант Холкълм в деня, в който завариха Мейсън, Пол Дрейк и Дела Стрийт в апартамента, нает на името на Франк Нюберг.

Мейсън каза:

— Не съм сигурен дали ме помните?

— Помня ви прекрасно, мистър Мейсън.

— Бих искал да получа информация.

— Съжалявам, мистър Мейсън. Ако става въпрос за апартамента на Нюберг, то не бих могла дори...

— Няма да ви питам за апартамента на Нюберг — успокои жената Мейсън. — Искам само да сравня моя ключ с този, който вие притежавате.

— Защо?

— Не мога да ви отговоря. Разработвам една версия.

Тя поклати глава. Мейсън извади от джоба си двадесетдоларова банкнота и каза:

— Нямам намерение да вземам вашите ключове. Трябва само да ги погледна.

— Е, какво — каза тя — предполагам... никой не ми е забранявал това, въпреки че... наистина... ме предупредиха да внимавам с вас. Казаха ми, че сте много хитър.

Известно време тя води вътрешна борба със себе си, а след това, явно преборила се със съмнението си, предупреди:

— Но съм длъжна да видя това, което ще правите, мистър Мейсън.

— Съгласен съм.

Тя отвори шкафчето, където пазеше ключовете и едновременно с това взе предложеното ѝ възнаграждение. Мейсън извади от джоба си ключа и започна да го сравнява с останалите.

— Какво, вие имате ключ от нашите апартаменти ли? — полюбопитства тя.

— Искам да изясня дали апартамента може да се отвори с някакъв друг ключ — каза Мейсън като пропусна въпроса покрай ушите си.

— Това е невъзможно. Ние имаме най-добрите брави и при това всички са различни.

Сравнявайки ключовете, Мейсън внезапно откри един, който поразително приличаше на този в ръката му. Той го задържа малко по-дълго, за да се убеди в тяхната идентичност, като запомни написания над него номер 281. После го остави в шкафчето и сякаш нищо не беше станало продължи да разглежда останалите.

Жената бавно поклати глава.

— Изглежда напразно сте дошъл дотук и напразно загубихте двадесет долара, мистър Мейсън. По-добре щеше да бъде ако ми бяхте позвънил. Можеше да ме попитате и по телефона дали имаме еднакви ключове. Ние сме много чувствителни по този въпрос. Веднъж имахме неприятности...

— Исках лично да се убедя в това — безлично отговори Мейсън.

— А как върви процесът? — заинтересува се жената.

— Върви.

Домоуправителката поклати замислено глава и каза:

— Страхувам се, че момичето все пак е виновно.

— Може би — съгласи се Мейсън. — Фактът, че Хепнер е живял под името Франк Ормсби Нюберг внася елемент на загадъчност. Затова ми се иска за разкрия тази тайна...

— На мен също — отговори тя.

— Тук той имаше ли приятели?

Тя поклати отрицателно глава.

— А свободни квартири има ли?

— Много малко.

— Кои например? — поинтересува се Мейсън. — Ето например апартамент номер 300 е свободен. Колко време са живели в него?

— Около пет или шест месеца.

— А в двеста и шестдесети?

— Около две години.

— А в двеста осемдесет и първи? — попита Мейсън.

— О, този апартамент е изключение.

— Защо?

— Той беше нает от една млада жена, защото някой от близките ѝ беше заболял сериозно и на нея често ѝ се налагаше да го посещава. Тя е от Колорадо. Преди седмица нейният родственик почина и сега тя заминава.

— Струва ми се, че я познавам. Жената блондинка ли е?

— Не. Красива брюнетка на около двадесет и седем години. Тя е спокойна и много симпатична, добре се облича и има много хубава фигура. Може би ще ви направи впечатление.

Мейсън се замисли.

— Интересно дали съм я срещал. Как се казва?

— Седи Пейсън.

— Струва ми се, че името ѝ нищо не ми говори — отбеляза Мейсън. — А вие колко години работите тук?

— Почти десет. Познавам добре всички „кореняци“ — от тях е най-лесно да получиш наема. Не е като с приходящите: ту са тук, ту ги няма.

— Да, разбирам ви. Как успявате да вземете навреме наема от тях?

— Разчитам на способността си да разпознавам характерите на хората.

— А какво ще кажете за характера на Нюберг?

— Той беше от тези, които предизвикват веднага подозрение. Отличаваше се от останалите наематели. Беше като фалшив брилянт — на външност беше приятен, блестяше, но вътре в него се усещаше някакъв фалш.

— Значи това е вашето мнение?

— Да. При това си го съставих веднага след неговото нанасяне. Още когато го видях за първи път, разбрах, че е именно такъв тип. Предупреди ме, че учи биология и ще му се налага често да пътува извън града. Общо взето това се случи малко преди да разбере, че той не живее тук, а използва тази квартира за някаква цел и... ох, че се разбърбих. Нали ми наредиха да не разговарям с вас и на никого да не разказвам за Нюберг.

— Много ви благодаря — каза Мейсън. — Радвам се, че се срещнахме.

Той излезе на улицата, обиколи зданието два пъти, после

отново застава пред парадния вход и натисна звънеца с името Седи Пейсън.

Отговор не последва. Мейсън отвори вратата със своя ключ и се качи на втория етаж, приближи до вратата с номер 281, пъкна ключа в ключалката и го завъртя. Ключът ставаше.

Адвокатът нерешително стоеше пред вратата. Внезапно се чу женски глас:

— Кой е там?

— Новият наемател — веднага импровизира Мейсън.

— Новият наемател ли? Но какво говорите, аз все още не съм напуснала този апартамент.

— Аз съм новият наемател. Имам ключ. Моля да ме извините за безпокойството, но...

В това време вратата широко се отвори и пред Мейсън застава възмутена брюнетка, оправяща колана на халата си. Очите ѝ гневно блестяха.

— Много хубаво! — разгорещено каза тя. — Просто съм възхитена! Та аз се готвя да заминавам едва в полунощ. Ключът е все още при мен, а наемът е платен до първи включително.

— Моля да ме извините — каза Мейсън, — но ми е необходимо да узная размерите на апартамента.

Тя все още стоеше на вратата. Беше изпълнена с негодувание. Зад нея, на леглото, Мейсън забеляза два отворени куфара, в които бяха подредени част от събраните ѝ вещи. На стола беше оставена раница.

— Аз не съм облечена... Но вие сам сте си виновен. Нахлухте така неочаквано — каза брюнетката по-меко.

— Аз ви позвъних, но вие не отговорихте.

— Разбира се, че не отговорих. Не исках да ме безпокоят. Бях в банята и веднага щом си събера багажа тръгвам към летището. Домоуправителката няма право да настанява хора в моята квартира.

— Виновен съм — каза Мейсън. — И разбирам, че заминавате, но ми се иска да измеря стените, за да знам дали мебелите, които имам намерение да купя, ще се поберат.

— Заминавам в полунощ. За квартирата е платено и не

смятам да допусна никакви промени.

— Разберете — продължи да настоява Мейсън с обезоръжаваща усмивка, — уверен съм, че няма да ви попреча.

— Вие вече ми попречихте... Всъщност къде съм ви виждала по-рано? Вашето лице...

— Така ли? — прекъсна я Мейсън.

— Вие сте Мейсън! — каза тя. — Пери Мейсън. Виждала съм вашата снимка по вестниците. Ето защо ми се сторихте познат. Вие защитавате тази жена. Вие...

Тя се опита да затвори вратата, но Мейсън рязко пристъпи напред и жената отстъпи неволно в стаята. Мейсън затвори с крак вратата след себе си.

— Махайте се! — каза тя. — Махайте се или аз...

— Ще повикате полиция? — завърши заплахата ѝ Мейсън. Тя рязко се обърна към един от отворените куфари и след миг в ръката ѝ блесна револвер.

— Имам много по-ефикасно средство, мистър Мейсън.

— А какво имате намерение да съобщите на полицията? — невъзмутимо се поинтересува Мейсън.

— Ще кажа че... — тя започна да разхлабва колана на халата си — Ще кажа, че сте се опитал да ме изнасилите. И аз съм се защитила.

Мейсън направи крачка напред.

— Преди да направите нещо подобно — каза той — запознайте се ето с този документ.

— Какво... какво е това?

— Това — обясни Мейсън — е призовка за явяване в съда за даване на показания.

В очите ѝ се мярна страх, но след това бързо се смени с решителност. Ръката ѝ внимателно се плъзна по халата, напипа закопчалката на колана и започна бавно да я смъква надолу, разтваряйки полите на халата. В този момент Мейсън бързо пристъпи напред, хвана ръката, която държеше револвера, рязко я наклони надолу и я изви назад. Револверът падна и миг след това се оказа в джоба на адвоката.

Тя се хвърли срещу него, но Мейсън я изблъска към кревата.

— А сега — каза той — седнете и не правете глупости. Може да се окаже след малко, че в целия свят аз съм най-големия ви приятел.

— Най-добрият ми приятел? — възкликна тя. — Това е много интересно! Как го измислихте?

— Точно така. Аз съм вашия най-добър приятел — повтори Мейсън. — А сега нека да оценим ситуацията. Вие сте живяла в Солт Лейк Сити и сте се представяла за майката на Дъглас Хепнер. И двамата сте се занимавали с рекет. В началото сте действали като детективи-любители и сте прибирали процентите от внесените контрабандни скъпоценни камъни, но постепенно сте превърнали това в шантаж. По-късно Дъглас Хепнер е намерен с куршум в тила, а в момента вие искате да вземете самолет и да избягате в чужбина.

— Е, и какво? Дори и така да е, ние живеем в свободна страна. Мога да постъпя така, както желая.

— Разбира се, че можете — съгласи се Мейсън, — но постъпвайки така, вие сама затягате въжето около тънката си и красива шия. Ако бях човек, който не подбира средствата, за какъвто очевидно ме смятате, не бих измислил нищо по-добро от това да ви позволя да седнете в самолета, а след това да ви призова в съда и да ви обвиня в извършване на убийство. Това би спасило Елеонор от смъртно наказание. Разбирате ме, нали?

— Но той е убит с нейното оръжие — възрази жената.

— Това е вярно — съгласи се Мейсън, — но Елеонор му е дала револвера за защита. А някой му е инжектирал голяма доза наркотик и той е умрял, намирайки се под влияние на наркотика. И не е било трудно, повярвайте ми, да се измъкне револвера от джоба му и да се застреля в тила.

— Вие казахте, че той е бил под въздействие на наркотик.

— Да. Струва ми се, че е било точно така. Инжектирали са му морфин.

— Тогава — замислено каза тя — това обяснява всичко.

— Какво по-точно?

— Нямам намерение да ви разказвам — заяви тя. — Просто мисля на глас.

— Напротив — каза Мейсън, — вие всичко ще ми

разкажете. Аз ви връчих съдебната призовка и вие или ще ми разкажете истината сега, или ще се явите в съда в качеството си на свидетел по делото. При това в присъствието на репортери от вестниците, които ще записват всяка ваша дума.

— Не ми мътете главата с подобни заплахи.

— Възможно е някъде — продължи Мейсън да гони своята цел — да живее вашето семейство: майка, баща, а може би сте била омъжена и имате дете... Нима ви се иска...

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Проклет да бъдете! — изтръгна се от устата ѝ.

— Аз просто ви рисувам картината, която ви очаква — каза спокойно Мейсън.

— Няма защо да въвличате в тази история семейството ми.

— Напротив, не аз, вие го въвличате — възрази адвокатът. — Вие и Дъглас Хепнер сте се занимавали с рекет. Не знам колко сте измъквали чрез шантаж, но сте имали разработена цяла система от сигнали. Когато Дъглас е имал намерение да шантажира своята жертва, той започвал да я ухажва, докато не е успявал да я подмами на малко пътешествие. Тогава той е звънял по телефона на своята „майка“ и ѝ е казвал адреса и името на поредната жертва, а после сте устройвали скандал като сте се представяла за съпругата на Хепнер. В общи линии сте ловили жертвата си в капан. Заплашвали сте с разобличение...

— Не, не — възрази тя — не е имало нищо подобно.

Толкова ниско още не съм стигнала.

— Е, добре — съгласи се Мейсън, — а как беше точно?

Тя запати клечка кибрит и с треперещи ръце я поднесе към цигарата си.

— Започнах да работя с Дъг, откакто получих възможност да пътувам в Европа като секретар-представител на едно държавно учреждение. Там правех малки сделки и се връщах назад. Струваше ми се, че постъпвам много хитро. Купувах от Европа скъпоценни камъни, толкова, колкото ми позволяваха моите оскъдни средства. Няколко пъти ми се отдаде да ги пренеса през митницата, а после Хепнер подуши това.

— Как е узнал?

— Сигурно съм се разприказвала. Общо взето една грешка влече след себе си друга. Така аз станах партньор на Дъг.

— Добре, продължавайте.

— Дъг беше умен, невероятно умен. Той притежаваше силно обаяние и можеше да спечели доверието на всеки. Работеше нашироко. Пътуваше в Европа и Америка. За един рейс успяваше да получи нужната му информация.

— За контрабандата със скъпоценни камъни ли?

— Това бяха дреболии — поясни тя. — Главната му задача беше шантажа. Информацията за митницата не му носеше големи средства, затова пък му служеше за прикритие. Основните му усилия бяха насочени към организиране на шантажа.

— Кой се занимаваше с шантажа?

— Аз.

— Продължавайте.

— В Солт Лейк Сити имах квартира и по телефона се представях за майката на Дъглас. Когато откриеше подходящ обект, той канеше момичето на пътешествие през уикенда. После ми звънеше по телефона. Представяше ми я, споменаваше за някои незначителни, но приятни за момичето неща, а после споменаваше за своето намерение да се ожени. Вие разбирате как са се чувствали момичетата. Те са се ласкаели първо от поканата за пътешествие, второ от честното отношение от страна на Дъг и на трето място от предложението за женитба... А после идваше моя ред. В момента, в който Дъг ми съобщаваше адреса, аз вземах първия самолет и пристигах в града, където живееше момичето. Влизах в апартамента. Оправях се бързо. Повярвайте ми, знаех какво търся и къде да го намеря. Когато откривах ценности, ги вземах. Ако намирах по-големи количества скъпоценности, играех ролята на митнически агент. В първия случай никой не се оплакваше, а във втория казвах, че много съжалявам, но сме проследили незаконен внос и съм принудена да представя заповед за арестуване.

— Естествено момичето се обръщаше към Дъг за помощ и той, действайки в качеството на посредник, ѝ предлагаше да се

откупи, така ли?

— Точно така. В общи линии вие разбирате техниката на нашата работа.

— А случаят с Елеонор? — попита Мейсън. — Нея ли шантажирахте или семейството ѝ?

— При нея не отрих нищо незаконно.

— Чакайте, не разбирам. Според мен Дъг е бил влюбен в Елеонор и действително е имал намерение да се ожени за нея.

— Не. Дъг не беше влюбен и нямаше намерение да се жени за Елеонор. Той разработваше някакъв грандиозен план. Работата е в това, че той успя да попадне по следите на банда, която се занимаваше с контрабанда на скъпоценности. Беше му необходима помощ и той я намери. Взе Елеонор за прикритие.

— Той знаеше ли кой влиза в бандата?

— Разбира се. И двамата знаехме това.

— И кой влиза в нея? — попита Мейсън.

— Сюзън Гренджър.

— Продължавайте — каза Мейсън. — Разкажете ми всичко.

— Дъг започна играта с Елеонор по обичайния план, поне на мен така ми се струваше. Той я покани на пътешествие през уикенда, когато и семейството ѝ не беше вкъщи и...

— И вие обискирахте къщата?

— Да. Трябваше да се възползвам от този случай. Вмъкнах се в къщата и я огледах. Както ви казах, не намерих нищо. След това се върнах в Солт Лейк Сити. През цялата следваща седмица нямах никакви вести от Дъг. След това той ми позвъни и каза, че е попаднал на нещо голямо. Не смятам, че той се беше влюбил в Елеонор. Занимаваха го по-сериозни неща, крайната цел беше голямата парична печалба. На мен щеше да ми изплати процент.

— Продължавайте — подкани я Мейсън.

— Тогава Дъг ми каза, че му е необходимо легално прикритие и иска да използва Елеонор в ролята на ревнива истеричка. Необходимо му беше да я настани в квартира, съседна на тази на Сюзън Гренджър.

— Така, и по-нататък?

— После Дъг използва своя обичаен подход и към Сюзън

Гренджър и ѝ предложи да отидат заедно в Лас Вегас през уикенда. В апартамента на Сюзън прегледах абсолютно всичко. В един момент дори реших, че е скрила скъпоценностите в тубичките с бои.

— И какво намерихте?

— Нищо.

Мейсън се замисли за момент и каза:

— Днес в съда Етел Билан каза, че е видяла у Елеонор цяла купчина скъпоценности...

— Послушайте ме, мистър Мейсън — каза тя — искам да ви разкажа нещо. За това никой не знае. На шестнадесети сутринта ми позвъни Дъг. Той беше силно възбуден. „Миналата вечер едва не ме хванаха, но аз успях да се измъкна“ — ми каза той. „Нещата не стоят точно така както аз мислех. Те са измислили всичко толкова хитро, че дори аз се заблудих. Никога не би се сетила за техния тайник. Но аз се докопах до камъните и ако успея да се измъкна оттук жив, ще се наложи да изчезна задълго. Това е професионална банда от контрабандисти и ти ще получиш добри пари“.

— По всяка вероятност той е бил тук?

— Да.

— А после някой е тършувал в апартамента на Дъг — каза Мейсън.

— Това и мен ме интересува, дори ме плаши.

— Значи не сте била вие?

— За Бога, разбира се, че не. Ако камъните са били у Дъг, първата му работа щеше да бъде да ги донесе при мен. Чаках го цял ден и цяла нощ. Когато разбрах, че са тършували в апартамента му, веднага заминах за Солт Лейк Сити, събрах си багажа и чаках да ми позвъни. Тогава ми позвънихте вие. В началото реших, че сте член на бандата, с която е свързана Сюзън Гренджър, и затова ви отговарях така. После затворих телефона, сложих куфарите в колата и изчезнах.

— Не ви ли се стори опасно да дойдете тук?

— Само в началото. Но после съобразих, че никой не знае за тази квартира. Наемът беше внесен за три месеца и аз реших да остана. Освен това тук имах по-големи шансове да

разбера какво е направил Дъг с камъните. Така или иначе...

— Знаете ли кой е убил Дъг?

— Убила го е Елеонор. Смятам, че когато той се е добрал до камъните, тя е разбрала, че... Впрочем, не знам. Известно ми е само едно — преди смъртта му камъните бяха у него.

— Значи той е застанал на пътя на професионална банда?

— И при това работеща със замах.

— Елеонор не принадлежеше ли към тази банда?

— Разбира се, че не. Елеонор му помагаше. Тя следеше Сюзън Гренджър.

— Значи вие знаехте, че Дъг я е помолил да влезе в ролята на ревнива съпруга, за да отиде да живее в квартирата на Етел Билан? Знаехте и това, че той я е посъветвал, да го заплаши, че ще го убие, ако ѝ го отнемат?

— А това ще помогне ли на момичето?

— Това може да доведе до нейното оправдаване.

— Излиза, че ако отрека, ще я осъдят на смърт?

— Да.

Тя замълча и дълбоко въздъхна.

— Не знам дали е виновна или не. Не мога нищо да кажа.

— Около вашите показания може да се поведе ожесточена битка — каза Мейсън. — Прокурорът ще заяви, че това са слухове и че това е твърде далеч от въпросното убийство. Но така или иначе, ако вие кажете истината, то аз ще вляза в сражение.

— Ще се наложи ли да се явя като свидетелка?

— Да.

Тя поклати отрицателно глава.

— Аз имам дете. Имам дъщеря. Страхувам се от нападите на вестникарите. Не мога да разкажа на съда за своето минало.

— Но вие не можете да допуснете да изпратят Елеонор в газовата камера за престъпление, което не е извършила — възрази Мейсън.

Тя отново поклати глава.

— Няма да ви помогна, мистър Мейсън.

— И все пак ще ми помогнете — каза той. — В дадения случай нямате изход. Затова ви връчих и призовката.

Като изслуша Мейсън, тя произнесе разгорещено:

— Разбира се, вие се безпокоите за вашата богата клиентка. Но помислете и за мен. Аз нямам нищо друго, освен това, което виждате в тези два куфара.

Лицето на Мейсън остана каменно.

— Извинете — каза той, — но едно е честната работа, а съвсем друго е шантажа. Ще ви се наложи да започнете живота си отначало.

— А с какви средства? — възкликна тя и гласът ѝ затрепера. — С това, което се намира под халата ми? Това е единственото ценно нещо, като изключим автобусния билет за Ню Мексико, тридесет долара в наличност и...

— Мислех, че ще пътувате със самолет — отбеляза Мейсън.

Тя мрачно се усмихна.

— Дойде краят на моите полети. Ще пътувам с автобус.

— Е, добре — каза Мейсън. — Ще ви помоля да ме изслушате. Нищо не ви обещавам, но ако ми се отдаде да разплетя този възел, много е възможно да намерим камъните, за които е говорил Дъглас Хепнер. Те ще бъдат и награда за вашата помощ. Но трябва да се явите в съда. Ще искам и още нещо — да се откажете завинаги от шантажа и да станете примерна майка, с която вашата дъщеря ще се гордее.

Известно време тя гледа втренчено Мейсън, а после попита:

— Това ли е всичко, което се иска от мен?

— Това е всичко, което искам от вас — отговори Мейсън.

ГЛАВА 16

Дела Стрийт отдавна чакаше Мейсън и вече започна да се притеснява, когато той влезе в съдебната зала. Тя му подаде велурена торбичка, в която бяха сложени скъпоценните камъни, намерени у Елеонор в кутиите за крем.

— Всичко наред ли е? — попита Мейсън.

— Наред е, шефе — също така кратко отговори Дела. —

Седи ви очаква в колата. С нея е един от хората на Пол Дрейк. Когато ви потрябва, приближете се до прозореца и махнете с кърпа. Агентът на Пол ще види сигнала и веднага ще доведе Седи.

Съдията Морън зае председателското място и само след миг съдебният пристав призова за тишина в залата. Съдията стана и обяви:

— Изхождайки от създалата се ситуация, съдът дойде до извода, че причини за извършване на ексхумация на трупа няма. Но съдът внася частно определение за това, че в задълженията на съдебния лекар влиза не само установяването на причините за смъртта, но и съпътстващите я обстоятелства. В дадения случай няма никакви особени основания да се предполага, че следите от убождания върху ръката на пострадалия са направени с хиподермична игла. Това е само предположение на паталогоанатома. На това основание съдът взема решение да не се извършва ексхумация на трупа. В случай, че възникнат преки доказателства, подсказващи наличието на морфин в тялото на Хепнер, и на това, че пострадалият пряко своята воля се е оказал в ръцете на лице — или лица, които са го пленили, съдът ще преразгледа този въпрос. Сега даваме възможност на защитата да зададе допълнителни въпроси на свидетелката мис Сюзън Гренджър.

— Моля за вниманието на съда — Хамилтън Бъргър стана от своето място. — Обвинението възразява срещу повторното провеждане на кръстосан разпит на свидетелката. Ние имаме основание...

— Какви са основанията? — понита Морън.

— Въз основа на съдебни документи, които постановяват, че при разглеждане на углавни дела, защитата няма право по няколко пъти да подлага на кръстосан разпит едно и също лице. Ако свидетелят е напуснал свидетелското място, кръстосаният разпит се счита за приключен.

— Напразно се позовавате на разпоредбите — парира думите му веднага съдията Морън. — На съда те са много добре известни. А известно ли ви е, господин областен прокурор, че въз основа на тези същите разпоредби председателят на съда

носи пълна отговорност за реда на предявяване на доказателствата, за провеждане на разпита на свидетелите, а също така за прилагането на властта си в интересите на правосъдието?

— Разбира се. Ваша светлост — кимна в знак на съгласие Хамилтън Бъргър, — това е общо право. Но в дадения случай...

— В дадения случай — твърдо заяви съдията Морън — на вас ви беше позволено да извършите повторен разпит на свидетеля Ричи. Вие настоявахте за това и съдът удовлетвори желанието ви. Затова съдът счита, че молбата на защитата за повторен кръстосан разпит на мис Гренджър е аналогична със случая с мистър Ричи и освен това се явява необходима при новите обстоятелства. Повтарям — при новите обстоятелства. На това основание съдът взе решение да покани мис Гренджър на свидетелското място.

Сюзън Гренджър стана и се запъти към свидетелското място.

— Вие чухте ли разпита на мистър Ричи, мис Гренджър? — попита Мейсън.

— Да.

— На 15-и август вие сте се върнала вкъщи и сте открила, че във вашата квартира е извършен погром.

— Да, сър.

— Оплакахте ли се за това на домовата администрация?

— Съобщих за това на мистър Ричи и той даде указания на чистачката да почисти апартамента.

— И така — продължи Мейсън, — вие се върнахте вкъщи вечерта, а после при вас дойде мистър Хепнер?

— Да.

— Преди да дойде мистър Хепнер, взехте ли душ?

— Да, бях в банята.

— Кажете, може ли някой да се скрие във вашия стенен гардероб?

— Това е невъзможно. Аз отворях шкафа, защото ми беше необходим куфар. Там нямаше никого.

— Благодаря ви — каза Мейсън. — Това е всичко.

Хамилтън Бъргър след като се посъветва със своите

помощници също обяви, че няма въпроси.

— Чудесно, можете да се върнете на своето място, мис Гренджър — разпореди се съдията Морън и с целия си вид показва, че е озадачен.

— Обвинението счита делото за приключено — обяви Хамилтън Бъргър от своето място.

В това време Пери Мейсън стана.

— А сега, Ваша светлост — каза той, пропускайки покрай ушите си изявлението на прокурора, — защитата има намерение да направи пред съда открито изявление за това, какви доказателства има намерение да представи.

— Моля — покани го съдията Морън.

Тишината в залата, която днес беше пълна до краен предел, се наруши за момент от понеслия се по редовете силен шепот. Пери Мейсън излезе напред и застана близо до свидетелското място.

— Дами и господа съдебни заседатели — произнесе той силно и отчетливо, — ще ви представя свидетелства, от които ще разберете, че Дъглас Хепнер се е занимавал с малко необичайна работа. Той е живеел от средствата, получени за работата си като детектив-любител. Дъглас Хепнер е знаел, че правителствените органи на САЩ изплащат възнаграждение за информация относно незаконен внос на територията на страната на скъпоценности при условие, че тази информация води до разкриването на контрабанда и изземането ѝ в полза на хазната. Именно с издирването на такава информация се е занимавал Дъглас Хепнер. Той добре се е познавал с моята клиентка и те нееднократно са обсъждали въпроса за предстоящата им сватба. Но Елеонор Корбин е поставила условие той да изостави своето занимание и да се заеме със собствен бизнес. Когато го е застигнала смъртта, Дъглас Хепнер е разработвал крупна операция, в осъществяването на която му е била необходима помощта на моята клиентка. Ние се надяваме да докажем, че Дъглас Хепнер е успял да попадне по следите на голяма банда, която се е занимавала с внос на големи партии скъпоценни камъни.

Ние също така имаме намерение да докажем, че ако е

успее да проникне в гангстерските среди и разкрие бандата, той е щял да получи голяма парична премия, която е щяла да му позволи да започне свой бизнес и това е причината той да се обърне с молба към моята клиентка. Какво по-точно се е случило. Дъглас Хепнер е помолил Елеонор Корбин да изиграе ролята на ревнива и истерична съпруга. За това е било нужно тя да се настани в квартира 360 и оттам да следи Сюзън Гренджър, която по мнението на Хепнер е била член на тази банда. Защо е мислил по този начин? Сюзън Гренджър е извършила частни пътувания в Европа. Тя рисува и затова винаги носи със себе си туби бои, които биха могли да служат за идеални контейнери при транспортирането на скъпоценни камъни, ако тя е пренасяла такива — каза Мейсън.

При тези думи на Мейсън Гренджър рязко стана от своето място с намерение да каже нещо, но съдебният пристав, когото съдията Морън беше поставил специално до нея, бързо я успокои.

— Имам намерение да докажа — продължи Мейсън, — че Дъглас Хепнер е извършил само една грешка... В началото той не е успял да установи истинската личност, при която са се съхранявали скъпоценните камъни или по-точно — взел е една жена за друга и поради тази причина дълго време не му се е отдавало да открие местонахождението на тайника. Затова ние ще ви покажем къде са се пазели тези контрабандно внесени камъни и колко изкусно са били скрити.

Имаме намерение да докажем, че буквално в последния момент Дъглас Хепнер е разкрил тайника на бандата. Той е имал една помощничка в своята работа — жена, която е работела за него в същия този период от време. Ние ще докажем, че Дъглас Хепнер все пак е открил неголяма партида от скъпоценни камъни и е съобщил на тази жена за своето откритие и за това, че го грози опасност.

Ние ще докажем, че Дъглас Хепнер тайно е напуснал „Белинда апартаментс“, използвайки товарния асансьор, и се е отправил към своето скривалище — квартирата, в която е живял под чуждо име. Хепнер е бил проследен, тъй като са смятали, че камъните са в него. Имаме намерение да докажем,

че той е бил заловен в собственото си жилище, инжектирали са му голяма доза морфин и по този начин той се е оказал техен пленник. Шефовете на бандата са обискирали Хепнер и целия апартамент. Те са търсели скъпоценните камъни. Ние ще докажем, че през целия ден той е бил техен пленник и че малко преди смъртта му му е била инжектирана втора доза морфин. Ще докажем, че когато шефовете на бандата не са успели да открият скъпоценните камъни, Дъглас Хепнер е бил убит, като всичко е било подготвено така, че подозрението в убийство да падне върху моята клиентка — каза Мейсън.

Хамилтън Бъргър се усмихна презрително и зашепна нещо на един от своите помощници. След това се отпусна назад в креслото си и беззвучно се изсмя.

— И накрая — каза Пери Мейсън — ние искаме да представим доказателство за това, че Дъглас Хепнер е намерил скъпоценните камъни, които в настоящия момент се намират в разпореждане на защитата, и че на защитата са известни имената на членовете на бандата.

Мейсън извади парче велурен плат, разстла го на масата, взе торбичката, подадена му от Дела Стрийт, и изсипа от нея купчина преливащи се във всички цветове на дъгата скъпоценни камъни.

Прокурорът скочи на крака. Съдебните заседатели протягаха глави, за да разгледат по-добре бляскавите скъпоценности.

— Ние имаме намерение — продължи Мейсън след неголяма пауза — да представим тези камъни като веществено доказателство и да докажем, че Дъглас Хепнер е допуснал една елементарна грешка. Той е знаел, че Уебли Ричи е член на бандата и съвсем естествено е предположил, че Сюзън Гренджър, която често е пътувала до Европа, също е член на бандата. Хитро измислената система за конспирация не му е позволила на първо време да се ориентира в ситуацията. Когато е разбрал грешката си, той веднага е намерил камъните. Но това, съвсем естествено, е изплашило членовете на бандата, и те са му подготвили веднага капан. Хепнер е разбрал, че смъртта виси над главата му, ако се опита да се

измъкне със скъпоценните камъни от апартамента. Затова той затворил вратата на апартамента, позвънил по телефона на своята помощничка, съобщил ѝ е за намерените скъпоценности и ги е скрил на място, в чиято надеждност не е бил сигурен. След това е излязъл в коридора напълно уверен, че веднага ще бъде хванат и обискиран и затова е бил готов да се бие за живота си.

За негово най-голямо учудване в коридора нямало никого. Той се хвърлил към товарния асансьор. Сторило му се, че е изминала цяла вечност докато шумния асансьор се изравни с етаж и спре. Като че ли пътят бил свободен. Той излязъл през задната врата и се добрал до своята тайна квартира. Не мисля, че на Дъглас Хепнер не му е хрумвало, че го следят неотстъпно и че веднъж влязъл в апартамента не трябва да отговаря на позвънявания на вратата. Ясно е едно. Той е очаквал някого и затова е отворил вратата и едва след това е разбрал, че е загубил играта. Нечии ръце са го хванали здраво, без да му позволят дори да мръдне, и иглата се е забила в ръката му.

— О, Ваша светлост — прекъсна разказа на Мейсън Хамилтън Бъргър, — всичко, което се каза тук е абсолютна измислица. Защитата има право само да набележи в най-общи линии доказателствата, които ще представи пред съда. Но мистър Мейсън ни рисува картина, която ни прилича по-скоро на киносценарий. Той не може да докаже своите думи. Мистър Мейсън говори за мислите и чувствата на мъртъв човек. Той ни разказва слухове.

— Мисля, че протестът е добре обоснован — прекъсна прокурора съдията Морън. — Адвокат Мейсън несъмнено обладава отлични ораторски качества. Но ни излага история, която не е подкрепена с доказателства.

— Но, Ваша светлост, аз имам намерение да ви представя и доказателствата — запротестира Пери Мейсън. Тук долу чака свидетел, които може да докаже правотата на моите думи.

— Ваша светлост — отново се намеси раздражено Хамилтън Бъргър, — длъжен съм да изкажа протест във връзка с това изявление. Доколкото зная, няма такъв закон, които да предоставя на защитата право да драматизира събитията.

Защитата е длъжна да се придържа само към истината.

Мейсън, без да отговори на нападките на прокурора, мълчаливо се приближи към прозореца, махна с носната си кърпа, след което каза:

— Нека съдът ми прости тази волност: аз дадох знак, след който трябва да въведат в залата моя свидетел.

— Ваша светлост — отново се обърна към съда Хамилтън Бъргър, — отново съм принуден да изразя протест срещу представянето в съда на каквито и да е било доказателства за това, какво е говорил Дъглас Хепнер на различни лица за намерените от него камъни и грозящата го опасност. Тези посмъртни изявления следва да се считат за слухове, затова те не трябва да окажат влияние върху хода на съдебното дирене.

Мейсън се обърна към съда:

— Ваша светлост, това са наистина предсмъртни думи и по тази причина фактът от наличие на наркотик в кръвта придобива особена важност. Дъглас Хепнер в разговор със свидетеля специално е подчертал, че се страхува за своя живот.

Хамилтън Бъргър едва не се задъха от злоба.

— Освен това — каза Мейсън — свидетелката се намираше в този дом, където биха могли да я убият още преди тя да е дала показания. Имам намерение да докажа, че Уебли Ричи и Етел Билан са партньори и членове на престъпна организация с огромна по мащабите си дейност и...

— Какво? Етел Билан!? — изкрещя Бъргър.

— Точно така — спокойно отговори Мейсън. — Как мислите? Защо един от стенните шкафове в нейния апартамент е с три фута и половина по-тесен от всички останали стенни шкафове в сградата?

— Отново едно и също! — повиши тон Хамилтън Бъргър. — Защитата прави открито изявление, което звучи като булеварден роман, и освен това се опитва да очерни свидетелите на обвинението. Ваша светлост, моля ви да заставите защитата да прекрати ненужния си разказ и да представи на съда доказателства, ако разполага, разбира се, с такива.

— Именно това ще направя — заяви спокойно Мейсън. — Всъщност моят свидетел е вече в залата. Мис Пейсън, моля ви да излезете напред и да произнесете клетва пред съда.

Седи Пейсън застана в свидетелската ложа, вдигна ръка и произнесе клетвата. След размяната на задължителните предварителни въпроси и отговори, Мейсън попита:

— Познавахте ли Дъглас Хепнер?

— Да, сър.

— В какви отношения бяхте с него?

— Бяхме партньори.

— В какво се състоеше вашата работа?

— Разобличавахме тези, които внасяха незаконно скъпоценни камъни.

— Малко преди смъртта му вие сте разговаряли с Дъглас Хепнер, така ли е?

— Да.

— Каза ли ви той, че го грози смъртна опасност?

— Моля за извинение — каза Хамилтън Бъргър. —

Протестирам. Зададеният въпрос подсказва отговора на свидетеля. Това твърдение е основано само на слухове.

— Това е част от предсмъртното изявление — възрази Мейсън.

— Предполагам — каза съдията Морън, — че вие би следвало по-аргументирано да обосновате това изявление. На този етап от показанията съм склонен да поддържам протеста, но предоставям на защитата право да представи на съда по-солидни основания, за да се вземе окончателно решение по този въпрос.

Мейсън погледна към свидетелката, после се приближи към адвокатската маса и вдигна листа хартия, с който бяха покрити скъпоценните камъни.

— О, вие сте ги намерил! — извика Седи Пейсън. — Вие сте ги намерил! Това са същите скъпоценни камъни, за които ми каза по телефона Дъг.

След нейните думи залата като че ли се разлюля.

— Тишина, тишина! — намеси се мигновено съдебният пристав.

— Моля свидетелката да запази спокойствие — прогърмя гласът на съдията Морън.

Когато в залата най-накрая беше въдворен порядък, съдията Морън стана и обяви:

— Прекъсвам за десет минути заседанието. Моля представителите на защитата и на обвинението да дойдат при мен.

ГЛАВА 17

В кабинета на съдията Хамилтън Бъргър, треперейки от ярост, опря пръст в гърдите на Пери Мейсън.

— Всички тези емоции на вашия новоизпечен свидетел и то пред очите на съдебните заседатели са евтин трик и нищо друго! Това е преднамерен опит на защитата да повлияе на членовете на съда и е недопустимо от гледна точка на закона. Вие нарочно прикрихте скъпоценните камъни с хартия, за да можете ефектно да ги покажете на свидетелката и въобще тази ловко изиграна сцена напомня на карнавално шоу!

— Не съм съгласен — каза спокойно Мейсън. — Тук всичко е абсолютно точно. Дъглас Хепнер е открил камъните в деня преди смъртта си. Инжектирали са му наркотик и са го задържали. В действителност всичко е било много просто — Дъглас е намерил скъпоценните камъни и се е опитал незабелязано да се измъкне. Но откривайки тайника, той не е забелязал как се е задействала сигнализацията. Разбрал е, че надежда за спасение няма. На тоалетната масичка е видял чантичката с козметични принадлежности на Елеонор. Чантичката е била отворена. Тогава Дъглас Хепнер е взел няколкото кутии с крем, изсипал е камъните в тях и бързо е напуснал зданието, надявайки се да се укрие.

— Вие не сте на трибуната и пред публика — заяви Хамилтън Бъргър. — Нужни са ми доказателства.

— Вие ще ги получите — каза Мейсън, погледна часовника си и добави: — само след няколко минути. За щастие работниците от митницата не обичат да си губят времето

напразно. Те имат заповед за обиск и в момента претърсват квартирата на Етел Билан. И ако вие, мистър Бъргър, не желаете да се червите пред публиката, съветвам ви да арестувате Етел Билан и Уебли Ричи преди фактите да са станали достояние на широката публика и преди да са успели да се измъкнат. Имам намерение да направя открито изявление, за да им дам да разберат, че е настъпило време за отговор, а заедно с това да провокирам и опит за бягство.

— Нямам намерение да слушам вашите съвети — разгневи се отново Хамилтън Бъргър. — И не смятам...

В този момент телефонът на масата на съдията Морън иззвъня.

— Една минута, господа — каза съдията и вдигна слушалката.

Той мълчаливо изслуша това, което му казваха от другата страна на линията, а после кратко каза:

— Ще ви позвъня.

Съдията Морън погледна към двамата и поклати глава.

— И така — каза той, — мистър Мейсън е помолил представителите на митницата да се свържат с мен веднага, след като открият нещо важно. Съобщиха ми, че са намерили скривалище в дъното на стенния шкаф в квартирата на Етел Билан. Скъпоценности там не е имало, затова пък е намерен наркотик на стойност четвърт милион долара. Мисля, господин областен прокурор, че би било разумно да преоцените своето отношение към делото, преди да сте се върнал в залата.

Върху лицето на Хамилтън Бъргър се появи такова изражение, сякаш всичко наоколо след миг щеше да се провали вдън земята.

Съдията Морън се обърна към Мейсън:

— Е какво, трябва да ви поздравя, мистър Мейсън, с блестящото завършване на делото, въпреки че не одобрявам толкова драматичен маниер на излагане на фактите и доказателствата.

— Бях принуден да постъпя така, Ваша светлост — поясни Мейсън. — В противен случай Етел Билан и Уебли Ричи биха направили опит за бягство. Но не си струва да ме

поздравявате. Направих куп грешки. Трябваше веднага да се досетя за това колко е важно обстоятелството, че шкафовете са с различна дълбочина. Впрочем, трябва да съм благодарен и на това, че имаше само два апартамента, където е могъл да се скрие Ричи и оттам да подслуша разговора. Той се е оказал в безизходица и е бил принуден да убеждава Сюзън Гренджър да не разказва за това на областния прокурор.

И така — щом не е могъл да подслуша разговора от апартамента на Сюзън Гренджър, то единственото място, откъдето е могъл да направи това е била квартирата на Етел Билан. Но там е била тайната на Ричи и Билан и затова толкова много се въртяхме все около Сюзън Гренджър, но не ни се позволяваше да надникнем и в другия апартамент. Всички показания бяха насочени натам. Защо ли? Защото стенният шкаф е имал съвсем друго предназначение. Освен това Елеонор се е върнала почти веднага след като той се е скрил и затова не го е забелязала. Моята клиентка е била много изплашена, а малко след това е изпаднала в паника. Затова и след предявените към нея обвинения не успях както трябва да анализирам представените в съда улики.

Съдията погледна към Пери Мейсън. В очите му се четеше откровено възхищение.

— Много логично съждение, господин адвокат — забеляза той, но все пак не одобрявам толкова драматично излагане на фактите.

След това съдията се обърна към Хамилтън Бъргър:

— Мисля, господин прокурор, че сега е ваш ред. Съдът ви дава десет минути.

Прокурорът понечи да каже нещо, но после промени своето намерение, стана от креслото, на което седеше, и без да каже дума напусна кабинета на съдията, като затръшна вратата след себе си.

Морън отново погледна към Пери Мейсън. Лека усмивка смекчи строгите черти на лицето му.

— Не одобрявам вашето поведение — отново повтори той, — но, гръм да ме удари, аз съм във възторг от вас и от вашето майсторство!

